

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

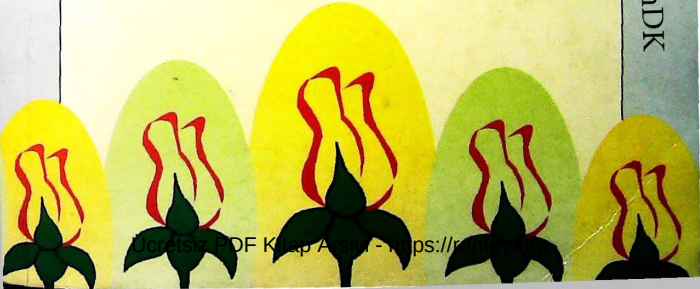
İSLAM TARİHİNDEN

Çocuklar İçin Resimli
**SEÇKİN
SAHABİLERİN
HAYATI**

Seyyid Kutup • A. Cude es-Sahhar

Düzenleyen: bilginDK
2018-07-11

Kemal Bulgin

07-07-2006

İslam Tarihinden
ÇOCUKLAR İÇİN RESİMLİ
**SEÇKİN SAHABİLERİN
HAYATI**

Kahraman Yayınları
ÇOCUK KİTAPLARI SERİSİ

Baskı
Avcı Ofset

Cilt
Sistem

İstanbul 2002

ISBN 975-7624-22-5

Her Hakkı Mahfuzdur.
© Kahraman Yayınları San. Tic. Ltd. Şti.

KAHRAMAN YAYINLARI
Davutpaşa Cd. Tim-2 No: 322
Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 83 05 Fax: 565 25 84
kahramanyayinlari@hotmail.com

İslam Tarihinden
ÇOCUKLAR İÇİN RESİMLİ
SEÇKİN
SAHABİLERİN
HAYATI

Ali Kayabağlar

KAHRAMAN
ÇOCUK KİTAPLARI

İÇİNDEKİLER

Hız. Halid bin Velid	7
Hız. Zeyd bin Haris	23
Hız. Abdullah bin Revaha	39
Hız. Talha bin Ubeydullah	55
Hız. Mus'ab bin Umeyr	71
Hız. İkrime bin Ebu Cehil	87
Hız. Hamza	103
Hız. Selman-ı Farisi	119
Hız. Sa'd bin Ebi Vakkas	135
Hız. Muaz bin Cebel	151
Hız. Cafer bin Ebu Talib	167
Hız. Ebu Ubeyde bin Cerrah	183
Hız. Ammar bin Yasir	199
Hız. Ebu Eyyub el Ensari	213
Hız. Sa'd bin Muaz	227
Hız. Said bin Zeyd	243
Hız. Abdurrahman bin Avf	257
Hız. Tufeyl bin Amr ed-Devsî	273
Hız. Zübeyr	289
Hız. Ubade bin Samid	305

Hz. HALİD BİN VELİD

Yedinci göbekten dedesi ile soyu, Hz. Peygamber'in soyu ile birleşiyor.

Halid, Hz. Ömer ile yaşitti.

Sağlam ve kuvvetli bir bünyeye sahipti. Yüzü oldukça güzel ve aynı zamanda sertti.

Küçüklüğünde at ve deveye binmeyi ok, yay, mızrak, kalkan ve kılıç kullanmayı öğrendi.

Yaratılıştan savaşçı ve cesur biriydi.

Küçük yaşta babası ona savaş tekniklerini en ince noktasına kadar öğretti.

Okuma yazmayı da yetişme çağında öğrendi.

Küçüklüğünde öğrendiği bu bilgiler, Hz. Halid'in, büyüdüğünde Mekke'nin önde gelen insanlarından olmasını sağladı.

Uhud Savaşı'nda müşrik süvarilerinin komutanı olmuştu.

Zekice hareket etmesiyle Halid bu savaşta büyük rol oynadı. Savaşın kaderini değiştirdi.

Müslümanlar savaşın başında büyük başarı elde etmişlerdi. Müşrikler dağılmaya başlamıştı.

Savaş alanında, müslümanların arkasında, iki dağın arasında bir geçit vardı.

Bu geçitten, müslümanların arkasından yapılabilecek bir saldırıyı önlemek için, Peygamberimiz oraya okçular yerleştirmiş ve kesinlikle ayrılmamalarını söylemişti.

Müşriklerin kaçmaya başladığını gören müslüman okçular savaş kazanıldı diye yerlerinden ayrıldılar. Ganimetlerden paylarını almak için ileri atıldılar.

Onların ayrıldığını müşrik süvarilerinin komutanı Halid görmüştü.

Hemen emrindeki süvarilerle dağın arkasına dolandılar. Müslümanlara arkadan saldırdılar.

Müslümanlar savaşı tam kazanmışken bu darbe karşısında büyük kayıplar verdiler.

Böylece Halid savaşın kaderini değiştirmişti.

O savaşta bir çok müslüman şehid oldu.

Müslümanların üstün olduğu bu savaş, Halid'in müdahalesi sonucunda müşriklerin üstünlüğü ile sona erdi.

Hız. Peygamber gördüğü bir rüya üzerine Mekke-i Mükerrreme'ye gitmeye ve umre ziyareti yapmaya niyet etti.

Sahabelerini alarak Mekke'ye doğru hareket etti.

Müslümanların geldiğini duyan Mekke müşrikleri onları Mekke'ye sokmamaya karar verdiler.

Halid komutasında ikiyüz süvari birliğini Mekke yakınlarındaki bir dağa gönderdiler.

Hız. Muhammed sahabeleriyle gelip, o dağın eteğindeki bir vadide konakladı.

Müslümanlar öğle namazını Mekke'ye dönerek cemaat halinde kıldılar.

Bunların bu gafil anlarını gören Halid ikinci namazında bunlara saldırmaya karar verdi.

Durumu Melek Cebrail, sevgili Peygamberimize bildirdi.

Hız. Muhammed de ikinci namazını Halid'in ordularının tarafına dönerek "korku namazı" şeklinde kıldırdı.

Halid'in tuzağının suya düşmesi onu çok çok sarsmıştı.

Kendi kendine şöyle söylenmeye başladı:

- "İşte hakikat ortaya çıktı... Bu adam

korunmuştur. Başta hissettiğim gibi bu adam üstün geldi.”

Müslümanlarla müşrikler arasındaki görüşmeler sonuç vermemişti. Müşrikler Hz. Muhammed'in arkadaşlarını Mekke'ye sokmamaya kararlıydılar.

Daha sonra Hz. Muhammed, Hudeybiye Anlaşması'nı yaparak geriye, Medine'ye döndü.

Anlaşma üzerine bir yıl sonra Hz. Muhammed sahabeleriyle birlikte Mekke'ye gelerék umre yaptı.

Bundan sonra Halid büyük bunalımlara girdi. Gittiği yolun yanlış olduğunu anlamıştı. Fakat yine de bocalama içindeydi.

Kardeşi Velid'in kendisine gönderdiği mektup onu çok etkilemişti. Mektupta Hz. Peygamberin de daveti geçince artık kararını verip müslüman oldu ve doğruca Medine'ye Hz. Muhammed'in yanına gitti.

H.z. Muhammed de kendisini takdir edip yüceltti. Ve ona Seyfullah (Allah'ın Kılıcı) adını verdi.

H.z. Peygamber elçisini şehit eden, Mute'deki Bizans Valisi'ne karşı bir ordu gönderdi. Bu savaşa Halid asker olarak katıldı.

Müslümanların gelişini duyan Bizans Valisi yüz bin kişilik bir ordu topladı. Bizans'tan da yüz bin kişilik bir yardımcı kuvvet geldi.

Müslümanlar ise üç bin kişiydiler.

Ordular arasında yapılan savaşta H.z. Peygamber'in tayin ettiği komutanlar sıra ile şehit oldu. Müslüman askerler daha sonra sancağı Halid'e vererek onu komutan tayin ettiler.

Halid kararlı bir şekilde düşman ordusuna saldırarak dağılmakta olan müslümanları topladı. Kâfirlerin içine korku sal-

di. Akşam olduğuunda ordular ayrıldı.

Halid o gece askerlerin yerlerini değiştirdi. Arka taraftakileri öne, öndekileri arkaya yerleştirdi. Bununla gece müslümanların yardım aldığını düşmana hissettirmek istedi. Müslümanlara da sabahleyin düşmana çok şiddetli bir şekilde saldırmalarını emretti.

Düşman ordusu sabahleyin karşılarında yeni simalar görünce müslümanların yardım aldığını sandılar. Ani saldırmalar onları iyice korkuttu ve maneviyatları sarıldı.

Onların bu şaşkınlığından yararlanan Halid orduyu geriye doğru çekti. Düşman ordusu peşlerinden takip etmeye cesaret edemediler. İki ordu birbirinden böylece ayrılmış oldu. Düşmanlara iyi bir gözdağı veren Halid, böylece müslüman ordusunu yok olmaktan kurtarmıştı.

Mûte seferinden dönüşünden üç ay sonra Halid Mekke'nin Fethi'ne katıldı.

Daha sonra Hz. Halid, sevgili Peygamberimizle Tebuk Seferi'ne katıldı.

Hz. Peygamber'in vefatından sonra Hz. Ebu Bekir halife seçildi.

Hz. Ebu Bekir Halid'i dinden dönerlerlesavaşmak üzere hazırladığı ordunun başına geçirdi.

Halid komutasındaki İslâm ordusu Peygamberliğini ilan edip, dinden döner Tuleyha'nın karargâhının bulunduğu yere gelince ordugâhı kurdular.

Uzun çarpışmalardan sonra Halid'in gösterdiği üstün başarılarla müslümanlar savaşı kazandılar. Tuleyha ise karısını da alarak kaçtı, ordusu da dağıldı.

Daha sonra Halid Halife'nin emri ile yalancı Müseylime ile savaşmak üzere Yemame'ye gitti.

Yemame'de iki ordu karşıkarşıya geldi. Halid ordunun ön tarafına yeni müslüman olan bedevileri koymuştu. Fakat bunlar düşmanın her saldırısında geri çekiliyor ve ordunun dağılmasına sebep oluyordu.

Halid bedevileri geri alarak ordunun önüne Ensar ve Muhacir'i geçirdi.

Savaş çok şiddetli geçiyordu. Müslümanların Bedir'den sonra yaptıkları en şiddetli ve en kanlı savaşlarıydı.

İlk müslümanların büyük başarıları ile savaş müslümanların lehine dönmüştü. Müseylime'nin de öldürülmesinden sonra kesin zafer kazanılmış oldu.

Daha sonra Halid Halife'nin emri ile Sasaniler'le savaşan Müsennâ bin Harise'ye yardım etmek üzere Irak'a gitti.

İki ordu birleşerek beraber hareket ettiler.

H.z. Halid Irak'ta bir çok yerde, yerli

halkla savaş yaptı. Zaferler kazandı ve Irak'ı baştan başa fethetti. Bu fetihleri sırasında Sasani Devleti merkezden hiçbir ciddi ordu göndermemişti. Halid yalnızca bölgedeki ve sınırdaki muhafız birlikleri ile çarpışmıştı.

Halid Halife'nin emriyle Suriye'deki ordulara yardım etmek için Irak'tan ayrıldı.

Halid Ecnadeyn bölgesindeki Amr İbni El As'ın yanına gitti ve İslâm ordusu böylece yirmi dört bine ulaşmış oldu.

Ecnadeyn'e daha önce gelmiş olan Bizans ordusu ise yetmiş binden fazlaydı.

Bu savaşa başkomutan olarak Halid seçilmişti. Çok şiddetli süren karşılıklı çarpışmalardan sonra savaş müslümanların kesin zaferiyle sonuçlandı.

Bu savaşta Halid bin Velid çok büyük kahramanlıklar gösterdi.

Bu savaşta yenilen Bizanslı askerler

Fihl'e çekildiler. Halid bin Velid onları takip etti.

Bizanslı askerler yol üzerindeki nehrin bendlerini yıkarak müslümanların geçeceği ovayı bataklık yaptılar.

Olaydan habersiz olan müslümanlar bataklığa gelince büyük azimle bataklığa daldılar. Yorucu bir uğraştan sonra bataklığı geçtiler.

Fihl civarında toplanmış olan Bizans ordularının üzerine yürüdüler. Bizans ordusu yine bozuldu ve kaçıma başladı.

İslâm ordusu Halin'in komutasında Fihl'e girdi.

Halid hemen orduyu harekete geçirip, Dimeşk'e çekilen Bizans ordusunun peşine düştü.

Çok şiddetli çatışmalardan sonra müslümanlar yine zafer kazandılar.

Savaş sırasında Halife Hz. Ömer'in

Ahidnamesi Ebu Ubeyde'ye ulaşmıştı. Halife Halid'i görevden alıp Ebu Ubeyde'yi başkomutan tayin etmişti.

Ebu Ubeyde savaş bitene kadar Ahidname'yi okumadı. Anlaşma Halid adına yapıldı.

Halid, Ebu Ubeyde'nin emriyle Maraş'a gitti. Kaleyi kuşattıktan sonra fethetti. Halkı boşalttı ve kaleyi yıktırdı.

Daha sonra Halid, Ebu Ubeyde'nin emriyle Dimeşk'e doğru ilerleyen Herakliyas'un gönderdiği ordunun üzerine doğru ilerledi. Dimeşk yakınlarında Yezid, Bizans ordusuyla savaşa tutuşmuştu. Halid'in düşmanı arkasından vurmasıyla Bizans ordusu dağıldı.

O savaşta pek azı hariç düşman askerlerinin hepsi öldürülmüştü.

Halid, zaferden sonra Ebu Ubeyde'nin yanına döndü.

Yirmi dört bin kişilik İslâm ordusu Ebu Ubeyde'nin komutasında Yermuk'te toplandı.

Bizans ordusu ile çarpışmaya başlayan İslam ordusu uzun çarpışmalardan sonra zaferi kazandılar. Bu savaşta Halid'in büyük katkıları oldu. Bu savaştan sonra ona "Suriye Fatihî" ünvanı verildi.

Halid, bu savaştan altı yıl sonra 642 yılında Suriye'de Hims şehrine bir mil uzaklıktaki bir köyde vefat etti.

Halid bin Velid kendisinden geriye bir at, silah ve kölesinden başka birşey bırakmadı.

Sayısı kırka ulaşan çocuklarının hepsi veba salgınında vefat etmişlerdi.

Vücudunun bir çok yerinde yara izleri vardı. Allah ona rahmet etsin.

HZ. ZEYD BİN HARİS

Sa'labe kızı Su'da küçük oğlu Zeyd ile beraber Ma'noğulları'ndanolan yakınlarını ziyarete gitmişlerdi.

Onların yanında oturan annesinden Zeyd izin aldı. Dışarıdaki yaşlıları dayı oğulları ile oynamaya gitti.

O sıra Ma'noğullarının yurdu baskına uğradı. Kaynakoğullarının süvarileri baskın düzenlemişti. Evlerin dışında ne var, ne yoksa bulduklarını yağmalayıp götürdüler.

Götürülenlerin içerisinde Zeyd bin Harise de vardı.

Zeyd'in babasının hiç bir çabası sonuç vermiyordu.

Oğluna bir türlü kavuşamıyordu.

Zeyd'in babasının ağıtları Kelboğulla-

rı'nı büyük hüznünlere boğuyordu.

Kavmi kendisine şöyle diyordu:

- Kendine yazık etme be adam... Nedir derdin?

- Andolsunki ciğerim yanık, ciğerparemin acısından.

Zeyd'in başından geçenler ise şöyleydi.

Daha sekizine yeni basmış olan Zeyd süvariler tarafından esir alınmıştı.

Onlar Zeyd'i alarak Ukaz Panayırı'na getirip satışa sundular.

Kureyş'in ileri gelenlerinden olan, zengin Hakim bin Hazam panayıra gelmişti. Bir çok köle satın aldı.

Zeyd'i ise görünce beğendi.Onu dört yüz dirheme satın aldı.

Hakim aldığı kölelerin hepsini Mekte'ye götürdü. Halası Hatice Bint Huvey'id, Hakim'in geldiğini öğrenince, ona hoş geldin demek ve halini hatırlarını sormak

üzere ziyaretine gitti.

Hakim halasına şöyle dedi:

- Hala! Ukaz panayırından köleler aldım bir tane seç benim sana hediyem olsun.

Hatice köleleri iyice inceledikten sonra yüzünde gördüğüzeka ve kabiliyet belirtileri sebebiyle Zeyd bin Harise'yi seçip götürdü.

Bir süre sonra Hatice Bint Huvey'id, Muhammed İbn Abdullah'la evlendi. Hz. Hatice ona yeni bir şey hediye etmek istiyordu.

Çok sevdiği, kıymetli kölesi Zeyd İbn Harise'den daha iyisini bulamadı ve onu Hz. Muhammed'e hediye etti.

Zeyd, Muhammed İbn Abdullah'ın gözetiminde, istediği gibi hareket ediyor, onun yanında itibar kazanıyor ve onun güzel ahlâk ve vasıflarını alarak yetişiyordu.

Hız. Muhammed'in şefkat ve himayesinde büyüyen Zeyd onun her türlü hizmetine koşuyor, sevgi dolu kalbini incitmemeye gayret ediyordu.

Hac mevsimlerinden birinde Kelboğulları'ndan bir grup halk Mekke'ye geldiler.

Hac esnasında onlar Harise'nin oğlu Zeyd'i gördüler.

Kelbliler yurtlarına dönünce haberi hemen Zeyd'in babasına ulaştırdılar.

Zeyd'in babası hemen kardeşi Ka'b ile oğlunu kurtarmak için, yanına yeterince fidiye de alarak Mekke'ye gitti.

Doğruca Kureyş'in gözdesi emin Muhammed'in yanına geldiler.

O'na şöyle dediler:

- Ey Abdullah'ın oğlu. Siz haram belde-
nin ehli ve onun komşularısınız. Esirlere
hürriyet veren, kölelere yediren kişilersi-
niz. İşte biz oğlumuz için geldik. Ne olur

onu bize lütfet. Dilediğin fidyeyi iste bizden. Biz onu fidye karşılığı kurtarmak istiyoruz. O ise:

- Kimi kastediyorsunuz siz?

Zeyd'in babası:

- Zeyd bin Harise'yi!...

- Bundan daha iyisini söyleyeyim mi sana?

- Nedir?

- Onu çağırın ve serbest bırakın. Eğer sizi tercih ederse fidyesiz olarak sizin olsun, alın götürün.

Adamların yüzü sevinçle parladı:

- Sen gerçekten adaletli davrandın. Hatta daha iyisini yaptın...

Bunun üzerine Zeyd'i çağırdılar. Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed ona sordu:

- Tanıyor musun bunları?

- Evet tanıyorum.

- Kim onlar?

- Şu babam, şu da amcam.

- Beni bilirsin sen. Benim dostluğumu da gördün. Şimdi serbestsin. Dilersen beni seç, dilersen onları...

Zeyd tereddüt etmeden tercihini yaptı:

- Ben sana hiç kimseyi tercih edecek değilim. Sen benim anam babam yerinde-sin...

Babası:

- Yazıklar olsun sana Zeyd! Hürriyete, babana ve annene karşılık köleliği mi seçiyorsun, dedi.

Zeyd şu cevabı verdi:

- Ben bu kişiden gördüğüm hiçbir şeyi, ona tercih edeceğim kimsede asla görmedim.

Hz. Muhammed Zeyd'in bu durumunu

görünce, elinden tutup Kâbe'ye çıkardı ve Kureyşliler'in önünde durarak şöyle dedi:

- Ey Kureyş topluluğu! Şahit olun! Bu, benim oğlumdur. O benim mirasçımdır, ben de onun mirasçısıyım...

Bunları duyan babasının ve amcasının içleri rahatladı.

Onu Muhammed İbni Abdullah'ın yanında bırakıp, huzurla döndüler.

O günden sonra Zeyd "İbni Muhammed" diye çağırılmıştır.

Taki şu ayet inene kadar:

"Onları (çocukları) babalarının isimleriyle çağırınız." (Ahzab, 5)

Bundan sonra tekrar Zeyd bin Harise diye çağırıldı.

İlâhi davet geldiğinde Hz. Hatice ve Hz. Ali'den sonra İslâmiyet'i kabul ederek, üçüncü müslüman olmuştu.

İslâm'ın ilk devirlerinde, o da Resul-i

Ekrem'in maruz kaldığı zulüm ve işkence-lerden nasibini alıyordu. Resulullah'ın bi-neğinin terkisinde, kabilelere ve cemaatlere gidiyordu. Taif'te zalim müşrikler, Hz. Peygamber'i taşa tutarken, mübarek vücudlarına zarar erişmesin diye kendi vücudunu siper etmişti. Yine de Hz. Peygamber'in vücudunda bir çok yaralar açılmıştı.

Hz. Hamza, müslüman olduğunda, Hz. Peygamber ikisini kardeş yaptı.

Evlenme çağı geldiğinde Resulullah onu kendi evlatlarının mürebbiyesi Ümmü Eymen'le evlendirdi. Zeyd'in bu hanımından Üsame dünyaya geldi. Zeyd, Peygamberimizle birlikte Medine'ye hicret etti.

Zeyd bin Harise, Mescid-i Nebvî'nin inşasından sonra Hz. Peygamber'in emriyle genç müslümanlardan Ebû Râfi ile birlikte Mekke'ye dönmüş, Resulullah'ın hanımlarını ve kızlarını alıp getirmişti.

Peygamberimiz Zeyd'i çok seviyordu. Zeyd yokken onu özler, geldiği zaman onu, benzeri başkasına nasip olmayacak bir şekilde karşılardı.

Onun bu sevgisi müslümanlar arasında şöhret olmuş ve yayılmıştı. Onu “Zeydu'l-Hubb” diye isimlendirdiler.

Zeyd'in mertliği, fedakârlığı ve kahramanlığı, sahabeler arasında meşhurdu.

Resulullah Müresya Gazası'na çıktıkları sırada, Medine'de onu kendi yerine vekil bırakmıştı.

Bu hareketiyle hem onun idareciliğini takdir ediyor, hem de idareciliğin soyla, değil, takva ile fedakârlıkla ve dirayetle olabileceğine dikkat çekiyordu.

Zeyd, Bedir Savaşı'nda hazır bulunmuştu.

Zeyd Uhud Savaşı'na katılmıştı.

Zeyd Uhud Savaşı'nda Allah Resulu-

nun önünde ölüm bağılılığı yapan yiğitlerden biriydi.

Uhud'da kardeşi Hz. Hamza şehit olunca Hz. Peygamber Üseyd bin Hudayr'ı onunla kardeş yaptı.

Harpler birbirini izliyordu. Hepsinde de Zeyd savaş bakımından sahabelerin en şiddetlisi ve sadakatlısıydı. Hendek, Hudeybiye, Hayber, Huneyn ve diğer savaşlarda hazır bulundu.

Hz. Zeyd yedi savaşa komutan olarak katıldı. Onların ilki Karde Seriyesi idi. On-da Kureyş kervanının önüne varıp dikildi. Ebu Süfyan, kaçıp kurtuldu. Zeyd, Furat bin Haysan El Areli'yi esir etti. Bu, müslümanların ilk büyük ganimetiydi. Bu yüzden bundan sonra Allah Resulu her ordunun başına Zeyd'i komutan tayin etmişti.

Allah Resulu Zeyd'i amca kızı Zeynep binti Caş ile evlendirmişti. Böylece Haşı-

moğulları'nın şerefli kızı Zeynep ile kendi azatlı kölesi Zeyd'i evlendirerek, mü'minlerin kardeş olduklarını göstermek istemiştir.

Sonunda Zeyd onu boşadı.

Bunun üzerine Allah Resulu kendisine nikahladı. İslâm, toplumdan cahiliye kalın-tılarını kazımak için bunu yapmıştı.

Bu olay üzerine inen ayetle başka hiçbir sahabiye nasip olmayan Kur'an'da isminin geçme şerefi Zeyd'e nasip olmuştu.

Yüce Allah kutsal kitabında şöyle buyuruyordu:

“Zeyd o kadından ilişigini kesince biz, onu sana zevce yaptık. Taki evlatlıklarının boşadıkları kadınları almak mü'minler üzerine günah olmasın” (Ahzab, 37)

Resulullah'ın elçisinin öldürülmesi üzerine Hz. Muhammed üç bin kişilik bir orduyu Rumlar'la savaşması için gönderdi.

Onları yolcu ederken şöyle buyurdu.

- Komutanınız Zeyd bin Harise olsun. Eğer Zeyd'e bir şey olursa Cafer bin Ebi Talib olsun, ona birşey olursa Abdullah bin Revaha olsun...

Hız. Zeyd ordunun başında olduğu halde Mute'ye vardılar.

Karşılarına yüz binin üzerinde bir düşman ordusu çıktı.

Askerler savaşa atılıp atılmama konusunda tereddüt içindeydiler.

O sırada Zeyd ordunun başında ileri atıldı. Şiddetli çarpışmalardan sonra Zeyd şehit oldu. Yüzlerce mızrak vücudunu parça parça etti. Kanlar içinde yüzererek yere yıkıldı. Sancağı Cafer İbni Ebi Talib aldı.

Medine'de Allah Resulu ikindiden sonra minberin yanına durmuştu.

Allah onun gözünün önündeki perdeleri açmıştı.

Bir ara şöyle dedi:

- Zeyd için tövbe istiğfarda bulunun. Andolsun ki o sancağı omuzladı ve şehit düşünceye kadar savaştı. Şüphesiz ki o, cennete girmiş, şu anda orada koşmaktadır.

Allah Resulu daha sonra Zeyd'in evine gitti. Müslümanlar da ardındaydı. Zeyd'in kızı gözyaşlarıyla huzura vardı. Peygamberimizin de mübarek gözlerinden yaşlar döküldü, ağladı.

Onun hüznüne dayanamayan sahabeler sordular:

- Ey Allah'ın Resulu, nedir bu hâl?

Sevgili Peygamberimiz:

- Bu sevgilinin sevgiliyi arzulamasıdır, buyurdu.

Allah ona rahmet etsin.

HZ. ABDULLAH BİN REVAHA

Abdullah bin Revaha... Medineli Haz-recogullarından...

Mekke tepelerinde, Kureyşli inanmayanlardan gizli olarak Medine'den Resulullah'a ilk Akabe biatını etmek için gelen heyette Abdullah bin Revaha da vardı.

Abdullah bin Revaha Hz. Muhammed'e bağılılıklarını bildirirken şöyle diyordu:

- Ey Allah'ın Resulu! Sana oniki Havarî'nin İsa'ya biat ettiğı şekilde biat ediyorum.

Revaha, Resullullah'a biat etmekle, Havariler'in yaptığı gibi, Müşriklere karşı malıyla, canıyla Allah Resulüne yardımcı olacağını, onu koruyacağını anlatmak istiyordu.

Allah'ın Resulu memleketine dönünce,

insanları Allah'ın birliğine çağırmada öncü olabilecek oniki reis seçmelerini emretti. Onlar bu seçimi yaptılar. Hazreçoğulları ise kendilerine Abdullah bin Revaha'yı reis seçti.

Revaha, yazı yazmayı pek bilmeyen bir çevrede yetişmişti.

Ama güzel yazı yazardı.

Çok iyi bir şairdi. Şiir onun ağzından tatlı ve güçlü bir şekilde çıkardı.

Müslüman olduktan sonra şairlik gücünü İslâm'ın emrine adadı.

Abdullah bin Revaha Medine'de İslâm'ın yayılması hususunda büyük hizmetlerde bulundu.

Hazreti Peygamber, onun şiirlerini sever, çok şiir söylemesini isterdi.

Bir gün sevgili peygamberimizin huzuruna geliyordu.

Resulullah o sırada mescitte hutbe okuyordu.

Revaha mescide yaklaşmış fakat henüz içeri girmemişti.

Peygamberimiz cemaate:

- Oturun, dedi. Dışardan bunu duyan Revaha, bu emri duyar duymaz bulunduğu yere çököverdi.

Peygamberimizi hutbeyi bitirinceye kadar bekledi.

Sahabeler Allah'ın Resulüne:

- Ey Allah'ın Peygamberi! Abdullah'ın nerede olduğunu görüyor musunuz? Sizin cemaate "oturun" diye emrettiğinizi duyunca hemen olduğu yere oturdu! Peygamber Efendimiz, Abdullah'ın teslimiyetini ve itaatini gösteren bu hareketinden çok memnun oldu. Ona:

- Allah, senin kendisine ve peygambere olan itaatini artırsın, diye dua etti.

Abdullah bin Revaha yüce Allah'ın emirlerine uyan bir kişiydi. İbadete çok düşkün, sünnete çok bağlı, Allah'tan çok korkan bir sahabiydi.

Eve girerken ve evden çıkarken iki rekat namaz kılardı. O bu namâzı hiç aksatmazdı.

Abdullah da savaşa en önce çıkan ve en son dönendi.

Bedir, Uhud, Hendek, Hudeybiye, Hayber savaşlarının hepsinde en önde savaşanlardandı. Resulullah onun hakkında:

“Bedir’de ve Hudeybiye’de hazır bulunmuş olanlar ateşe girmeyecektir” buyurmuştu.

“Şairlere ancak azgınlar uyar” mealindeki ayet nazil olduğu zaman, Abdullah bin Revaha çok üzüldü.

Resulullah:

- Siz azgınların kendilerine uyacağı şa-

irler değilsiniz dedi ve şu ayeti okudu:

“Ancak inanıp salih amel işleyenler, Allah'ı çok zikredenler ve haksızlığa uğradıklarında haklarını alanlar bunun dışındadır.”

Hayber fethedildikten sonra, Peygamberimiz, Hayber yahudilerinin ürünleri konusunda tahminde bulunmak üzere Abdullah bin Revaha'yı görevlendirmişti.

Hayber yahudileri, ürünlerinin yarısını vermek şartıyla yerlerinde bırakılmıştı.

Yahudiler, eşlerinin zinet takımlarını toplayarak Abdullah bin Revaha'ya vermek istediler.

Karşılığında da ondan ürünü eksik tahmin etmesini şart koştular.

Bu teklif karşısında son derece kızan Abdullah bin Revaha şöyle dedi:

- Ey yahudi topluluğu! Vallahi siz bana

göre Allah'ın yarattıklarından en sevimsizi ve en iğrencisiniz. Sizin bana teklif ettiğiniz ücret bir rüşvettir. Rüşvet ise haramdır. Biz onu ağızımıza koymayız.

Rum Kayseri Peygamberimiz'in gönderdiği elçiyi öldürmüştü. Bu olay müslümanların çok zoruna gitti.

Peygamberimiz hemen üç bin kişilik bir ordu hazırladı.

Hazırlanan orduyu uğurlamak üzere Hz. Peygamber ve kalan müslümanlar toplanmıştı.

Abdullah bin Revaha Peygamberimiz'in huzuruna çıktı. Onunla vedalaştıktan sonra şöyle dedi:

- Allah, Musa'ya olduğu gibi sana olan ihsanlarını da sabit ve devamlı kılsın. Yardım olunan ve zafere kavuşturulanlar gibi, sana da yardımını esirgemesin.

Onun bu sözlerine karşılık Resulullah şu cevabı verdi:

- Ey Revaha'nın oğlu! Allah seni de iyilikte en güzel şekilde sabit ve devamlı kılsın.

Ordu ayrılacağı sırada Revaha şu şiiri söylüyordu:

“Fakat ben Rahman’dan mağfiret ve ağızdan köpük fışkırtan tesirli bir kılıç darbesi istiyorum.

Veya çok susuz birinin elleriyle hazırlanmış karnı ve ciğeri delen bir mızrak yarısı istiyorum.

Nihayet benim kabrime uğradıklarında, ‘Allah’ın doğru yolu gösterdiği asker! O doğruyu bulmuş’ desinler istiyorum.”

Resulullah orduyu uğurlarken şöyle buyurdu:

- Zeyd bin Haris ordunun başkomutanıdır. Ona bir hâl olursa Cafer başa geç-

sin. Cafer'in de başına bir şey gelirse komutayı Abdullah bin Revaha alsın..."

Daha Allah Resulu sözünü henüz bitirmişti ki, Ensar hep bir ağızdan tekbir ve tehlil getirmeye başladılar.

Çünkü sevgili Peygamberimiz, Abdullah'ı da Muhacirler gibi müslümanlara komutan tayin ederek onları şerefleştirmiş ve hayra ortak etmişti.

Abdullah'ın gönlü hüznü dolmuştu. Çünkü o, yüce nebinin sözünden Zeyd'e de, Cafer'e de şehadetin nasip olacağını anlamıştı. Oracıkta sarsıla sarsıla ağlamaya başlamıştı.

O hep, iman, öncülük ve fedakârlık bakımından şerefli iki muhacirin önüne geçeceği kendi nefsinden endişeliydi. Kendisi ile vedalaşmaya gelenler sordular:

- Ey Abdullah, niçin ağlıyorsun?

- Vallahi ben ne dünya sevgisinden, ne

de ona olan tutkunluğumdan dolayı ağlıyorum. Fakat ben Resulullah'tan Allah'ın şu sözünü işittim:

“Sizden herbiriniz mutlaka cehenne me uğrayacaksınız. Bu Rabbi'nizin üzerine kesin olarak aldığı ve hükmettiği birşeydir.”

Bense oraya uğradıktan sonra, nasıl oradan kurtulacağımı bilmiyorum. İşte buna ağlıyorum.

İşte orada bu dehşetli durum karşısında Ensar da sarsıldı.

Onlar şöyle dua ettiler:

- Allah sizi korusun ve sağ salim döndürsün.

Üç komutanın ardından ordu hareket etti. Abdullah bin Revaha'nın terkisinde, yetim yavru Zeyd bin Erkam vardı. Abdullah bin Revaha şöyle diyordu.

- Ey devem! Beni ve yükümü, kumluk-

taki kuyuya vardıktan sonra, dört konak daha götürürsen artık sen serbest olacak, başka sefere çıkmayacaksın.

Ben de herhalde ailemin yanına geri dönmeyeceğim...

Şam'ın en son konak yerinde, müslümanlar gelip beni geçtiler.

Ey Revaha'nın oğlu! En yakınların bile kardeşlik bağlarını koparıp, seni Rahman olan Allah'a bırakıp gittiler.

Artık, ne o canım hurma ağaçları ve meyvelerinin en üstünleri, ne de zenginleri benim umurumdadır.

Abdullah sözünü bitirince çocuk ağlamaya başladı.

Abdullah kırbacının ucuyla hafifçe ona vurarak:

- Allah bana şehitliği lütfediyorsa, sana ne oluyor ey çocuk... Ben şehit düştükten sonra, sen de deveye biner çekip gidersin işte...

Ordu Şam'a varmıştı. Düşmanın iki yüz bin kişilik ordusu ile karşılaştı.

Müslümanlar bu büyük orduyu görünce içlerine korku düştü.

Abdullah bin Revaha konuşmak için izin istedikten sonra şunları söyledi:

- Arkadaşlar! Vallahi sizin şu an hoşunuza gitmeyen şey, arzulayıp elde etmek için sefere çıktığınız şehitliktir. Biz insanlarla sayı olarak, kuvvet ve silahça çokluğumuzla savaşmayız. Biz ancak Allah'ın bize lâîk gördüğü şu dinin gücüyle savaşırız... Haydi yürüyün ve çarpışın. Bunda iki güzellikten biri vardır, ya zafer, ya da şehadet.

Bu sözlerle cesaretlenip coşan ordu hareket etti. Düşmana saldırdı.

Harp kızıştı. İlk komutan Zeyd ve peşinden Cafer ön saflarda çarpışarak şehit oldular.

Sırası gelen Abdullah bin Revaha sancağı kaparak ordunun önüne geçti. Kendi kendine şöyle diyordu:

- Ey nefsim, sen şimdi öldürülmezsen ölmeyecek misin yani. Eğer şimdi şehit olmazsan ölürsün. İşte ölüm sana geldi çat-tı. Arzu etmediğin şeyle karşı karşıyasın. Eğer o ikisinin yaptığı gibi yapacak olursan doğru bir iş yapmış olursun. Eğer gecikir-sen bedbaht olursun.

Ey nefsim, hangi şey seni çekingenleştiriyor? Hanımından ayrı kalmak mı? İşte onu boşuyorum... Kölelerinden mahrum olmak mı? İşte onları da azat ediyorum... Malım mı yoksa seni bu işten alıkoyan? İşte onu da Allah ve Resulüne hibe ediyorum...

Bütün gücüyle savaşmaya başlayan Abdullah bin Revaha'nın eli, bir kılıç darbesiyle kesildi. Çok geçmeden mızrakla yaralandı, yere yıkıldı ve şehit oldu.

Resulullah mescitte sahabelerine ko-

mutanların şehit edilişini anlatıyordu.

Revaha'ya gelince biraz sustu ve şöyle dedi:

- Abdullah bin Revaha iki ayağını pekiştirdi. Elinde sancak olduğu halde, düşmanlarla çarpıştı ve şehit olarak öldürüldü. İtirazlı olarak cennete girdi.

Abdullah bin Revaha'nın itirazlı olarak cennete gidişi Ensar'ın ağırına gitti. Resulullah'a sordular. O da:

- Kendisi yaralandığı zaman, düşmanla çarpışmaktan çekindi. Sonra nefsini kınadı, cesaretlendi ve şehit oldu. Cennete girdi. Onları cennete altın tahtlar üzerinde gördüm.

Abdullah'ın tahtı biraz daha alçaktı. Sebebini sordum:

- Abdullah savaşa giderken bazı tereddütler geçirmiş, daha sonra çarpışmaya girmişti, dediler.

Allah ondan razı olsun.

HZ. TALHA BİN UBEYDULLAH

Talha bin Ubeydullah, Kureyş kâfirlerinden birisiyle ticaret için Şam diyarına gitti.

Ticaret kafilesi, Busra şehrinde konaklarken Talha, panayırda dolaşmak üzere kafileden ayrıldı.

Şehirde dolaşırken halkın arasında bir rahibin şöyle bağırdığını duydu:

- Tüccarlar! Bu mevsimde gelenlere sorun. İçlerinde Mekke'li birisi var mı?

Talha hemen rahibin yanına gitti.

- Evet, var. Ben Mekke'liyim.

- Aranızdan Ahmed adında biri ortaya çıktı mı?

- Ahmed de kimdir?

- Abdulmuttalib'in torunu, Abdullah'ın oğlu... İçinde bulunduğumuz ay, onun or-

taya çıkacağı aydır ve o peygamberlerin sonuncusudur. O, sizin memleketiniz olan Mekke'den çıkacak, siyah taşları, hurmaları ve sulak, çorak toprağı olan bir yere hicret edecek... Ey genç! Sakın ona gitmekte gecikme!

Bu sözler Talha'yı çok etkilemişti. Hem men devesini alıp yol hazırlıklarını tamamlayıp hızla Mekke'ye doğıru hareket etti.

Anlatılanlar onu çok heyecanlandırmıştı. Mekke'ye varır varmaz ilk karşılaştıklarına sordu:

- Biz ayrıldıktan sonra Mekke'de bir olay oldu mu?

- Evet, Abdullah'ın oğılu Muhammed, peygamber olduğunu iddia ederek ortaya ıktı. Ebu Kuhafe'nin oğılu Ebubekir ona uydu.

Talha'nın heyecanı giderek artıyor, merakı da ziyadeleşiyordu.

Doğruca Ebubekir'in yanına gitti.

Biraz dinlendikten sonra Ebubekir'e başından geçenleri ve yaşadıklarını anlattı. Ebubekir Talha'nın anlattıklarını hayret ve ibretle dinlemişti. İkisi beraber Hz. Muhammed'e gittiler.

Talha, Busra'da rahibin söylediklerini Hz. Muhammed'e bütün açıklığıyla anlattı. Allah'ın Resulu buna çok memnun olmuştu.

Talha bin Ubeydullah sevgili Peygamberimizin önünde şehadet getirdi ve müslüman oldu.

Talha, Ebu Bekir aracılığıyla müslüman olanların dördüncüsü olmuştu.

Ebu Bekir, yeni müslüman olan Talha ile birlikte namaz kılmak için Kâbe'nin önüne gitti.

Başlarında Osman bin Talha ve Nevfel bin Huveylid'in bulunduğu Mekke müşriklerinin azıllıları, Kâbe'de namaz kılan bu iki

inanmış insanın üzerine yürüdüler.

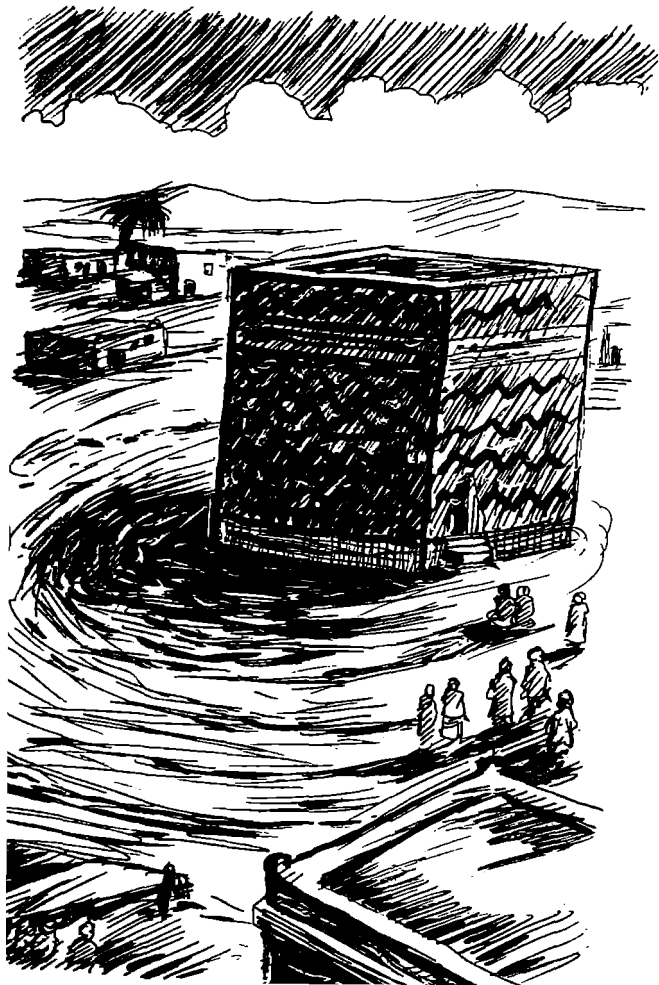
Acımasız olan inançsızlar, müslüman olan Ebu Bekir'e ve Talha'ya ezici darbe-lerle vuruyorlardı. Gözlerinin önünde iki müslümanın ibadet etmesini hazmedeme-mişlerdi.

Onları namazdan alıkoymak istiyorlar-dı. İkisini de iple birbirine bağladılar. Son-ra alaylı ve kızgın bir tavırla ikisini seyret-meye başladılar.

Hz. Ebubekir ve Hz. Talha'nın bağlan-mış oldukları halde birlikte eğilip kalkarak namaz kılmaya devam ettiklerini gören Ku-reyş müşrikleri hayret içinde kalmışlardı.

Hz. Ebubekir ve Hz. Talha büyük bir gönül huzuru içinde kıldıkları namazlarını bitirdiler.

Daha sonra kavimlerinin garip ve kız-gın bakışları arasında Allah'ın Resulu'ne yöneldiler.

Ebubekir ve Talha'nın bu hallerine sevinen sevgili peygamberimiz onları sevinçle karşılamış, "Merhaba ey bitişikler" diye selamlamıştı.

Bu olaydan sonra Ebubekir ile Talha'dan birlikte söz edildiği zaman kendilerinden "Bitişikler" diye bahsedildi.

Müslümanlar sevgili Peygamberimizin izniyle Medine'ye hicret etmişler ve Mekke müşriklerinin eziyetlerinden ve işkencelerinden kurtulmuşlardı.

Allahın Resulu birbirlerine yardımda bulunsunlar diye her Mekke'li müslümanı bir Medine'li müslümanla kardeş ilan etmişti.

Talha ile de Ebu Eyyub el Ensari'yi kardeş ilan etmişti.

Talha, kendisiyle kardeş ilan edilen Ebu Eyyub El Ensari'nin bütün para yardımı tekliflerini reddetti. Maddi önerileri ka-

bul etmiyordu. Alın teriyle çalışıp kazanmak istiyordu. Bu yüzden eski mesleği olan ticarete yöneldi. O kimsenin sırtına yük olmak istemiyordu.

Talha, Allah Resulu'nun her zaman yanında bulunuyor, her emrine hazır olarak koşuyordu. Savaşlarda sürekli olarak sevgili Peygamberimizin yanı başındaydı.

Bir bedevi Peygamberimize gelerek Ahzâb Suresi'nin 23. ayetinde, "Allah'a verdiği sözde sadakat getirenlerden bir kişi adağını ödemiştir..." diye anılanın kim olduğunu sormuştu. Peygamberimiz önce cevap vermek istememişti.

Soru ikinci defa tekrarlanınca Talha'yı göstererek şöyle buyurmuştu:

- İşte bu, adağını ödeyenlerden biridir.

Talha canını ve malını Allah ve Resulu uğruna feda etmişti. O kadar ki, her gün ticaretten iki bin dinar kazandığı halde, ai-

lesi ile beraber mütevazî ve fakir hayatı yaşıyor, parasının hepsini sadaka olarak yoksullara dağıtıyordu.

Talha, ünlü ve zengin bir tüccardı. Bir gün ona yedi yüz bin dirhem değerinde bir mal gelmişti. Talha, o geceyi korku ve sıkıntı içinde geçirdi.

Karısı ona:

- Neyin var, ey Ebu Muhammed?

- Gece boyu düşünüp, kendi kendime şöyle dedim: Bu mal evindeyken uyuyan bir kimsenin Rabbi'ne karşı olan imanı nicedir?

- O malın nesi seni üzüyor? Halkımızın muhtacı ve fakirleri varken sen ne düşünüyorsun? Sabah olunca o malı onlara paylaştırırsın.

Talha bu sözlere çok memnun oldu.

Sabah olunca malı Muhacir ve Ensar müslümanlarının fakirlerine dağıttı.

Talha, Bedir Savaşı'na katılmamıştı. Savaştan önce Resulullah Talha ile Sa'd bin Zeyd'i Şam ile Mekke arasında istihbarat yapmaları için göndermişti.

Talha verilen bu görevi yerine getirmek için gitmişti. Geri döndüğünde harp meydanında Allah'ın yardımı ve savaş ganimetlerinden başka bir şey bulamamıştı.

Uhut Savaşı'nda Resulullah ve yanındakiler dağa çıkıyorlardı. Bir grup müşrik, kendisini öldürmeye geldi. Allah'ın Resulu:

- Cennet'te arkadaşım olmak için bunları bizden kim uzaklaştıracak, dedi.

Talha:

- Ben ey Allah'ın Resulu, dedi. Sevgili peygamberimiz:

- Hayır sen dur, diyerek onu durdurdu. Ensar'dan birisi:

- Ben ya Resulullah, deyince Hazreti

Peygamber:

- Evet sen, diye izin verdi.

O kahraman müslüman şehit oluncaya kadar dövüştü.

Peygamberimiz ve beraberindekiler yine dağa tırmanmaya devam ettiler. Müşrikler yine yetişmişti. Allah'ın Resulu aynı soruyu soruyor, Talha da "Ben, ya Resulullah" diye cevap veriyordu.

Hız. Peygamber onu kabul etmiyor, Ensar'dan birisine izin veriyordu. Nihayet Ensar müslümanlarının hepsi şehit olmuştu. Peygamberimizin yanında Talha'dan başkası kalmamıştı. Müşrikler yeniden yetişince Hız. Peygamber Talha'ya, "Şimdi evet" diyerek izin verdi.

Talha yanlarına yaklaşan müşriklere cesaretle saldırıyor, onları canından çok sevdiği Resulullah'tan uzaklaştırıyordu. Hız. Peygamberi biraz daha dağın tepesine

çıkarıyor, bir yere oturttuktan sonra dönüp müşriklere yeniden saldırıyordu.

Müşrikleri tek başına durdurmuştu. Onlarla amansız bir kavganın içine girmişti Talha.

Hız. Ebubekir ve Ebu Ubeyde Resulullah'a yardım etmek üzere geldiklerinde sevgili peygamberimiz onlara:

- Beni bırakın, arkadaşınızın yanına gidin, dedi.

Talha'nın yanına gittiklerinde üzerinde yetmiş civarında kılıç, mızrak ve ok yarası vardı. Bu yaralardan kan fışkırıyordu. Eli kesilmişti. Baygın bir halde toprağa yığılmıştı.

Bu manzarayı hüznle seyreden Resulullah diğer müslümanlara şöyle seslendi:

- Eceli tamamlanmış olduğu halde, toprak üzerinde yürüyen birini görmek kimi memnun ederse, Talha Bin Ubeydul-

lah'a baksın.

Bu zorlu ve şanlı mücadeleden sonra hayatta kalabilen Talha'ya "Canlı Şehit" ünvanı verilmişti.

Talha, Hz. Muhammed vefat edince Ebubekir'in emrinde malı ve kılıcı ile, din-den dönenlerle savaştı. Oradan ordusu ile İran ve Rumlarla yapılan savaşlara yöneldi.

İslâm ordusu artık zaferden zafere koşuyordu. Zaman hızla ilerliyordu. Hz. Ebubekir vefat etmiş, Hz. Ömer de başarılı bir hilafet döneminden sonra şehit edilmişti.

Yeni halife seçimi için yeni bir danışma kurulu oluşturulmuştu. Cennetle müjdelenenlerden meydana bir kurul. Altı kişilik bu toplulukta Talha da bulunuyordu. Talha, İslâm dünyasının o seçkin altı kişisinden biri oluyordu.

Ve Hz. Osman'ı halife seçtiler.

Çok uzun sürmeyen Hz. Osman'ın halifeliği, fitneticilerin Hz. Osman'ı şehit etmesiyle son bulmuştu.

Uzun süren olaylar sonunda Hz. Ali halife seçilmişti. Olaylar Talha'nın Hz. Ali'nin karşısında savaşan ordunun içinde bulunmasını gerekli kılmıştı.

Fakat savaş Hz. Ali'nin zaferiyle sona erdi. Savaş bitmiş, Hz. Ali muharebe alanı içerisindeki cesetleri tek tek gözden geçiriyordu. Gözü birden Talha'nın cesedine takılınca durdu.

Talha uzanmış cansız yatıyordu.

Onu bu halde gören Hz. Ali yüksek sesle, sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Hz. Ali'nin bu durumunu endişe ile takip eden arkadaşları, onu oradan uzaklaştırdılar.

Fenalık geçirmişti. Baygınlığı geçip kendisine gelince Talha'nın cesedinin yanına koştu. Üzerine kapanıp, yüzündeki toz-

ları silmeye başladı... Sesi kısılmıştı... Dokunaklı ve hüznünlü bir ses tonuyla bu büyük sahabeye seslenlenmeye başladı:

- Talha'yı yıldızların altında uzanmış yatıyor görmeye ben nasıl tahammül ederim. Acizliğimi ve hüznümü Allah'a şikâyet ediyorum. Ey Muhammed'in babası, yüce Allah sana rahmet etsin... Keşke bundan 20 yıl önce ölseydim.

Hayatını İslâm'ın yayılması için adayan büyük sahabe Talha bin Ubeydullah, talih-siz bir savaşta müslüman kardeşlerinin kılıçlarıyla şehit olmuştu. Allah ona rahmet eylesin.

HZ. MUS'AB BİN UMEYR

Mus'ab bin Umeyr...

Mus'ab!... Abdü'd-daroğulları'nın incisi... Mekke'nin en yakışıklı genci...

Annesi Hannas binti Mâlik... Çok zengin bir kadın. Babası Umeyr... Mekke'nin en asil ve şerefli kişilerinden...

Mus'ab'ın yakışıklı bir genç olması ve zerafeti gözleri kamaştırırdı... Ondan daha güzel elbise giyen, kibar bir kimse yoktu.

Kıvrım kıvrım saçları, güzelliğine güzellik katıyordu.

Dünyanın göz kamaştıran, çoğu kimse-nin hayallerinin bile ulaşamayacağı nimetler içinde yüzüyordu.

Mekke'nin en güzel kızları onu ister, onunla hayal kurarlardı.

Servet içinde yüzüyordu. Arzulayıp ulaşamadığı hiçbir şey yoktu...

Fakat bütün bunlar onu tatmin etmiyordu. İçinde büyük bir boşluk vardı.

Mus'ab bin Umeyr de Daru'l Erkam'dan yükselen Tevhid dâvetini duymuş, ruhunda bu ilahî dâvete karşı sonsuz bir sevgi doğmuştu.

Bu sevgi büyüyüp de bir ilahî aşk durumuna gelince dayanamadı ve yola koyuldu.

Erkam'ın evine, nurun kaynağına doğru yavaş yavaş gidiyordu. Kapıya vardı. Kapıyı okşarcasına tıkırdattı.

İçerden seslendiler:

- Kim o?

- Mus'ab bin Umeyr...

Bu isim kapıyı açanlarda büyük bir şok etkisi yapmıştı...

Çünkü o Mekke'nin en yakışıklı, en gözde genciydi. Belki gelmesi en son düşünülenlerdendi...

Kapı açıldı ve Mus'ab içeri girdi. Doğruca gidip Allah Resulu'nun dizi dibine oturdu. Allah'ın dinini kendisine öğretmesini istedi.

Mus'ab ilk sıralarda kavmi ve annesinden müslümanlığını gizlemişti. Fakat içindeki imanı, onu inandığını yaşamaya zorluyordu. Kısa bir zaman sonra müslüman olduğu ortaya çıktı.

Bir gün Osman bin Talha, onun namaz kıldığını gördü; annesine ve kavmine haber verdi.

- Mus'ab müslüman olmuş, onu namaz kılarken gördüm!...

Annesi:

- Eyvah!... Demek müslüman olmuş!...

- Evet!...

- Vah başıma gelenler!...

Ve kadın dövünmeye başladı... gözlerine yaşlar hücum etti, hıçkırıklar boğazında

düğüm düğüm oldu. Sevinecek, bayram edecek yerde, mâtem tutuyordu zavallı kadın...

Mus'ab Erkam'ın evinden, annesinin yanına döndüğünde onun her şeyi öğrenmiş olduğunu gördü.

Annesi deliye dönmüş gibi bağıırıyordu. Annesine sordu:

- Anneciğim, nedir bu halin?

Kadın öfkeyle bağırdı:

- Yazıklar olsun sana! Demek dinini değiştirdin? Demek müslüman oldun!...

- Evet!...

- Bu dini hemen bırakacaksın!...

- Bunu yapamam. Ben bilerek iman ettim ve kurtuldum.

- Ben bir nefes olsun dinimden dönemem diyorum!...

Mus'ab'ı annesinin emriyle tutup hapsedtiler.

Akla hayale gelmez işkenceler yaptılar kendisine. Aldıkları cevap yine aynıydı:

- Allah bir!...

Tekrar bağladılar, ayağına zulüm hal-kasını geçirdiler. Bir mahzene hapsettiller... Günlerce aç ve susuz bıraktılar. İşkence ettiler, fakat onu yine de dininden döndüremediler.

Müşriklerin artan işkenceleri dayanılmaz bir hâl alınca inananlardan bir grup Hz. Muhammed'in izniyle Habeşistan'a göç etti. Mus'ab bu çilekeş müslümanların arasındaydı.

Habeşistan muhacirleri tekrar Mekke'ye döndüğünde Mus'ab'ı gören Resulullah şöyle buyurdu:

- Allah'a hamd olsun, dünyada insanların durumunda nasıl da değişiklik yapıyor. Ben Mus'ab'ı gördüğümde, Mekke'de ondan daha değerli kimse yoktu. Onun iyili-

ğe eğilimi kendisini bu durumdan alıp Allah ve Resulu'nun yoluna yöneltti.

Mus'ab bin Umeyr'in perişan vaziyetini ve değişen durumunu gören annesi onu evlatlıktan reddetti.

Hız. Muhammed de Mus'ab bin Umeyr'i Medine'ye muallim olarak gönderdi.

Mus'ab bin Umeyr, Medine'de Es'ad bin Zürene'nin evine yerleşti.

Medine'ye gelince hemen çalışmaya başlayan Mus'ab bir an olsun İslâm'ı tebliğden geri durmadı.

Mus'ab'ın bu gayretli çalışması sonucu İslâm Medine'nin her evinde konuşulmaya başladı.

Medineli önemli kişilerden İbn-i Hudaір ve Abdu'l-Eşhel kabilesinden Sa'd bin Muaz müslüman oldular. Sa'd'ın İslâm'ı seçmesiyle bütün kabilesi bu yeni dine girdi.

Mus'ab, Hz. Muhammed'e mektup yazarak Medine'deki müslümanların çoğalmasını ve inananların güçlerini anlattı. Ayrıca Ensar'a cuma namazı kıldırarak için izin istedi. Hz. Muhammed bundan büyük mutluluk duydu. Mus'ab, cuma namazı kıldırması için izin verdi.

Medine'li müslümanlar Mus'ab bin Umeyr'in imamlığı altında Sa'd İbn-i Husem'in evinde ilk cuma namazını kıldılar.

Evs ve Hazreç hacıları Hz. Peygamber'e ikinci Akabe Biatı'nı yapmak üzere Medine'den yola çıktılar. Hac kafilesine Mus'ab bin Umeyr ve arkadaşı Sa'd İbn-i Züreyre refakat etti. Mekke'ye gittiler.

Mus'ab bin Umeyr Mekke'ye varınca doğrudan cihan Peygamberinin yanına gitti. Ona Ensar'ın bölük bölük İslâm'a girdiklerini bildirdi. Allah'ın Resulu bu haberden çok memnun oldu.

Mus'ab'ın annesi oğlunun Mekke'ye geldiğini duydu ve ona haber uçurdu:

- Ey annesine isyan eden vefasız oğul! Mekke'ye gelirsın de bana uğramazsın öyle mi?

Mus'ab bin Umeyr'in cevabı ise şöyle olmuştu:

- Ben, Allah'ın Resulunden önce kimseyi ziyaret etmem; hatta annem bile olsa...

Bu haberi alan kadın dövündü, başına topraklar saçtı, gözlerini yaşlarla doldurdu. Ve öfkeyle haykırdı:

- Eyvah sana vefasız oğul...

Kadın kendi kendine dövünüp dururken, Mus'ab birden çıkageldi ve dedi ki:

- Ne yapıyorsun anne?

- Senin için dövünüyorum.

- Bana ne olmuş ki?

- Daha ne olsun! Hâlâ girdiğin o din-den dönmedin.

- Asıl sen inadını kırıp Hak dine gelmedin. Ben Allah Resulu'nun tebliğ ettiği ve Allah'ın razı olduğu din üzereyim. Hak olan budur ve senin de kurtulmanı arzu ediyorum.

- Ey vefasız oğul! İlk olarak Habeşistan'da ve ikinci defa da Yesrib'de olduğun zamanlarda senin için çektiğim acılara karşılık bana bir teşekkür bile etmedin. Sen nasıl bir gönül taşıyorsun?

- Benim gönlüm Hz. Muhammed'in muhabbetiyle dolu. Benim gidişim Allah'adır... Benim gayem Allah'ın rızası, Resulunun hoşnutluğudur. Siz beni dinimden döndürmek istiyorsunuz. Sizin bu halinizden korkuyorum...

Bu sözleri duyan annesi Hannas yine öfkелendi ve avaz avaz bağırdı:

- Seni hapsettireyim de gör!...

Mus'ab:

- Yemin ediyorum ki, eğer beni yine hapsedecek olursanız, beni öldürmek isteyenlere bu defa kendim yardım ederim.

Hannas'ın gözleri yine yaşlarla doldu. Dudakları usul usul kıpırdadı.

- Haydi git işine!...

Mus'ab bin Umeyr yumuşak ve tatlı bir dille annesine hitap etti:

-Ah anneciğim! Ben sana doğru yolu gösteriyorum ve sana acıyorum. Ne olur gel, Allah'tan başka hiçbir ilâhın olmadığına ve Hz. Muhammed'in O'nun kulu ve Resulu olduğuna şehadet et.

Katı kalpli anne oğluna şöyle dedi:

- Ben senin girdiğin dini kabul etmeyeceğim. Aksi takdirde alay konusu olur, zayıf akıllılıkla vasfedebilirim. Fakat seni dinle başbaşa bırakacağım.

Mus'ab annesinin yanından acılar ve ızdıraplar içinde ayrıldı.

İslâm'ın yayılmasını hazmedemeyen Mekke'li müşriklerle ilk hesaplaşma Bedir Savaşı'nda oldu. Büyük bir yenilgiye uğrayan müşrikler, zelil bir şekilde geri döndüler.

Mus'ab bin Umeyr, Bedir'in şanlı kahramanlarından biriydi.

Müşrikler Bedir Savaşı'nın intikamını almaya karar verdiler.

Büyük bir ordu toplayarak Medine'ye yöneldiler.

Hz. Muhammed sahabelerini toplayarak Uhud Dağı'nın eteğinde Mekkelilerle karşılaştı.

Mus'ab bin Umeyr, Peygamberimizin sancaktarıydı.

Savaşın ilk anlarında müslümanlar galip durumdaydı.

Hz. Muhammed'in emriyle müslümanları arkadan koruyan okçular, savaşın kazanıldığını sanarak, yerlerinden ayrıldılar.

Onların ayrılışını gören müşrikler müslümanlara arkadan saldırdılar.

Müslümanlar çok zor durumda kaldılar. Galipken mağlup duruma düştüler.

İslâm ordusu küfrün kılıcına hedef oldu. Birçok sahabi şehit oldu. Peygamberimiz'e saldırı artmıştı.

Mus'ab kendi vücudunu Resulullah'a siper etmişti.

Bir ara kâfirlerden birisi:

-Gösteriniz bana Muhammed'i o kurtulursa ben kurtulmayayım!

Kâfirin önünü Mus'ab kesti.

Ve amansız bir darbe sağ elini kesti. Mus'ab sancağı soleline aldı. Kâfir sol kolunu da kesti.

Kâfirin üçüncü saldırısı Mus'ab'ı yere yıktı.

Mus'ab'ın üzerinde yüze yakın ok ve kılıç yarası vardı.

Müslümanlar tekrar toparlanarak kâfirleri püskürttüler.

Mus'ab defnedileceği zaman bir hırkası vardı. Başını örttüklerinde ayakları açık kalmıştı. Onu da ota örttüler.

Hız. Muhammed bu hâl karşısında şöyle dedi:

- Ey Mus'ab! Sen Mekke'nin en şık ve en zarıfydın... Muhakkak ki Allah ve Resulunun sevgisi sana bütün dünya güzelliklerinden daha değerli geldi!...

Allah Mus'ab'a rahmet etsin.

HZ. İKRİME BİN EBU CEHİL

Adı, İkrime...

Babası Amr. Resulullah İkrime'nin babasına Ebu Cehil lakabını takmıştı. Babası bu ünvanla meşhur olmuştu.

İkrime ve babası Ebu Cehil sevgili Peygamberimize ve müslümanlara çok işken-ce yaptılar, eziyet ettiler...

Şairleri, Peygamberi ve sahabelerini hicvetmeye teşvik ettiler.

Hız. Muhammed ve arkadaşları bunlar gibi müşriklerin zulmünden kurtulmak için Medine'ye hicret ettiler.

İkrime, babası Ebu Cehil başkanlığında müslümanları yok etmek amacıyla toplanan büyük bir orduyla Bedir Savaşı'na katıldı.

Savaşta babasının koruyucuları arasındaydı.

Müslümanların tekbir sesleri ve keskin kılıçları Ebu Cehil'in etrafındaki mızrak ormanını söküp atmıştı.

Sayıları gittikçe artan müslümanlar karşısında Ebu Cehil'in koruyucuları teker teker kaybolmuştu.

Nihayet Akabe biatında bulunan Medineli Muaz bin Amr'ın kılıcı Ebu Cehil'i kanlar içinde yere serdi.

Babasının yanında bulunan İkrime, Muaz bin Amr'a hücum etti. Kolunu omuzundan ayırdı.

Savaşta müşrikler büyük bir bozguna uğradılar.

Savaş sonrası Ebu Cehil'in kafası önüne konduğunda Resulullah şöyle dedi:

- Kendisine düşman olanı rezil eden Allah'a hamdolsun. Ebu Cehil bu ümmetin

Firavun'u idi.

İkrime bin Ebu Cehil ve Kureyş'te babaları, oğulları, kardeşleri öldürülen kimseler, toplanarak müslümanlara karşı büyük bir ordu hazırlamaya başladılar.

Altıyüzü atlı, üç bin kişilik büyük bir ordu hazırladılar. Atlıları ordunun yanlarına yerleştirdiler. Atlıların sağ tarafına Halid bin Velid'i, sol tarafına ise İkrime bin Ebu Cehil'i komutan ettiler.

Müslümanların sayısı ise yediyüz idi.

İki ordu Uhud Dağı eteklerinde karşılaştı.

Savaş karşılıklı düellolar sonunda başladı. Resulullah'ın emriyle müslümanları arkadan gelecek bir saldırıda korumak için yerleştirilen okçular vardı. Bunlar müslümanların müşrikleri kovaladığını görünce kesin zafer kazanıldı diye yerlerinden ayrıldılar.

İkrime bin Ebu Cehil ve Halid bin Velid bu fırsatı değerlendirdi.

Müslümanlara geriden saldırdılar. Müslümanlar büyük kayıp verdiler. Önce müslümanların hakimiyetinde olan savaş, müşriklerin üstünlüğü ile sona erdi.

Uhud'da müslümanları yok edemeyen müşrikler tekrar ordu topladılar.

Bu sefer tek bir müslümanı sağ koymamaya söz vermişlerdi. Büyük hazırlıklardan sonra yola çıkarak Medine'ye ulaştılar.

Medine girişine eşilmiş büyük hendekleri görünce şaşkına döndüler. İlk defa böyle bir şey ile karşılaşıyorlardı.

Bütün çabalarına rağmen hendeği aşamıyorlardı.

İkrime bin Ebu Cehil'in aralarında bulunduğu bazı Kureyş savaşçıları hendeğin dar bir yerini bulup atlarını dört nala kaldırarak karşıya geçtiler.

Hız. Ali yanındaki yiğit müslümanlarla onların önünü kesti.

Müşriklerden Amr İbn Vudd'u Hız. Ali öldürdü.

İkrime ve diğerleri mızraklarını bırakarak kaçtılar.

Gece olunca Allah onların üzerine dondurucu ve sert esen bir rüzgâr gönderdi. Çadırlar sökülüp yerle bir oldu. Eşyaları darmadağın oldu. Hayvanları ürktü. O gece korkarak hepsi geri döndüler.

İkrime ise kendi kendine şöyle diyor-du:

- Bu savaşta niçin bir zafer elde edemedik ve niçin develerimizi tutamadık. Gerçekten Muhammed'in işi tuhaf...

Aradan bir sene geçmişti. Hız. Muhammed ordusu ile Mekke'ye yürüdü. Bütün Mekkelilere, karşı durmamak şartıyla dokunmama sözü verdi.

İkrime bu çağrıya cevap vermedi. O, Muhammed ve ashabının gücüne önem vermiyordu. Kureyş'in en güçlü ve en azıllarını çevresinde topladı.

Mekke'deki Handeme denilen dağda İkrime ve arkadaşları harbe hazırlanmışlardı. Hz. Muhammed'in ordusu Mekke'ye giriyordu. Handeme'den Halid bin Velid'in ordusu geçiyordu.

Orada Halid'in ordusuyla acı bir savaş giriştiler.

Bir kaç dakika içinde çarpışma bitmiş, İkrime ile arkadaşları yenilmişti ve kaçmaktan başka çare bulamamışlardı.

İkrime ürkek ve korkak bir halde, Hz. Muhammed ve ashabının kılıcından kurtulmak için kaçtı. Ölümden nasıl kurtulduğunu bilemiyordu.

Ayaklarının kendini nereye götürdüğünü bilmez halde gidiyordu.

Ufak bir çarpışmayla Mekke fethedilmişti.

Resulullah ise dört erkekle iki kadın hariç bütün halka güven içinde yaşama sözü vermişti. O altı kişi hakkında ise:

“ Kâbe'nin örtüsüne sarılmış olarak bulsanız dahi onları öldürün” demişti.

Altı kişiden biri İkrime idi.

İkrime bazı arkadaşlarıyla birlikte kaçıp Cidde'den denize açılmış, Yemen'e doğru gitmişlerdi. Bindikleri gemi şiddetli bir fırtınaya tutulmuştu. Gemidekiler:

- Ey insanlar! Allah'a olan inancınızda samimi olun, çünkü burda tanrılarınız size hiçbir fayda vermez, diye sesleniyordu.

İkrime:

- Eğer denizde samimiyet kurtarıyorsa, karada da beni ancak o kurtarır. Allah'ım... Eğer kurtulursam Muhammed'e biat edeceğim!...

İkrime karısı Ümmü Hakim'i geride bırakmıştı.

Ümmü Hakim diğer kadınlarla birlikte Resulullah'ın yanına gitti. Herkesin önünde müslüman olduğunu ilan etti.

İslâm'ın kendisiyle kocasını ayırdığını öğrendi. Müşrik bir erkek müslüman bir kadınla evlenemezdi.

Ümmü Hakim Resulullah'ın yanına gitti. Peygamberimizden İkrime'yi bağışlamasını istedi.

Allah'ın Resulu Ümmü Hakim'i kırmadı. İkrime'ye eman verdi.

İkrime, hanımı Ümmü Hakim'in eman müjdesini getirdiği gün tam bir iman üzereydi.

Hemen peygamberimizin yanına döndü. Resulullah onun yüzündeki nuru görmüştü. Kalkıp onu kucakladı.

Daha sonra ona:

- Hoşgeldin yolcu, dedi.

İkrime Allah Resulu'ne:

- Ya Resulullah! Sana karşı harcadığım mal kadar Allah yolunda da harcamadıkça geriye mal bırakmayacağım, diye söz verdi.

Resulullah hacca gitti yıl, İkrime'yi de Hevazin'e zekatları toplaması için gönderdi...

İkrime müslümanların zekatlarının toplayıcısı olmuştu.

Allah'ın Resulu sevgili Peygamberimiz vefat etmişti. Hz. Ebubekir müslümanlar tarafından halife seçilmişti.

İkrime bin Ebu Cehil Hz. Ebubekir tarafından yarımadanın güneyindeki mürtedlere, yani dinden dönenlere karşı gönderdiği komutanlardandı.

Mürtedlere karşı bir çok başarıların elde edilmesinde büyük katkısı olmuştu.

Hz. Ebubekir mürtedlerin işini biti-

rince Bizans'a karşı savaş açmaya karar verdi.

Ordularını ayrı ayrı taraflara gönderek her tarafta savaşlar başlattı.

İkrime bin Ebu Cehil'i de bu gönderdiği ordulardan birine komutan olarak tayin etti.

Bizanslılar müslümanların niyetini anlayınca büyük bir ordu hazırladılar. Ordularının ikiyüzbin civarında olduğu söylenir.

Müslümanlar ise Hz. Ebubekir'in emriyle toplandılar. Otuz altı bin kişilik İslam ordusu toplanmıştı.

Bizanslılar takviye güçleri gelmesiyle iki yüz kırk bine ulaştılar.

İki ordu şiddetli bir savaşa tutuştu.

Savaşta bazen müslümanlar bazen Bizanslılar galip geliyordu.

Bizanslı komutanlardan olan Mahan, Müslüman'ın sol cenahına kalabalık bir

kuvvetle saldırdı. Müslümanlar onun önünde dağıldılar. Onlar merkeze doğru yöneldiler. Neredeyse müslümanların işini bitireceklerdi.

Bu zor durumda İkrime ortaya çıkıp yüksek sesle bağırdı.

- Ben hidayete ermeden önce Resulullah'la çok savaştım. Bugün sizinle mi kaçayım! Hayır, bu olamaz!

Sonra şöyle seslendi:

- Ey müslümanlar! Kim ölmek üzere benimle sözleşecek?

Bu çağrıyı duyan dört yüz yiğit onun sancağı altında toplanmıştı. İntihar bölüğü Bizans birliklerinin üzerine atıldı. İlerlemelerini durdurup, onları darmadağın ettiler, sayılarını azalttılar ve biraraya gelmelerini önlediler.

Yaraları onu yere yıkıncaya kadar silahını elinden bırakmadı.

Bu savaşta onun bölüğünün katıldığı kesin zaferin bedeli olarak o ve beraberindekiler şehid oldu.

Şehid olurken bir yudum su istemişti. Su getirildiğinde, anladı ki yanında bulunan arkadaşı da su istiyor. Arkadaşından önce su içmek istemedi. O da yanındaki diğerk arkadaşından önce içmek istemedi. Böylece üçü de suyu içmeden ruhlarını teslim ettiler.

Vücudunda yetmişi aşkın kılıç ve mızrak yarası vardı.

İkrime geride çocuk bırakmadan şehit olmuştu.

Allah İkrime'ye rahmet etsin.

Hz. HAMZA

Hz. Hamza...

Peygamberimizin öz amcası ve süt kardeşi.

Peygamberimizden üç ay önce dünyaya gelmiştir.

Peygamberimizi çok seviyor, devamlı onunla olmak istiyordu.

Abdu'l-Muttalib'in on ikinci oğlu.

Annesi Abdimenafoglu Ehyeb'in kızı Hâle...

Lakabı Ebu Ammare ya da Ebu Ya'la.

Babası Abdu'l-Muttalib vefat edince, onu abisi Ebu Talib yanına almıştı.

Mekke'de, putperest olarak hayatlarını sürdüren cahil toplumdan uzakta, çöllerde, cahiliyetin kirlerinden arı, kimsessiz

ve tertemiz bir ortamda büyüdü.

Avcılığa merak salmıştı. Sık sık Mekke yakınlarında ava çıkardı. Eli boş döndüğü görülmemişti. Onun başarıları Kureyş ulularını gururlandırıyordu. Hz. Hamza kahraman olarak ün salmıştı. Çok serbest yaşamaya alışmıştı.

İyi kılıç kullanır, mükemmel ok atardı. Mekke'nin en iyi avcısıydı.

Bütün şiddetine rağmen merhametliydi de...

Hırsızlığa karşı çıkar. Kız çocuklarının öldürülmesine asla razı olmazdı.

Misafirperverliği ile ün salmıştı.

Hz. Muhammed kendisine vahiy geldiğini ve Resul olduğunu ilan etmişti.

Hz. Hamza'nın Hz. Muhammed'in Resul olduğundan haberi olmuştu; fakat ona iman etmemişti. Kavmi arasında ayrılığa

sebeup olacađını dūřūndūđū için, onun yeni dinini tam onaylamıyordu.

Peygamberimizi her řeye rađmen seviyor ve ona kōtūlūk gelsin istemiyordu.

Hamza'nın Kureyř'te çok būyūk bir önemi vardı. Kureyř'in en zengin ve ileri gelenleri ondan çok korkarlardı. Onu kızdırmaktan ekinirlerdi.

Mūřrikler Hamza'nın Hz. Peygambere olan sevgisini çok iyi biliyorlardı. Hz. Muhammed'e kōtūlūk yaparak, Hamza'yı karřılarına almayı istemiyorlardı.

Hz. Muhammed bir gūn Sāfa Tepesi yakınlarındaydı. Halka İslām'ı anlatıyordu.

Ebu Cehil gelip kūfretmeye bařladı. Ona eziyet etti ve dinine hakaret etti...

Abdullah bin Cud'an'ın cariyesi de tesadūfen orada Ebu Cehil'in yaptığını gōrmūřtū.

Hz. Hamza, akřam avdan dōndūđū zaman olanları ona anlattı.

Hz. Hamza çok sinirlendi. Doğruca Kâbe'nin avlusunda oturmakta olan Ebu Cehil'in yanına gitti. Boynundaki yayı çıkarıp Ebu Cehil'in başına vurarak yardı. Ve bütün hiddetiyle yüzüne haykırdı:

- Sen Muhammed'i kimsesiz biri mi sanıyorsun? İşte ben de onun dinini kabul ettim!... İster sen, ister cesareti olan başka kim varsa gelin dövüşelim haydi!...

Ebu Cehil'in yanındakiler dövüşmek istediye de Ebu Cehil müsaade etmedi. Hamza'yı daha çok kızdırmaktan korkuyordu. Belki görüşünden caydırırım diye düşünüyordu.

Hz. Hamza doğruca evine gitti. O gece nefsiyle mücadele etti.

Ertesi gün Hz. Muhammed'in yanındaydı.

Allah Resulu onun kafasına takılan her soruyu cevapladı, bütün tereddütlerini gi-

derdi. Bunun üzerine Hamza müslüman oldu.

Ebu Leheb ve birkaç kâfir Hz. Muhammed'in evinin önüne ve geçeceği yola dikenli çalılar, pislikler atıyordu.

Bunu duyan Hz. Hamza, gece Hz. Muhammed'in evinin önünde nöbet tutmaya başladı.

Ebu Leheb'i sırtında içi pislikle dolu torbayı taşıırken gördü.

Hemen yerinden fırlayıp onu yakaladı ve torbayı başından aşağıya devirdi.

Hz. Hamza'nın bu cesaretli davranışından ve karşı koymasından sonra müşrikler, Hz. Muhammed'e karşı bu tür çirkin hareketlerini bir daha tekrarlayamadılar.

Müşrikler Hz. Hamza'ya karşı en ufak bir eziyet ve işkencede bile bulunamamışlardı. Ona baskı yapmayı düşünemiyorlardı bile. Ondandır çok korkuyorlardı çünkü.

Medinelilerden bir kısmı müslüman olmuştu. Allah Resulu'nu korumaya da söz vermişlerdi.

Sevgili Peygamberimiz bunun üzerine, müslümanlara Medine'ye hicret etmeleri için izin verdi. Hz. Hamza'ya da gitmesini söyledi.

Hz. Hamza doğruca Kâbe'ye giderek oradaki müşriklere haykırdı:

- İşte Medine'ye gidiyorum. Karısını dul, çocuklarını yetim bırakmak isteyen varsa gelip yolumu kessin!..

Bu sözler karşısında hiç kimseden ses çıkmamış ve kimse onun peşine düşmeye cesaret edememişti.

Hz. Hamza tek başına yola çıktı. Yolda Medine'li iki müslümanı, haydutların Mekkeli müşriklere satmak üzere esir aldığını gördü. Üzerlerine saldırarak haydutları öldürdü ve Medineli müslüman esirleri kurtardı.

Esirler Evs ve Hazreç kabilelerindendi.

Medine'ye vardığında Zeyd bin Harise'nin evinde misafir oldu.

Medine'li esirleri kurtardıktan sonra, Medine'lilerin gözünde daha çok büyümüş, sevgi ve itibarı artmıştı.

Daha sonra Hz. Muhammed Medine'ye geldi.

Hz. Muhammed, Enes bin Malik'in evinde, Mekke'li her müslümanı Medineli bir müslümanla kardeş ilan etti. Hz. Hamza'yı Zeyd Bin Haris ile kardeş yaptı.

Hicretin ikinci yılında, müşriklerin, gelirini müslümanlara karşı güç olarak kullanmak istedikleri bir kervanı, Hz. Muhammed vurmaya karar verdi.

Müşriklerle şiddetli bir savaş yapıldı..

Savaş müslümanların zaferiyle sonuçlandı. Müşrikler büyük bir yenilgiye uğradılar.

Bedir Savaşı'nın kazanılmasında Hz. Hamza'nın çok büyük faydası oldu.

Hız. Hamza aralarında Ebu Cehil'in de bulunduğu müşriklerden birçok ileri gele-ni öldürerek, Mekke müşriklerinin kalple-rinde büyük yaralar açtı.

Bedir'in intikamını almak isteyen müş-rikler, büyük bir ordu hazırlayarak Medi-ne'ye yöneldiler.

Uhud Dağı eteklerinde iki ordu karşı-laştı.

İlk önce müslümanlar üstünlüğü elde etmişti.

Hız. Muhammed'in emrettiği yerde du-ran okçular savaş kazanıldı sanarak, yerle-rinden ayrıldılar.

Bunu fırsat bilen Halid bin Velid arka-dan müslümanlara saldırdı.

İki ateş arasında müslümanlar iyice sı-kıştı.

Hız. Hamza bir çok müşriği öldürmüş-t. Bir fırtına gibiydi... Bedir'de, Hız. Hamza tarafından babası öldürülen, Ebu Süfyan'ın karısı Hind, Vahşı adlı köleye, Hız. Hamza'yı öldürmesi karşıliğında büyük vadelerde bulunmuştı.

Bir taş arkasına gizlenip, Hız. Hamza'yı gözetleyen Vahşı, karışıklığı fırsat bilmişti. Hız. Hamza'ya fırlattığı oku ile şehit ettili...

Vahşı Hız. Hamza'nın ciğerini yarıp Hind'e götürdü.

Hind ciğeri alıp ağzında çiğnedi. Daha sonra Hız. Hamza'nın yanına gitti.

Onun bazı organlarını, burnunu ve kulaklarını kesti ve onları alarak, Mekke'ye döndü. Savaş sonrasında Hız. Muhammed, Hız. Hamza'nın şehit düştüğü yere gitti.

Hız. Hamza'nın cesedinin kesilip parlandığını görünce dayanamadı. Hıçkırarak ağladı...

Hız. Hamza'nın cesedi önünde şöyle seslendi:

- Ey Allah ve Resulu'nun arslanı Hamza!... Hiçbir kimse senin kadar musibete uğramamıştır!... Ey sevgili Peygamberin koruyucusu olan Hamza... Vallahi senin yerine, yüce Allah bana zafer verdiği bir başka savaşta, müşriklerin ölülerinden yetmişini kesip biçeceğim!...

Bu sözler ilahî vahiyle uyarıldı:

- “Eğer ceza verecekseniz, size ceza verilenin misliyle ceza verin. Sabredenlerden olursanız, andolsun bu daha hayırlıdır!...” (Nahl, 126)

Hız. Hamza'nın kardeşi onun cesedinin başına gelip sessizce ağladı.

Resulullah da onunla birlikte ağladı.

Hazreti Peygamber sıra ile şehitlerin namazlarını kıldırıyordu. Her şehidin namazını kıldırıldıkça, Hız. Hamza için de kıldı.

Böylece Peygamberimiz Hz. Hamza için tam yetmiş defa namaz kılmış oldu.

Bir mü'min tarafından okunan şu ayet gönüllere huzur serpiyordu.

“Allah yolunda ölenleri sakın ölüler saymayın. Hayır, onlar, Rab’leri katında diridirler...” (Al-i İmrân, 169)

Hz. SELMAN-I FARİSİ

Mabih...

Çarpıcı bir kişiliği vardı. Küçük yaşta herkes tarafından sözü dinlenen ve davranışlarından dolayı örnek alınan bir insandı.

Mabih, Allah Resulu'nun verdiği adıyla Selman, zeki ve araştırmacıydı. Etrafında gördüğü şeylerin anlamsızlığını daha küçükken kavriyordu. Böylesine anlamsız bir dinin peşinden gitmek istemiyordu.

Babası, kavmi gibi ateşe tapıyordu. Yıllardır hiç sönmeden gelen ateşin kutsallığına inanıyorlardı.

Babası onun kabiliyetlerini sezmişti. Onda üstün yetenekler seziyordu. Bu üstün yetenekli oğlunun, dininin önde gelen kişisi olmasını istiyordu. Fakat oğlunu bir türlü bu dine ısındıramıyordu

Kentlerinin uzağındaki bir yerde arazileri vardı. Babası, Mabih'e;

- Oğlum. Diğer arazimizde ne olup bittiğini bilmiyorum. Git ekinlerimizin ne durumda olduğunu öğren. Yalnız geç kalma, dedi.

Mabih babasıyla vedalaşarak yola çıktı.

Kente ilk defa gelmişti. Şehir sanki Mabih'i büyülemişti.

Kilisenin önünden geçerken onun büyüklüğü ve süsleri ilgisini çekmişti.

Bir süre seyrettikten sonra içeri girdi. İçeri kalabalıktı. Hep bir ağızdan hafif bir ses yükseliyordu.

Sesler kesildi ve herkes dağıldı.

Rahip, Mabih'in yanına geldi. Onunla ilgilendi, sorduklarını cevapladı. Bu din hakkında epeyce bilgi verdi.

Mabih, rahibe bu dinin asıl kaynağının neredede olduğunu sordu. Daha geniş bilgi-

yi nasıl elde edeceğini sordu.

Rahip, Mabih'te gelecek vadeden bir yetenek görmüştü.

Ona bu dinin asıl kaynağının Şam'da olduğunu söyledi ve kaynağa ulaşırsa gerçek kurtuluşa ereceğini de ekledi.

Mabih kendisini telaşla bekleyen babasına başından geçenleri anlattı.

Kentteki dinden babası haberdardı. Bu dinin oğlunu iyice etkilediğini anladı. Fakat bu değişiklikten kimsenin haberdar olmasını istiyordu.

Mabih'i ısrarlarına rağmen fikirlerinden vazgeçiremedi. eve götürerek onu zincire vurdu. Ona fikrinden vazgeçmezse daha ağır işkence yapacağını söyledi.

Evlerinde, küçüklüğünden beri onun hizmetine bakan hizmetçi ısrarlarına dayanamayıp kurtulmasını sağladı.

Mabih süratle kente ulaştı.

Papazın yardımıyla bir kervana katılıp Şam'a gitti.

Orada en üstün kişi olarak Amme KİLİse'sindeki rahibi gösterdiler.

Mabih'i dinleyen rahip, ona yanında kalabileceğini söyledi.

Bir süre rahibe yardım eden Mabih, rahibin hayatı ile sözleri arasındaki tezdâdı gördükçe, dini inancındaki heyecan sönüyordu.

Rahip yaşlanıp ölünce, Mabih onun bütün kirli işlerini halka anlattı. Oradan tekrar ayrılıp yollara düştü. Uzun yolculuk sonunda ulaştığı Musul'da bir süre kaldı. Daha sonra Nusaybin'e gitti.

Oradaki rahiplerden öğrenebileceği her şeyi öğrendi. Sonunda rahibe ayrılmak istediğini söyledi.

Rahip ona Amuriye Kenti'ndeki rahiple görüşmesini tavsiye etti.

Mabih, Amuriye'deki rahibi bulup bir süre onun yanında kaldı.

Bu rahibe biraz ısınmıştı. Çünkü onun yaşayışı ve sözleri birbirine uyuyordu.

Bir süre sonra rahip ona, Arabistan'da bir peygamber çıkacağını ve oraya gitmesini tavsiye etti.

Mabih artık Arabistan'a gitmenin yollarını arıyordu. Bir tüccar, onu Arabistan'a göndereceğini söyledi.

Tüccar Mabih'i bir yahudiye köle olarak sattı.

Yahudi efendisinin Arabistan'a gidecek olan amcası, çalışkanlığından dolayı onu sevmişti. Mabih'i efendisinden istedi. O da verdi.

Uzun bir yolculuktan sonra Medine'ye vardılar.

Mabih Medine'de, Peyamber'in Mekte'den çıktığını haber aldı.

Uzun m¼cadeleden sonra, Allah Resulu ve sahabeleri Medine'ye hicret etti.

Onun gelişini duyan Mabih, yahudi efendisinden izin alıp Resulullah'ın yanına gitti.

Allah Resulu onu görm¼řt¼, sordu:

- Bu kimdir?

Yanındakiler:

- İran'dan gelmiş bir k¼ledir.

Resulullah Farsça'yı bilen birine terc¼manlık yapmasını s¼yledi.

Mabih başından ge¼enleri anlattı.

Allah Resulu g¼zlerinden yaşlar akarak Rabb'ine ř¼kretti. Mabih'i İslam'a davet etti. Mabih hemen m¼sl¼man oldu.

Allah Resulu ona Selman¼'l Hayr adını verdi.

Selman k¼le olarak yaşadığı i¼in Bedir ve Uhud savaşlarına katılamadı.

Kölelik onun inancına gittikçe ağır gelmeye başlamıştı.

Allah Resulu'nun yanına giderek, köleliğin ne zaman biteceğini sormak istedi. Resulullah ve müslümanların gayretiyle Selman, yahudi efendisinden satın alındı. Özgürlüğüne kavuştu.

Selman, artık İslâm'ın ilk üniversitesi Suffa'da kalıyordu. Dersleri bizzat Allah Resulu tarafından veriliyordu.

Muhacir'le Ensar'ı birbiriyle kardeş yapan Hazreti Peygamber Selman'ı da Ebu Derda ile kardeş yaptı.

Bu iki kardeş birbirlerine yardım ediyor ve problemlerini birlikte çözüyorlardı.

Selman bir gün kardeşini ziyarete gitti. Karısı ona kardeşini şikayet etti.

- Senin kardeşin gündüz oruç tutuyor, gece namaz kılıyor, benimle hiç ilgilenmiyor.

Bunun üzerine Selman Ebu Derda'ya:

- Namazını kıl, ancak gecenin hepsinde değil. Oruç tut, ancak günlerin hepsinde değil. Muhakkakki karının senin üzerinde hakları vardır.

Bu sözler Allah Resulu'ne ulaştırıldığında:

- Şüphesiz Selman'a ilim verilmiştir, dedi.

Bedir'de yenilip Uhud'da hedefine ulaşamayan Mekke müşrikleri büyük bir ordu toplayıp, tekrar Medine'ye saldırıya geçtiler.

Allah Resulu müslümanları toplayarak, istişare yaptı.

Selman sözü aldı:

- Ey Allah'ın Resulu, İran'da yapılan bir savaş taktiği vardır. Onu yapalım. Medine'nin girişine geniş hendekler kazıp, içini su ile dolduralım. Hendeğin arkasında

kendimizi koruyalım.

Selman'ın fikri kabul edildi.

Müslümanların gayretiyle kısa bir zaman içinde hendek kazıldı.

Mekke müşrikeri geldiğinde, Medine'ye girişin önüne kazılmış hendeği görünce şaşkına döndüler. Böyle duruma ilk defa rastlıyorlardı.

Bütün çabalarına rağmen hendeği aşamadılar.

Allah Resulu'nun duasıyla, yüce Allah, işlerine korku veren bir fırtına gönderdi.

Çadırları yerlerinden söküldü. Eşyaları darmadağın oldu. Perişan oldular.

Hemen atlarına atlayarak, her şeylerini geride bırakıp kaçtılar.

Allah Resulu görevini tamamlayıp en çok sevdiği Rabbine kavuşmuştu.

Sahabelerin oylarıyla Hz. Ebubekir halife seçilmişti.

Resulullah'ın yanından hiç ayrılmayan Selman, Hz. Ebubekir'in üç yıllık halifeliğinde de yanından ayrılmadı.

Onun yaptığı bütün çalışmalara aktif olarak katıldı.

Ve zaman geçti... Hz.Ebubekir vefat etti. Yerine Hz. Ömer halife oldu.

Selman Allah yolunda mücadelede her zaman en önde olmuştu.

Onun kendisine ait bir evi yoktu. Kendisi için bir ev yapmamıştı. Gölgekte oturur, yatar ve kalkardı.

Yalnızca kendi el emeğiyle geçinirdi. Bunun dışında hiç bir geliri kabul etmezdi.

Hz. Ömer'in âdil yönetimi müslümanların gücüne güç katıyordu.

İslam ordusu İran sınırlarına kadar dayandı.

Selman, İran'a Allah Resulu'nun mesajını götürenlerin en önündeydi.

İslam ordusu Kisralar'ın görkemli kalesi Medain yakınlarındaydı.

Sa'd kaleye gidecek öncü birliğe Selman'ı komutantayin etti.

Selman kaleyi kuşatıp, önce Medainliler'i üç gün İslâm'a davet etti.

Sonunda kaleye saldırı emrini verdi. Allah Resulu'nun müjdelediği İran kisralarının görkemli kalesi Medain'in kapılarını İslâm'a açtılar.

Hız. Ömer, Selman'ı Medain'e vali tayin etti.

Nihayet Selma, kendi ülkesine vali olarak dönmüştü.

Selman, Medainliler'i, hareketleri ve tavırlarıyla şaşkınlığa düşürüyor ve onların sonsuz sevgilerini kazanıyordu.

Gereksiz yere konuşmaz, boş sözlere

kulak asmazdı. Görevi karşılığı, devletten aldığı maaşı ihtiyaç sahiplerine dağıtırdı. Kendi eliyle yaptıklarını satıp, onun kazancıyla geçinirdi. Lüks ve gösterişe hiçbir önem vermezdi.

Bir gün şehrin alış veriş merkezine doğru ilerliyordu. Birinin ona bağırdığını duydu:

- Hey! Sana söylüyorum. Şu yükleri al da gel!

Israrla kendisine sesleneni süzen Selman adamın yabancı olduğunu anladı. Adam onun vali olduğunu bilmiyordu.

Selman yükleri alarak onun peşine düştü. Onları gören halk şaşkına döndü. Adama:

- Sen ne yapıyorsun... Bu bizim valimizdir, dediler.

Adam büyük bir utançla özür diledi.

Fakat Selman ise:

- Hiç önemi yok. Omuzuma aldığım yükü gideceğin yere kadar götürmeden indiremem, dedi. Halkın hayretli bakışları arasında yükü taşıdı götürdü, sonra da adama şunu söyledi:

- Bu yükü taşımamın bana üç yararı oldu. Birincisi kibiri ve gururu ayaklarımın altına aldım. İkincisi; yardıma ihtiyacı olan birinin ihtiyacını giderdim. Üçüncüsü bu işi yapmakla bir müslümanı korudum. Ben yapmasam belki benden daha zayıf bir müslüman taşıyacaktı.

Kendisine gülme ve ağlama konusunda soru sorulduğunda şöyle cevap verirdi:

- Üç şeye gülerim. Ölüm kendisini adım adım izlediği halde dünyaya karşı uzun emeller besleyenlere; Allah kendisinden haberdar olduğu halde, kendisini Allah'ı anmaktan uzak tutanlara; Allah'ın hoşnutluğunu mu, yoksa gazabını mı kazandığını bilmeden kahkaha ile gülenlere...

Üç şeye de ağlarım: Allah Resulu'nun vefatı aklıma geldiğinde; ölüm anındaki şiddetli korkuyu nasıl atlatacağımı düşündüğümde; cehenneme mi yoksa cennete mi gireceğimi bilemediğim zamanlarda...

Yaşadığı zamanda Resulullah'ın verdiği "Selmanü'-l Hayr" ismine lââyık olan Selman, hastalandı ve yatağa düştü. Bir süre sonra da vefat etti.

Hayatta geride bıraktığı mal varlığı ise ancak bir yolcunun azığı kadardı.

Daha sonra bütün müslümanlar tarafından "Selman-ı Pak-ı Muhammedî" adıyla anılma şerefine ulaştı.

Allah ona rahmet etsin.

HZ. SA'D BİN EBİ VAKKAS

Sa'd Hz. Peygamberin dayılarından.

Resulullah böyle bir dayıya sahip olmaktan şeref duyardı.

Sa'd gençlerin en soylularından ve ana babası en itibarlı olan bir gençti.

Sa'd on yedi yaşında iken, olgun yaşta-kilerle yaşlıların akıl ve bilgisine sahipti.

Onun işi gücü ok atmak, atıcılık talimi yapmaktı. O yaşıtlarının ilgi duyduğu çeşitli eğlencelere gitmezdi.

Sa'd müslüman olmadan önce, gördüğü bir rüyasını şöyle anlatıyordu.

- Kapkaranlık bir ortamdaydım. Bir ay doğdu ve yolumu aydınlattı. Ben de onun aydınlığını takip ettim.

Sa'd sabah olunca, Resulullah'ın gizli

gizli İslâm'a davet ettiğini duymuştu. Gece onun önünü aydınlatan ışığın o olduğunu anlamıştı.

Hemen Ecyad bölgesinde ikinci namazını kılmakta olan Resulullah'ın yanına gitti. Hemen oracıkta İslâm'a girdi.

Hz. Zeyd İbn-i Harise, Ali bin Ebi Talib ve Ebu Bekir Sa'd'dan önce müslüman olan üç kişiydi.

Sa'd bin Ebi Vakkas hidayet ve hak davetini kabul etmede erkeklerin üçüncüsü ve müslümanların dördüncüsü olmuştu.

Sa'd bin Ebi Vakkas şöyle derdi:

- İslâm'ın üçte biri olarak yedi gün kaldım.

Allah'ın Resulu, Sa'd'ın müslüman olmasına çok sevinmişti. Sa'd da, Mekke gençlerini onun yolunda gitmeye ve onun gibi müslüman olmaya teşvik eden, soy üstünlüğü vardı.

Sa'd'ın annesi onun müslüman olduğunu duyunca çok kızdı.

Sa'd annesinin bütün ısrarlarına rağmen dinini terketmedi, annesi onu caydırmak ve vazgeçirebilmek amacıyla Sa'd'a, İslâm'ı terketmediği sürece aç kalacağını ve su içmeyeceğini söyledi. Gayesi Sa'd'ı üzme ve pişman etmektir.

Sa'd ona yemesi için ısrar ediyor, o ise dinini terkedinceye kadar yemememeye yemin ediyordu.

Sonunda iyice halsiz düşen annesine Sa'd şöyle dedi:

- Anneciğim! Yüce Allah'ı ve O'nun elçisini senden daha çok seviyorum.. Vallahi, senin bin canın olsa ve bunları birer birer teslim etsen, ben yine dinimden dönmem.

Annesi Sa'd'ın dininden kesinlikle dönmeyeceğini anlayınca gönülsüzce yedi ve içti.

Yüce Allah, Sa'd'ın bu davranışını şu ayetle onaylıyordu:

- Ana ve baban, seni körü körüne bana ortak koşman için zorlarsa, onlara itaat etme; dünya işlerinde onlarla güzel geçin...

Sa'd bin Ebi Vakkas bir gün Mekke dışında bazı müslümanlarla namaz kılıyordu. O sırada müşriklerden bir grup yanlarına geldi. Müslümanlara ve İslam'a hakaret edip onlara saldırdılar.

Bu esnada Sa'd bir deve kemiğiyle müşriğin birinin başını yardı. Müşriğin kanını akıttı. Böylece Sa'd İslâm için ilk kan akıtan oldu.

Sa'd daima, İslam adına önde bulunan, korkaklık bilmeyen, iman aşkı ve kuvvetiyle yoğrulmuş büyük bir kahramandır.

Medine'ye Resulullah'ın emriyle hicret etti. Mekke müşrikleriyle yapılan Bedir Sa-

vaşı'na Resulullah ordu topladığında o en önde gidenlerdendi.

Sa'd, Uhud Savaşı'nda da Resulullah'ın yanında bulunanlardandı.

Savaş sırasında müslümanlar bozguna uğrayıp dağıldıklarında, Sa'd sayıları onu bulmayan ve sevgili Peygamberimizin yanında onun uğruna kendini feda etmeye razı olan kişilerin içindeydi.

Sa'd bin Ebi Vakkas ok ve yayıyla onu koruyordu. Attığı her ok bir müşriği yere seriyordu.

Allah'ın Resulu ona şöyle diyordu:

- At Sa'd!... At... anam babam sana feda olsun.

Sevgili Peygamberimiz bu savaşta ona şöyle dua etmişti:

- Allah'ım onu hedefine ulaştır ve onun duasını kabul et.

O, duası Rabb'in huzurunda reddedilmeyen bir kişi idi.

Resulullah bir gün sahabileriyle oturuyordu. Onlara vaaz ve nasihatte bulunuyordu.

Böylece öğüt verirken birden onlara:

- Şimdi aranızda cennet sakinlerinden biri gelecek, diye buyurdu.

Çok zaman geçmedi ki, Sa'd bin Ebi Vakkas geldi.

Sa'd dünyadayken cennetle müjdeleyen on sahabiden biri idi.

Hız. Muhammed'in vefatından sonra uzun zaman geçmişti.

Hız. Ebubekir de kısa süren hilafetinde büyük işler başarmıştı.

Hız. Ebubekir'in vefatından sonra Hız. Ömer halife seçilmişti.

Hız. Ömer'in Rumlar ve Farslarla savaşmak üzere gönderdiği ordu, Fars komutanının kurduğu tuzaktan kurtulamamıştı.

Müslümanların komutanının danışma heyetine başvurmadan aldığı karar, müslümanların yenilgisiyle sonuçlanmıştı. Dört binin üzerinde müslüman askeri de şehid olmuştu.

Hız. Ömer bunun üzerine bütün müslümanları Allah yolunda cihada çağırdı. Tekrar güçlü bir ordu hazırlandı.

Bu ordunun komutan seçimi sırasında Abdurrahman bin Avf şöyle demişti:

- Bu orduya ancak, İslâm'da ilk oku fırlatan, Resulullah'ın kendisini "Anam babam sana feda olsun diye ödüllendirdiği" ve "Allah'ım onu hedefine ulaştır ve onun duasını kabul buyur" diye dua ettiği Sa'd bin Ebi Vakkas komutan olabilir.

Bu teklif herkes tarafından takdirle karşılandı ve kabul edildi. Bu yenilgiyi ancak o telafi edebilirdi.

İslam ordusu Sa'd'ın komutanlığında

yavaş yavaş ve önlem alarak ilerlemeye başladı. Her gün Hz. Ömer'in yeni destekleriyle güçleniyordu.

Sa'd ordunun karargâhını Hz. Ömer'in emirleri doğrultusunda nehrin kıyısında kurdu.

Sa'd Fars Kralı Yedzücerd'e elçiler gönderdi. Yedzücerd başkenti Medain'de kalıyordu.

Fars Kralı müslümanların tekliflerini kabul etmemişti.

Fars ordusu meşhur komutan Rüstem komutasında gelerek, İslâm ordusunun karşısında konakladılar.

Sa'd tam bir hazırlık içindeydi. Orduyu düzene sokmuş, her fert görevini ve yerini öğrenmişti. Orduyu onbaşılar ve komutanlar olmak üzere bölüklere ayırmıştı.

Savaş alanı tekbirlerle çınlıyordu. Şiddetli bir savaş başlamıştı.

Fars askerlerinin filleri müslümanlara oldukça zaiyat vermişti.

Sa'd, fillere karşı bir hilenin olup olmadığını sordu. Müslümanlardan kimse bilmiyordu.

Sa'd fillerin sürücülerini vurmalarını, fillerin arkalarına sızarak, sandıklarının karrın ağlarının kesilmesini emretti.

Müslümanlar Sa'd'ın emrini yerine getirince, fil sürücülerini düşerek ezildiler. Böylece müslümanlar biraz rahatladılar.

Akşam hava kararınca, iki taraf da geri çekildi.

İkinci gün savaş başlamadan önce halifenin Şam'dan gönderdiği ordunun Kadisiye'ye ulaştığı haberi geldi.

Daha sonra Şam'dan gelen orduların onar onar geçişi izlendi. Her on kişilik grubun geçişinde tekbir sesleri yükseliyordu. Bu olay müslümanların yüreklerini pekişti-

rirken kâfirlerin ödlerini patlatıyordu.

Ertesi gün fillerin olmayışı müslümanları çok rahatlatmıştı. Kâfirlere çok ağır kayıplar verdirerek on bin kişiyi öldürmüşlerdi.

Gece olunca iki taraf da geri çekildi.

Geceyi Sa'd iyi bir hazırlık içinde geçiriyordu. El- Kal'la bin Amr'ın adamlarını savaş meydanından çekti. Onlara, güneş doğarken yüz kişilik gruplar halinde savaş alanına girmelerini söyledi.

Güneşin ilk ışıklarıyla iki taraf savaş konumunu aldı.

Bu esnada uzaktan atlıların gelmeye başladıkları görüldü. Müslümanlar çok gür seslerle "Allahu Ekber" diye bağırmaya başladılar. Zira yeni yardım geliyor diye sevinmişlerdi.

Farslılar filleri tekrar savaşa soktular. Filler askerler tarafından korunuyordu.

Palanların kesilmesinden korkuyorlardı.

Sa'd esirlerin birine fillerin zayıf yanlarını sordu. O ise gözlerinin mızraklanmasının ve hortumlarının kesilmesinin tek etkileyici hareket olabileceğini söyledi.

Sa'd fillerin etkisiz hale getirilmesini emretti.

Gözüne mızrak saplanan ve hortumu kesilen filler acı acı bağırarak geri kaçıyorlardı.

Bir çok Fars askeri fillerin altında can verdi. Farslılar'ı bu dehşet durum dağıtmaya yetti.

Farslılar'ın parçalanışını, korku ve dehşete kapılışını, düzenlerinin bozuluşunu görmek müslümanlara güç kazandırdı. Düşmana amansızca saldırdılar.

Geri çekilen Fars orduları köprüden geçerken köprü yıkıldı. Otuz bin düşman askeri suda boğuldu.

Savaş müslümanların kesin zaferiyle sonuçlanmıştı.

Müslümanlar o güne kadar görmedikleri ganimetleri aldılar.

Sa'd hazırlıklarını tamamlayıp Başkent Medain'e yürüdü.

Farslılar müslümanların teklif ettiği anlaşma şartlarını kabul ettiler.

Sa'd Medain'e girdi, sabah namazını Kisra'nın sarayında kıldı.

Sa'd, Kisra'nın hazinelerinde bulunanlardan müslüman askerlerin payına düşeni verdikten sonra kalanını halifeye gönderdi.

Daha sonra da Medain'in evlerini ve tarlalarını insanlara paylaştırdı.

Hız. Ömer, Sa'd'a Irak valiliğini verdi.

Sa'd bütün gücünü düzenin yerleşmesi için harcadı.

Devleti tanzim etti.

Kûfe şehrini kurup, orada vali olarak, görevini sürdürdü.

Sa'd'ı çekemeyen bir grup insan, onu Hz. Ömer'e şikayet ettiler.

Hız. Ömer, Sa'd'ı yanına çağırdı.

Sa'd ondan sonra bir daha Irak'a geri dönmedi.

Hayatının kalan kısmını Medine'de geçirdi.

Seksen yaşının üstünde iken vefat etmişti.

Ölmeden önce çocuklarına, sandıkta koruduğu Bedir Savaşı'nda giyindiğı elbiseleri çıkarmalarını istedi.

Kendisini onlarla kefenlemelerini arzu ediyordu.

Sa'd, ölümünü cesur bir şekilde gülererek karşılamıştı.

Mübarek naşı Peygamberimizin mescidine taşındı.

Resulullah'ın eşleri de namazda hazır bulundular.

Sa'd, Muhacir'lerin en son vefat edenidir.

Yüce Rabbimiz, Sa'd bin Ebi Vakkas'a rahmet etsin.

HZ. MUAZ BİN CEBEL

Muaz...

O zekâsının keskinliğiyle meşhurdu. Hazır cevaptı. Gayet güzel konuşurdu. Üstün gayretinden dolayı yaşıtlarından farklı bir konumu vardı.

Muaz, gözleri sürmeli, saçları kıvrıcık, dişleri pırıl pırıldı. Bakanların gözünü dolduran, gönülleri çalan, çok yakışıklı birisiydi.

Medineliler'in isteğiyle Allah Resulu Medine'ye, insanlara İslâm'ı öğretmesi için genç muallim Mus'ab bin Umeyr'i göndermişti.

Mus'ab Medine'de Kur'an okuyor, İslâm ve esaslarını Medineliler'e öğretiyordu. Onun dâvetiyle Medineliler'in birçoğu müslüman oldu.

Medine'de İslam'ın girmediği ev kalmadı. Muaz bin Cebel de Medine'deki Mus'ab sayesinde müslüman olanlardandı.

Medine'de müslümanlar çoğalmış ve güçlü duruma gelmişti

Hac zamanı gelince, Evs'le Hazrec kabilelerinden yetmiş bir erkek, iki kadınla Resulullah'ı ziyarette ve hac vazifelerini yerine getirmeye gittiler. Muaz bin Cebel de bu kafilenin içindeydi.

Hac da Resulullah'la Kurban Bayramı'nın devamındaki günlerin ikincisinde, gece vakti Akabe mevkiinde buluşmak üzere sözleştiler.

O gün gelince gece vakti kimseye haber vermeden, Mekke müşriklerine duyurmadan, sözleşilen yerde toplandılar.

Orada Resulullah'a, kadınlarını ve çocuklarını korudukları gibi kendisini koruyacaklarına dair söz verdiler.

Mekke müşriklerinin bu ahidleşmeden haberi olmuştu.

Medine'ye doğru yola çıkan müslümanların peşine düştüler.

Muaz bin Cebel de kurtulanların arasındaydı.

Muaz Medine'ye varır varmaz, gençliğine ve gücüne uygun, akıllı ve düşüncesiyle uyumlu ve özel metoduyla İslâm'a davet etmeye başladı.

Amr İbn-i Cemuh, Ben-i Seleme eşrafındandı. Kavmi arasında yüksek bir mevkiye sahip olan bir ihtiyardı.

Onun ağaçtan yaptığı Menat isimli bir putu vardı.

Menat'ı evinde saklar, güzel kokular sürer ve su ile temizlerdi. Üzerine ipek bir örtü örterdi. Ona saygıda hiç kusur etmezdi. Ona kurbanlar takdim eder ve ya-

pacağı işlerde ona danışırdı.

Oğlu Muaz bin Amr, Akabe'de bulunanlardandı.

Muaz bin Cebel, ona, putu hakkında babasının aklını harekete geçirme konusunda birlikte çalışmayı teklif etti. İkisi anlaşarak çalışmaya başladılar.

Gece karanlığında gidip, onun putunu yerinden aldılar ve bir lağım çukuruna attılar.

İhtiyar, sabah putunu yerinde bulamadı. Epeyce aramadan sonra onu gençlerin attığı yerde buldu.

Bu olayı gençler birkaç kere tekrarladılar. İhtiyar küplere biniyor, fakat bir türlü bu işi yapanı bulamıyordu.

Amr sonunda puta şöyle dedi:

- Sen bir ilâh değil misin? Kendini nasıl savunuyorsun? Kendini savunman için şu kılıcımı senin boynuna asacağım. O lüzum-

suzlar sana gelince şu kılışla onların işini bitir. Eğer böyle yapmazsan sen bir tanrı değilsin, dedi.

Gece Muaz İbn Cebel ve arkadaşı kılıcı çıkarıp yerine köpek leşi koydular. Putu da aynı yere attılar.

Sabah Amr bin Cemuh putun halini görünce:

- Allah'a yemin ederim ki, sen bir tanrı olsaydın bu halde olmazdın!

Böylece Amr bin Cemuh müslüman olmuştu.

Muaz bin Cebel bu habere oldukça sevinmişti.

Resulullah Mekke müşriklerinin zulmünden müslümanları kurtarmak amacıyla müslümanlara Medine'ye hicret izni verdi. Daha sonra Resulullah da hicret etti. Muaz bin Cebel Resulullah'tan hiç ayrılmadı.

Mescidin inşasında ciddiyetle çalıştı.

Onun her konuşmasını dinlemede azami gayret gösteriyordu. İn en her ayeti ezberlemede çok gayret gösterdi.

Kur'an'ı Resulullah'tan aldı. İslâm'ı onun huzurunda öğrendi. Sonunda o, sahabenin Kur'an'ı en iyi okuyanı ve Allah'ın dinini en iyi bilen oldu.

Allah Resulu Muhacir olan her müslümanı Medine'li müslümanla kardeş yaptı. Muaz bin Cebel'i de Ca'fer bin Ebi Talib'le kardeş yaptı.

Fakat aralarında tam bir kardeşlik olmadı. Çünkü Ca'fer kardeşlik gerçekleştğinde Habeşistan'a gitti ve orada yedi sene kaldı. Geldiğinde ise Mute savaşına gitti ve orada şehit oldu.

Muaz bin Cebel, Bedir, Uhud, Hendek ve diğer bütün savaşlarda sevgili Peygamberimizin yanında yer aldı. Hepsinde de büyük yararlılıklar gösterdi.

Allah'ın Resulu:

- Kur'an'ı dört kişiden alınız, buyurmuştu. Bu dört kişiden biri de Muaz bin Cebel'di.

Hazret-i Peygamber:

- Ümmetimin ümmetime en merhametlisi Ebubekir'dir. Onların helâl ve haramını en iyi bileni de Muaz bin Cebel'dir.

Resulullah, İslâm'a yönelen kabilelere İslâm dinini öğretmek üzere öğretmenler gönderiyordu. Yemen'e de Muaz bin Cebel'i gönderdi.

Resulullah Muaz'a sordu:

- Sana bir dava getirildiğinde neye göre hüküm verirsin?

Muaz:

- Allah'ın kitabına göre hüküm veririm, dedi. Hazret-i Peygamber:

- Allah'ın kitabında bulamazsan, diye sordu. Muaz:

- Resulullah'ın sünnetine göre hüküm veririm, diye cevap verdi.

Hazret-i Muhammed:

- Orada da bulamazsan, deyince Muaz şu karşılığı verdi:

- Kendi tercih ve görüşüme göre hüküm veririm.

Resulullah, eliyle onun göğsüne vurdu:

- Hamdolsun Allah'a ki, Resulullah'ın hoşnut olacağı şeye, Resulullah'ın elçisini başarılı kıldı, dedi.

Hazret-i Muhammed, Muaz'ı yolcu ederken ona şöyle dedi:

- Muaz! Belki sen, bu yıldan sonra beni göremeyeceksin. Belki de benim mescidime ve kabrime geleceksin...

Allah'ın Resulunun dediği gibi, Muaz gerçekten bir daha Hz. Muhammed'i görmedi.

Muaz, Hz. Peygamber'in vefatından

sonra da Yemen'deki görevine devam etti. Halka güzel güzel öğüt verir ve yumuşak bir şekilde dinî meseleleri öğretirdi.

Hz. Ebubekir'den sonra Ömer İbnu'l Hattab halife oluncaya kadar da devamlı Yemen'de kaldı.

Hz. Ömer, Muaz bin Cebel'e Şam'a gitmesini emretti. Orada Ebu Ubeyde bin Cerrah'a yardım etmesini söyledi.

Muaz bin Cebel, Ebu Ubeyde'nin yanındayken Amenas Taunu (veba) çıkmıştı. Ebu Ubeyde de bu hastalığa yakalanmıştı.

Amr İbnu'l As şöyle demişti:

- Ey cemaat! Ondan kaçın, çünkü o ateş gibidir.

Muaz bin Cebel ise şöyle cevap verdi:

- Ben Resulullah'ın "O bu ümmet için rahmettir" dediğini duydum. Allah'ım! Muaz'ı ve Muaz'ın ailesini bu rahmetle andığın kimseler arasında kıl.

Hız. Ömer, Muaz'ı yapılan bağışları ve sadakaları taksim etmesi için Kilapoğulları'na gönderdi.

Muaz görevini yaptı ve evine döndü. Hanımı ona sordu:

- Hanımına getirdiği hediyeler hani?

Muaz ona:

- Yanımda beni devamlı kontrol eden çok dikkatli bir gözcü vardı, diye cevap verdi.

Hanımı bunu Hız. Ömer'in hanımları arasında yayıp Ömer'i şikayet etti.

Hız. Ömer sordu:

- Muaz! Ben yanında seni kontrol eden bir gözcü mü gönderdim.

Muaz karşılık verdi:

- Hayır ey Müminlerin Emiri! Fakat başka bahane bulamadım. Biliyorsun ki yerde ve gökte olan her şeyi çok iyi bilen bir gözcü vardır, dedi.

Hız. Ömer güldü ve ona bir şeyler verip:

- Bununla onun gönlünü al, dedi.

Muaz'ın iki oğlu da bu tauna tutuldular. Onlara sordu:

- Kendinizi nasıl buluyorsunuz?

Oğulları bir ayetle cevap verdiler:

- Baba! "Gerçek Rabbi'ndedir. Sakın şüphelenenlerden olma!" (Bakara, 147)

Muaz da rahatladı:

- İnşallah sizler de beni sabredenlerden bulacaksınız

Daha sonra Muaz'ın iki hanımı da tauna yakalanıp öldü.

Muaz bin Cebel de tauna yakalandı. Ona ölüm geldiğinde ağlamaya başladı.

Çevresindekiler, Muaz'a hayret edip sordular:

- Sen Resulullah'ın arkadaşı olduğun ve

sen, sen olduğun halde mi ağlıyorsun?

Muaz cevabı dűşündürücűdű:

- Ne ölümden korktuğum için, ne de geride bıraktığım dünya için korkuyorum. Ancak dünya iki kulpludur. Ben bunların hangisinden tuttuğumu bilmiyorum.

Çok geçmeden ruhunu Allah'a teslim etti.

O yüce Allah'a boyun eğen, O'na çok bağlı, adaleti seven, geceleyin çok namaz kılan bir önderdi.

Allah sevgili kulu Muaz'a rahmetini esirgemesin.

Hz. CAFER BİN EBU TALİB

Ebu Talib kalabalık nüfuslu birisiydi. Kureyş'in geçirdiği kıtlık yılı sebebiyle onun durumu daha da kötüleşmişti.

O sırada Haşimoğulları arasında Muhammed İbni Abdullah ve amcası Abbas'tan daha zengin yoktu.

Muhammed, Abbas'a:

- Amca! Kardeşin Ebu Talib'in ailesi kalabalık. Halk büyük sıkıntı içinde. Kalk gidelim de onun yükünü biraz olsun hafifletelim. Çocuğunun birisini ben alayım, birisini de sen al da onların bakımlarını üstlenelim.

Abbas:

- Sen beni hayırlı bir işe ve iyilik yapmaya teşvik ettin, der.

Ebu Talib'in evine beraberce gittiler.

Muhammed şöyle dedi:

- Biz halkın başına gelen bu bela ortadan kalkıncaya kadar, senin ailenin yükünü biraz hafifletmek istiyoruz.

Ebu Talib ise:

- Bana oğlum Akil'i bırakın, gerisine dilediğinizi yapın...

Bunun üzerine Muhammed, Ali'yi alıp bağrına bastı.

Abbas Ca'fer'i alıp kucakladı.

Ca'fer büyüyüp müslüman oluncaya ve kendi kendini idare edecek duruma gelinceye kadar, amcası Abbas'ın yanında kaldı.

Ca'fer ve karısı Esmâ Bint Umeyys, Resulullah Daru'l Erkam'a gitmeden önce, Hz. Ebubekir'in aracılığıyla müslüman olmuşlardı.

Ondan sonra da amcasının evine dönmeye gerek duymadı. Çünkü o henüz

müslüman olduğunu açıklamamıştı.

Kureyş'in müslümanlara baskısı arttı. Hz. Ca'fer de kâfirlerin eziyetlerinden nasibini aldı.

Kureyş her yerde onları gözetliyor, adeta onların nefeslerini sayıyordu.

Mekke Ca'fer'e yaşanılmaz bir yer olmuştu.

Bu zor şartlar yüzünden Ca'fer, hanımı ve bir grup sahabi Resulullah'tan Habeşistan'a hicret için izin istediler.

Onlardan ayrılmanın üzüntüsü içinde olan sevgili Peygamberimiz izin verdi.

İlk Muhacir kafilesi Habeşistan'a gitti. Onlar adalet sahibi ve iyi bir kimse olan Habeşistan Kralı'nın himayesine girdiler.

Hız. Ca'fer'in hanımı Esmâ binti Umeyy's'ten bir oğlu dünyaya geldi. Adı Abdullah olan bu çocuk, Habeş diyarında doğan ilk müslüman çocuktur.

Fakat Kureyşliler onları orada da rahat bırakmadılar. Necaşi'ye adam göndererek müslümanları kendilerine teslim etmesini istediler.

Necaşi bunun üzerine müslümanları da dinledi.

Hız. Ca'fer, Muhacirler'in emiri oldu. Ca'fer şöyle dedi:

- Ey Melik! Bizler cahili bir toplum olup, taşlara tapar, murdar et yer, fuhuş yapar, akrabalık bağlarını koparır, konu komşuya kötülük yapardık. Güçlülerimiz zayıflarımızı ezerdi.

Biz bu halde iken, yüce Allah içimizden bir peygamber gönderdi. Soyunu, sopunu, doğruluğunu, emanete riayet edişini, namusluluğunu bildiğimiz o Peygamber, bizi Allah'ı birlemeye ve O'na ibadete çağırdı.

Babalarımızdan sonra bizim de taş ve putlardan taptıklarımızı terk etmeye dâvet

etti. Doğruluğu, emanete hıyanet etmemeyi, sıla-i rahmi, konu komşuya iyilik etmeyi, haramlardan ve kan dökmekten kaçınmayı bize emretti.

Kötülük ve ahlâksızlıkların her çeşidinden, yalan şahitlikten, yetim malı yemekten, namuslu kadınlara iftira etmekten bizi sakındırdı. Sadece Allah'a ibadet etmeyi, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamayı, namaz kılıp, zekat vermeyi ve oruç tutmayı bizlere emretti.

Bizler de O'nu doğrulayıp, O'na iman ettik.O'nun katından bize getirdiğine uyduk. İbadetimizi yalnızca Allah'a has kıldık. O'na hiçbir şeyi ortak koşmadık. O'nun bize haram kıldığını haram, helal ettiğini helal kabul ettik...

Kavmimiz bize karşı geldi. Bize eziyet ve işkenceler yaptı. Bizi Allah'a kulluktan, putlara kulluğa döndürmek için,daha önce olduğu gibi pis ve kötü şeyleri helâl kabul

etmemiz için bize yapmadığı kalmadı.

Onlar bize zulmedip sıkıştırınca; bizi zor durumda bırakıp, dinimizle aramıza dikilince; biz de çıktık geldik senin yurdu-na ey Melik... Senin memleketinde zulme uğramamayı ümit ettik. Necaşi, Ca'fer İbn-i Ebu Talib'e dönüp:

- Peygamberinizin aldığı vahiyden ezberinizde tuttuğunuz var mı, diye sordu.

Ca'fer:

- Evet var, diye cevap verdi.

Necaşi:

- Öyleyse onu bana oku, dedi. Ca'fer şunu okudu:

“Kaf-Hâ-Yâ-Ayn-Sâd. Bu Rabb'inin, rahmetini kulu Zekeriyya'ya adamasıdır. Hani bir zaman, Rabbi'ne gizli bir seslenişle seslenmişti de. Ey Rabbi'm! demişti, kemiklerim gerçekten iyice zayıfladı ve başımdaki saçlarım da ağardı. Rabbi'm! Sana

yalvarıp yakarmakta hiç de bedbaht olmadım.” (Meryem, 1-2).

Necaşi bu ayetleri dinlerken ağladı. O kadar ki sakalı gözyaşları ile ıslandı. Patrikleri de ağladılar. Onların da gözyaşları önlerindeki sayfalara aktı.

Necaşi şöyle dedi:

- Sizin Peygamberinizle İsa'nın getirdiği aynı lambadan çıkıyor.

Daha sonra Amr ile arkadaşlarına döndü:

- Kalkıp gidiniz. Ben bunları size, asla teslim etmem.

Amr bin As Melik'le müslüman Muhajirler'in arasını açmak istiyordu. Necaşi'ye yaranmak ve müslümanları sıkıştırmak amacıyla konuştu:

- Ey adaletli Kral. Biz senden, Ca'fer'e, Meryem oğlu İsa hakkında İslâm'ın görüşünü sormanı istiyoruz. Bir sor bakalım!

Necaşı şöyle sordu:

- Siz Meryem oğlu İsa hakkında ne diyorsunuz?

Ca'fer İbn Ebu Talib oldukça rahattı:

- Biz onun hakkında ancak Peygamberimizin getirdiğini söyleriz.

Necaşı daha da meraklandı:

- Bu konuda O ne diyor?

Cafer'in cevabı sürprizlerle doluydu:

- Onun Allah'ın kulu, Peygamberi olduğunu söylüyor. Allah'ın ruhunu bakire ve namuslu Meryem'e ilka ettiği kelimesi olduğunu söylüyor.

Necaşı, Ca'fer'in sözünü duyunca eliyle yere vurup:

- Vallahi, Meryem oğlu İsa, Peygamberinizin getirdiğinden bir kıl kadar farklı değildir.

Necaşı'nın etrafındaki patrikler duy-

duklarından memnun olmadıkları için homurdandılar. Necaşı;

- Homurdansanız da... deyip Ca'fer ve arkadaşlarına döndü:

- Gidiniz, siz emniyettesiniz... Size söven ve saldırıda bulunan mutlaka cezalandırılacaktır. Bana, sizin birinize kötülük etmem için altından bir dağ verseler de kabul etmem, dedi.

Daha sonra adamlarına Amr ve arkadaşlarını işaret etti:

- Bunların hediyelerini geri veriniz. Benim onlara ihtiyacım yok.

Amr'la arkadaşları yenik ve perişan bir halde yanından çıktılar.

Ca'fer'le karısı on seneyi Necaşı'nin himayesinde, emniyet ve huzur içinde geçirdiler.

Resulullah Medine'ye hicret etti. Necaşı, Hicretin 7'nci senesinde diğer müslü-

manlarla birlikte Ca'fer bin Ebu Talib'i izzet ve ikramlı olarak iki gemiyle gönderdi.

Müslümanlar Medine'ye vardıklarında, Resulullah Hayber yahudilerinin kalelerini fethetmiş, zaferden dönüyordu. Yahudilerin son kalesi de ele geçirilmişti.

Peygamberimiz onların gelişine çok sevindi. Ca'fer'i kucakladı, bağrına bastı ve şöyle buyurdu:

- Hangisine sevineceğimi bilemiyorum. Hayber'in fethine mi, yoksa Ca'fer'in gelişine mi?

Ca'fer, müslümanlardan özellikle fakir ve zayıfları sever ve kollardı. Onlara karşı aşırı şefkatli ve iyilik severdi. Hatta ona "Yoksulların babası" lakabı verilmişti.

Kâinatın Efendisi Peygamberimiz sözlerini daha sonra şöyle tamamladı:

- Sen ey Ca'fer, yaratılış ve ahlâk bakımından bana ne de çok benzersin. Sen

benim üzerimde bulunduğum siretim
üzeresin.

Ca'fer Medine'de fazla kalmadı. Hicre-
tin 8'inci yılında Resulullah Kuzey Arabis-
tan'daki Bizanslılarla savaşmak için bir or-
du hazırlamıştı. Ordunun başına Zeyd bin
Haris'i getirdi.

Savaş sırasında Zeyd'in ölmesi halinde
komutanlığı Ca'fer bin Ebu Talib'in alması-
nı emretti.

Ca'fer'in vefatında da komutayı Abdul-
lah bin Revaha'nın almasını, onun da yiti-
rilmesi durumunda müslümanların kendi-
lerine bir komutan seçmesini söyledi.

Mute'de hiç de birbirinin dengi olma-
yan iki ordu karşılaştı. Müslümanlar üç bin
kişi, Rumlar ise iki yüz bin kişi kadardı.

Harp kızıştı. Ordunun ilk komutanı
Zeyd yere düştü, şehit olmuştu.

Komutanlığı Ca'fer aldı.

Atından yere atladı ve düşman askerlerine karşı kahramanca savaşmaya başladı.

Sağ ve soldan kılıcı ile düşman saflarını yararak, karşı kuvvetlerin içine daldı. Bir yandan savaşıyor, bir yandan da şunları söylüyordu:

- Cennet'te O'na yaklaşmak ne güzel ve ne tatlıdır. İçecekleri soğuktur onun. Rumlar mı, onlara azap yapacaklardır? Onlar hem kâfir, hem de soysuzdurlar. Onlarla karşılaştığımda bana düşen de boyunlarını vurmaktır.

Rumlar'ın içine doğru bir fırtına gibi ilerliyordu. Onu hiçbir güç durduramıyordu artık. Rumlar, bu kötü gidişten endişelendiler. Bütün kuvvetlerini yığıp, Hz. Ca'fer'i kuşattılar.

Komutanın üzerinde kılıçlar şakırdıyordu. Düşman kuvvetleri amansız bir hınçla Ca'fer'i çevrelediler. Sırayla kolları-

nı, ayaklarını doğradılar. Vücudu ikiye bölünmüştü.

Müslümanlar savaştan sonra komutanlarının vücudunda 93 öldürücü darbe izini gördüler. Ama hepsi de göğsündeydi. Hiçbiri sırtında değil.

Resulullah'a üç komutanın şehit oluşu haberi anında gelmişti. Allah Resulu mescitten ayrılıp, Ca'fer'in evine gitti.

Ca'fer'in hanımı Esmâ'yı, çocukların saçlarını tararken gördü.

Çocuklara yaklaştı, onları öpüp koklamaya ve ağlamaya başladı.

Ca'fer'in hanımı sordu:

- Ey Allah'ın Resulu, anam babam sana feda olsun.Seni ağlatan ne?

Sevgili Peygamberimiz hüznünlüydü:

- Onlar bugün şehit düştüler!...

Ca'fer'in hanımının feryatları yükseldi göklere... Resulullah başsağlığı için gittiği

evinden kederle çıkıp etrafındakilere şu önemli hatırlatmada bulundu:

- Ca'fer'in ailesine yemek yapmayı ihmal etmeyin. Çünkü onlar kendi derdiyle meşguldürler.

Akşam namazından sonra incelik örneği sevgili Peygamberimiz inananları şu müjdeli haberle teselli ediyordu:

- Andolsun ki, ben onu cennette gördüm. Onun kan ile bulanmış iki kanadı vardı. Alnı da kanla kanlanmış haldeydi...

Allah Cafer bin Ebu Talib'e rahmet eylesin.

HZ. EBU UBEYDE BİN CERRAH

Ebu Ubeyde güzel ve sevimli bir yüze sahipti. Zayıf bedenli, uzun boylu ve ince yüzlüydü. Gözler onu görmekten hoşlanır, karşısındakine güven verirdi.

Kibar, alçak gönüllü ve utangaçtı. Ciddi konularda kesinlikle taviz vermezdi.

Ticaretle meşgul olurdu. Şerefine düşkün bir kimseydi.

Ebu Ubeyde İslâm'a ilk giren on kişidendi. Ebubekir İslâm'a girdikten bir gün sonra müslüman olmuştur. İslâm'a girişi Hz. Ebubekir'in aracılığıyladır. Dünyada iken cennetle müjdelenen on kişiden birisiydi.

Mekke'li müşriklerin müslümanlara olan işkencesi artıp da dayanılmaz bir hâl alınca, müslümanlara hicret izni çıkmıştı.

Resulullah onlara Habeşistan'a gitmelerini tavsiye etmişti.

Habeşistan'a hicret eden müslümanların birisi de Ebu Ubeyde'ydi.

Ebu Ubeyde Resul-i Ekrem Medine'ye hicret edip cihad ayetleri ininceye kadar Habeşistan'da kaldı. İslâm adına yapılan cihadın ilkinde, yani büyük Bedir Savaşı'na hazırlanmak üzere Medine'ye döndü.

Allah'ın Resulu, Medine'li her müslümanla Mekke'li bir müslümanı kardeş ilan etmişti.

Ebu Ubeyde ile Ebu Huzafe'nin azatlı kölesi Salim'i onunla da Muhammed İbn Mesleme'yi kardeş yapmıştı.

Müslümanlar Medine'ye hicret edince, Mekke'li müşrikler müslümanların Medine'de kalan mallarına el koymuşlardı.

Mekke müşrikleri Ebu Süfyan'ın başkanlığı altında bir kervan oluşturdular. Bu

kervanın mallarının bir kısmını müslümanların gasbedilmiş malları teşkil ediyordu.

Müşrikler bu kervanı gönderdiler. Amaçları bu kervanın geliriyle müslümanlara karşı bir ordu oluşturmaktı.

Hız. Muhammed yolculuktan dönen bu kervanın önünü kesmeye karar verdi.

Fakat Ebu Süfyan'ın kervanın yolunu değiştirmesiyle müslümanlar kervanla karşılaşamadılar. Fakat Mekke'den hareket eden ve bu kervanı korumak amacını güden müşrik ordusuyla karşılaştılar. Kararlı bir şekilde müşriklerle savaşa tutuştular.

Bu savaşa, Bedir mevkiinde olduğu için Bedir Savaşı denildi.

Ebu Ubeyde, Bedir Savaşı'nda müslümanların en hareketlilerindendi. Kureyş'ten önüne gelen herkese saldırıyordu. Müşriklerin gözü ondan korkmuştu. Onunla karşılaşmamaya çalışıyorlardı.

Fakat müşriklerden birisi hep onun önünü kesiyor ve onu engellemeye çalışıyordu. Onunla savaşmak istiyordu.

Ebu Ubeyde o şahsı görünce yönünü değiştiriyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Adam ise Ebu Ubeyde'nin geçeceği yolları kapatıp, onu engellemeye çalışıyordu. Sonunda Ebu Ubeyde'nin sabrı taştı. Kılıcını çekip bu müşriğin başına öyle vurdu ki, başı ikiye ayrıldı.

Bu adam Ebu Ubeyde'nin babasıydı.

Ebu Ubeyde inancı uğruna babasını bile öldürmekten çekinmememişti. Allah Teala bu konuyla ilgili olarak şöyle buyurdu:

“Allah’a ve ahiret gününe inanan bir milletin, Allah’a ve peygamberine karşı gelenlere, sevgi beslediklerini görmezsin...”
(Mücadele Sûresi, ayet 22)

Mekke’li müşrikler Bedir Savaşı’ndaki

yenilgilerinin intikamını almak için müslümanlara karşı büyük bir ordu toplamışlar ve saldırıya geçmişlerdi.

İki ordu Uhud Dağı eteklerinde karşılaştılar. Savaşın ilk anlarında müslümanlar galip durumdaydılar. Hatta müşriklerin bir kısmı kaçmaya bile başlamıştı.

Arkadan yapılacak muhtemel bir saldırıya karşı müslümanları koruyan okçuların, savaş kesin kazanıldı zannıyla yerlerinden ayrılması savaşın kaderini tersine döndürdü.

Müşriklerin süvari komutanı Halid bin Velid müslümanlara arkadan saldırdı. Müslüman askerlerini dağıttı.

Bu savaşta müşrikler müslümanlara büyük hasarlar vermişlerdi.

Müşriklerin ani saldırılarıyla Resulullah'ın dişi kırılmış, alını yarılmış ve yanağına zırhının iki halkası batmıştı.

Ebu Ubeyde bunları sökmek isteyen Hz. Ebubekir'i durdurarak, kendi sökme-ye karar verdi.

Eğer bu halkaları eliyle sökerse ızdırap vereceğinden korktu ve halkalardan birini iyice ısırp çıkarttı. Dişinin birisi kırılmıştı.

Diğer halkayı çıkarırken ikinci dişi de kırıldı. Bunun üzerine Hz. Ebubekir şöyle dedi:

- Ebu Ubeyde dişi kırılan insanların en hayırlısıdır.

Hristiyanlardan bir grup Peygamberimize gelerek şöyle dediler:

- Ey Ebu'l- Kasım (Kasım'ın babası) !
Aramızda bazı mallarımızın bölüşümünde anlaşılamadık, bu konuda bize hakemlik edecek, güvenilir birisini bize gönder.

Resululullah şöyle cevap verdi:

- Öğleden sonra geliniz. Sizinle birlik-

te sağlam ve güvenilir birisini göndereyim.

Sahabelerin hepsi bu “sağlam ve güvenilir kişi” olmak için can atıyordu.

Resulullah öğleden sonra Ebu Ubeyde’yi çağırdı ve ona, onlarla birlikte gitmesini istedi.

Hz. Ömer şöyle dedi:

- Allah’ın Resulunun dediği gibi bu ümmetin emini olan Ebu Ubeyde, o nitelikleri alıp götürdü.

Kâinatın güneşi sevgili Peygamberimiz vefat etmişti. Müslümanlar henüz cenazeyi kaldırmadan halifeyi seçmek istemişlerdi. Hz. Ömer ve bir çok müslüman Hz. Ebu Ubeyde’ye gelerek:

- Elini uzat, sana biat edeceğiz, çünkü sen Resulullah’ın buyurduğuna göre “Bu ümmetin eminisin” dedi.

Ebu Ubeyde de Hz. Ömer’e:

- İçinizde Sıddık ve “mağaradaki ikinin ikincisi” varken bana nasıl biat edersiniz, diyerek reddetmişti.

Hepsi giderek Hz. Ebubekir’e bağlılıklarını bildirdiler.

Hz. Ebubekir, şam toprağındaki genel komutanlık makamına Ebu Ubeyde’yi getirdi.

Hz. Ebubekir Bizanslılar’la savaşa karar vermişti.

Bundan gaye Bizans ordularını bir çok cephede birden savaşmaya zorlamaktı.

Onlara şunu emretti:

- Bir savaş için toplandığınızda komutanınız Ebu Ubeyde’dir.

Bu ordular cephelerinde başarılı oldular. Bizanslılar müslümanların amacını anlayınca büyük bir ordu topladılar.

Orduları yaklaşık 270 bin kişiydi.

İki ordu Yerm k’te karşılaştı.

Müslümanlar hücumlarıyla Bizanslıları yenilgiye uğrattılar.

Bizanslılar'ın asıl kaybı kaçarken Rukad Vadii'nde oldu. Bu vadide müslümanların kovalamasıyla vadiye düşüp ölenlerin sayısının savaş alanında ölenlerden daha çok olduğu söylenir. Seksen bini aşkın Bizanslı bu vadide hayatını kaybetti.

Hiz. Ömer, halife olunca Ebu Ubeyde hiç çekinmeden ona itaat etmişti.

Hiz. Ömer, Ebu Ubeyde'ye dört dört bin dirhem göndermiş ve adamını ikaz etmişti:

- Dikkat et, ne yapacak?

Elçi, Hiz.Ömer'e, Ebu Ubeyde'nin paraların hepsini dağıttığı haberini getirdi.

Bunun üzerine Hiz. Ömer Rabbine şükretti:

- Böyle yapan kimseleri İslam'da bulunduran Allah'a hamdolsun!...

Hız. Ömer, Ebu Ubeyde'yi ziyarette gitmişti. Ebu Ubeyde'nin evine gitmek istedi. O da Hız. Ömer'e:

- Ey Mü'minlerin Emiri! Evimde ne yapacaksın. Bana ağlamak mı istiyorsun, dedi.

Hız. Ömer içeri girdi. Evde hiç bir şey göremedi.

- Eşyan nerede, diye sordu. Sadece, bir keçe, bir tabak ve bir su tulumu görüyorum. Halbuki sen bir emirsin! Evinde yiyecek bir şeyin var mı?

Ebu Ubeyde kalkıp bir sepet getirdi. İçinde ekmek kırıntıları vardı.

Hız. Ömer bu duruma ağlayınca, Ebu Ubeyde de şöyle dedi:

- Ey Mü'minlerin Emiri! Sana, gitmek istediğin yere ulaştıracak olan şey, azık olarak yeter.

Hız. Ömer ona:

-Ebu Ubeyde! Sen hariç, dünya hepimizi değiştirdi, dedi.

Ebu Ubeyde'nin Yezid ve Umeyr adında çocukları vardı.

Kendisi hayattayken çocuklarını kaybetti.

Kılıç elinden düşmeyen Ebu Ubeyde koleraya yenik düşmüştü. Hastalık onu öldürmüştü.

Hicretin 18. yılında Ürdün'deki Amavas taunundan yani koleradan dolayı vefat etti. Ebu Ubeyde vefat ettiğinde elli sekiz yaşındaydı.

Allah ona rahmet etsin, mekânını cennet eylesin.

AMMAR BİN YASİR

Ammar'ın babası Yasir kendi kardeşini arayıp sormak için Yemen'den kalkarak Mekke'ye gelir. Mekke hoşuna gider.

Mekke büyüklerinden Ebu Huzeyfe İbnu El Mugira ile anlaşarak Mekke'ye yerleşir. Ebu Huzeyfe, onu Sümeyye bin Hayyat adındaki bir cariye ile evlendirir. Bu mübarek evliliklerinden yüce Allah onlara bir erkek evlat nasip eder. İsmini "Ammar" koyarlar.

Yasir ailesi fakir ve kimsesi olmayan bir ailedir. Fakat mutlu bir hayat sürmektedirler.

Hız. Muhammed'e Peygamberlik geldiğinde bu ailenin de haberi oldu ve ilk müslümanlardan olma şerefine erdiler.

Bir rivayete göre Ammar bin Yasir, yedinci müslümandır.

Allah'ın kendilerine hidayet verdiği doğru kişilerin şanına uygun olarak onların da müslümanlığı erken oldu.

Bütün erkek müslüman olanlar gibi ne yazık ki; onlar da Mekke'li müşriklerin azap ve işkencelerine uğradılar.

Kureyşli müşrikler hep böyle yaparlardı. Eğer mü'minler kavmin şerefli ve kuvvetli kimselerindense onları tehditle korkutma yolunu seçerlerdi.

Ebu Cehil, o mü'minlerden birisi ile karşılaşırsa "Senden daha iyi ve akıllı oldukları halde sen, atalarının dinine karşı geldin, şerefini alt üst edeceğiz, malını yok ederek,ticaretine zarar vereceğiz" derdi.

Mü'minler şayet Mekke'nin fakir, zayıf ve kölelerindense onları ateşin üzerine, kızgın kumlara yatırıyorlardı.

İşte Yasir ailesi bu güçsüz ailelerdendi. Onlara işkence etme görevi Mahzumoğulları'na verilmişti.

Yasir'i, Ammar'ı ve Sümeyye'yi hergün Mekke'nin kızgın kumlarına yatırır hatta çarmıha gerer, saatlerce işkence ederlerdi. Hele Sümeyye'ye çok büyük işkence ediyorlardı.

Bu işkenceden maksatları inanan bu üç insanı, sadece ve sadece aydınlanmış yoldan karanlık yola, imandan küfre döndürmek, doğru inançtan bâtıla bir olan Allah'tan elleri ile yaptıkları putlara taptırmak içindi.

İman insanı insan eden, insanı yücelten ve en yüksek mertebelere ulaştıran temiz bir duyguydu. Yasir ailesi bu imanı her ne bahasına olursa olsun korumaya kararlıydı.

Resulullah, Yasir ailesine işkence edilen yere gider, onlara sabretmelerini öğütlerdi.

Zaten müslümanların o günlerde yapabilecekleri herhangi bir şeyleri de yoktu. Bu durum, yüce Allah'ın onları sınamasıydı.

Allah Resulu'nun getirmiş olduğu bu yeni din, geçici bir şey değil bütün insanlığın kıyamete kadar hayat yoluydu.

İnsanoğlu,dünyaya gönderildikten kıyamet gününe kadar "Hak"la "Bâtıl" kıyasıya mücadele edecekti. Eski kavimlerde de bu böyle olmuştu. Bu dinin başka bir özelliği de vardı. Bu din, son dindi.

Yüce Allah sadece bu dinden ve bu dinin bağlılarından memun olacaktı.

İşte bu sebeptendir ki bu dine inananların çile ve ızdırapları daha çok olacaktı. Bu din daha samimi insanlarla yükselecekti.

Bu insanlar işkence zulüm göreceklerdi ki, onlardan sonra gelecek nesillere örnek olarak ışık tutacaklardı.

Böylece İslam için fedakârlıklar yapılması ve kurbanlar verilmesi gerekiyordu.

Kur'an-ı Kerim bu mânâyı bir çok yerde şöyle açıklıyor:

“Andolsun, biz kendilerinden öncekileri de denemişken, insanlar inandık deyince, denenmeden bırakılacaklarını mı sanırlar?” Başka bir ayette de:

“Yoksa içinizden Allah, cihad edenleri ve sabredenleri belirtmeden cennete gireceğinizi mi sanıyorsunuz?”

Peygamber Efendimiz Yasir ailesinin çekmiş olduğu işkenceyi gördükçe içi yanar ve, “Size vaadedilen cennettir, ey Yasir ailesi” derdi.

Mahzumoğulları, o kadar işkence yapmalarına rağmen Yasir ve Sümeyye putları kabul ettirememişler, üstelik duydukları tek söz “Ahad” yani “Allah bir” olmuştu.

Ancak Ammar, kalbindeki imanı gizleyerek, bu insanlıktan zerre kadar nasibi olmayan canilerin ellerinden kurtulmak için onların sözlerini tekrar etmişti. Müşrikler buna sevinmiş ve Ammar'a özgürlüğünü vermişlerdi.

Bunu duyan müslümanlardan birisi hemen Hazret-i Peygambere haber verir. Ancak Peygamber Efendimiz Ammar hakkında şöyle buyurur:

“Ammar kemiklerinin içindeki iliklerine kadar imanla doludur.”

Müşrikler, Hz. Yasir ile hanımı Sümeyye'ye yaptıkları işkenceleri iyice artırmışlardı. İmanlarından asla dönmeyen karı-koca şehit olmuşlar, İslâm'ın ilk şehitleri mertebesine kavuşmuşlardı.

Hz. Ammar ise, acılarını içine gömmüş müşriklerin işkencelerine aldırmadan inandığı uğurda çalışıyordu.

Bu ızdırıp ve çileler Ammar'ın Medine'ye hicretine kadar sürdü. Ne zaman ki Allah'ın Resulu, müslümanların Medine'ye hicret etmelerine izin verdi. İşte Ammar da Medine'ye göç etti.

Peygamber Efendimiz, Ammar hakkında şöyle devam etti:

-Kim Ammar'a düşmanlık ederse, Allah'a düşmanlık etmiş olur. Yine kim Ammar'a kızarsa, Allah da ona gazab eder.

Ammar uzun boylu, ela gözlü, geniş omuzlu, az konuşan, çok susan bir Resulullah dostuydu.

Ammar, Peygamber Efendimiz'le birlikte Bedir, Uhud, Hendek ve Hayber gibi savaşlara katılmış ve büyük kahramanlıklar sergilemişti.

Peygamber Efendimiz'in vefatından sonra Hz. Ebubekir döneminde Yemame'de "Müseyleme'tül Kezzab"a karşı sa-

vaşarak bir kulağını da orada kaybetmişti.

Hız. Ömer halife seçildiğinde Ammar'ı Kufe'ye vali tayin etti. Çok mütevazı idi. Kendi işlerini kendisi yapıyordu.

Hız. Osman'ın ölümünden sonraki çıkan fitnede ise Ammar'ın hangi taraftan olacağını herkes merakla bekliyordu. Çünkü Peygamber Efendimiz bir duvar yıkıldığında sahabiler:

- Ya Resulullah! Ammar, o duvarın altında kaldı ve öldü, dediler.

Peygamber Efendimiz:

- Hayır! O ölmemiştir! Çünkü onu asiler öldüreceklerdir, diye buyurdu.

Sevgili Peygamberimizin diğer bir emri de şöyleydi:

“- Ammar'ın yoluna uyunuz!”

Hazreti Peygamber'in bir başka kutsal şu şekildeydi:

“Kim Ammar'a düşman olursa Allah

da ona düşman olur.”

İşte bu sözler ve daha niceleri Ammar hakkında söylenmişti.

Şimdi Ammar bu olaylarda taraf tutmak için değil sadece “Hak”kı “Bâtıl”dan ayırmak için bir taraftan olacaktı.

Müslümanlar merak içindeydiler!

Gün geldi çattı.

İşte Ammar, Sıffin meydanlarında tam doksanüç yaşında Hz. Ali tarafındaydı.

Yıl, Hicri takvime göre 87’ydi.

Ammar’ı gören bir çok kişi Hz. Muaviye’nin hatalı olduğunu anlamışlardı.

İnsanın en büyük düşmanı olan şeytanın devri gelmişti. Müslümanları birbirine kırdıracaktı. Fitneyi körüklüyor, insanların gözü kör olmuş, Hak’kı göremiyorlardı.

Hemen Muaviye taraftarları olan yeni

müslümanlar Peygamber Efendimizin, Ammar hakkındaki sözlerini çarpıtarak:

- Asıl suçlu Ammar'ı bu yaşta harp meydanına getirendedir. Yani suç, Hz. Ali'dedir, dediler.

Ammar sanki otuz yaşındaymış gibi savaşıyordu. Onu tanıyanlar öldürmekten kaçınıyorlardı. Fakat nasipsiz yeni müslüman olan biri kişi onu şehit etti.

Ammar'ı, Hz. Ali kucağına alarak namaz kılınan yere kadar götürdü. Cenaze namazını kıldırıp onu toprağa defnetti.

Temiz kanına bulaşmış elbiseleri ile dünyadan göç etmişti. Müslümanlar hayret içinde mezarının başında durdular.

Ammar, o gün ölmeden önce sürekli:

- Bugün dostlara kavuşacağım! Sevgili Peygamberim Hazreti Muhammed'e ve arkadaşlarıma kavuşacağım, diyordu.

Evet, işte bugün dostlarına kavuşmuştu artık.

Allah'ın Resulu, Ammar için şöyle demişti:

“Cennet Ammar’a özlem duymaktadır.”

Bugün cennet, özlemine kavuşmuş; Ammar da cennetle ve arkadaşlarıyla buluşmuştu.

Yüce Allah, kahraman Ammar'dan, mübarek anne ve babasından rahmetini esirgemesin.

HZ. EBU EYYUB EL ENSARİ

Bu büyük sahabi, Neccaroğulları'ndan Halit bin Zeyd bin Küleyb adını taşımaktadır. Lakabı Ebu Eyyub El Ensari'dir.

Ebu Eyyub El Ensari'yi, yüce Allah öyle meşhur etmişti ki, onu bütün dünya müslümanları tanıdılar..

Resulullah'ın Medine'ye geleceğini haber alan bütün müslümanlar O'nu misafir etmek için can atıyorlardı.

Evlerindeki en iyi odayı O'na vermek için ayırarak döşemişlerdi.

Hazret-i Peygamber, Kuba'dan ayrıldığında O'nu herkes evine davet etti.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz devesini serbest bıraktı. "Deve nereye çökerse orada misafir olacağım" dedi.

Herkes Resulullah'ın devesini merakla izliyordu. Bir çok evin önünden geçerek Ebu Eyyub El Ensar'ın evi önünde çöktü. Ebu Eyyub El Ensari, sevgili Peygamberini misafir etme şerefine ermişti. Bu ona övünç olarak yeterdi.

Ebu Eyyub'un evi, üstte bir oda bulunan tek kattan ibaretti. Resulullah'ın kalması için Ebu Eyyub üstteki odayı hazırlamıştı fakat Hazret-i Peygamber alttaki yeri tercih etti.

Ebu Eyyub da, onu arzu ettiği yere misafir etti.

Gece olunca Resulullah odasına çekildi. Ev sahibi olan Ebu Eyyub ve karısı da üstteki odaya çıktılar.

Karısına dedi ki:

- Yazıklar olsun bize! Biz, ne yaptık? Biz yukarıda, Resulullah aşağıda olur mu hiç?

Biz, Peygamberle vahyin arasını kestik!
Öyle ise biz mutlaka helak oluruz!

Ne yaptıklarını bilemez bir halde; onları bir şaşkınlık ve pişmanlık almıştı.

Sabah olunca Ebu Eyyub El Ensari Peygamber'e:

- Vallahi! Bu gece ne benim, ne de Ümmü Eyyub'un gözlerine uyku girmedi, dedi. Peygamberimiz:

- Neden ey Ebu Eyyub?

Ebu Eyyub:

- Düşündüm ki ben evin üstündeyim, sen altındasın. Ben hareket ettiğimde, senin üzerine toz, toprak dökülür, seni rahatsız ederim.

Daha kötüsü ben seninle vahyin arasını kesmiş olurum.

Resulullah:

- Bu kadar büyütme. Ziyaretçilerin çokluğu sebebiyle böyle yaptık.

Ebu Eyyub şöyle anlatıyor:

- Bir süre böyle devam etti. Bir gece su içtiğimiz testi kırıldı ve su döküldü. Resulullah'ın üzerine inmesin diye suyu üzerimize örttüğümüz yorganla kuruladık.

Sabahleyin durumu Hazret-i Peygamber'e anlattım. O da bana hak vererek üstteki odayı kabul etti.

Peygamber Efendimiz Ebu Eyyub El Ensari'nin evinde yedi ay kadar misafir kaldı. Resulullah'ın devesinin çöktüğü yere Mescid-i Nebevi yapılıncaya onun yanına da evini inşa ettiler.

Oraya taşındı. Böylece Hz. Eyyub ona komşu oldu.

İbni Abbas şöyle anlatıyor:

- Bir gün Ebubekir öğle sıcağında mescide geldi. Ömer ona dedi ki:

- Ya Ebubekir bu saatte neden buraya geldin?

Ebubekir:

- Çok acıktığım için, bu saatte çıktım geldim.

Ömer:

- İnan ben de bu sebepten dolayı bu-
raya geldim, dedi.

Onlar böyle konuşurlarken Resulullah
da oraya geldi ve onlara sordu:

- Sizleri bu saatte çıkmaya zorlayan
nedir?

Onlar da:

- Bizi bu saatte çıkmaya zorlayan, ka-
rınlarımızın açlığıdır. Ya Resulullah.

Hız. Peygamber de şöyle dedi:

- Allah'a yemin ederim ki, beni de çık-
maya zorlayan sebep de ondan başkası
değildir. Kalkın gidelim.

Kalkıp Ebu Eyyub El Ensari'nin evine
gittiler. Hız. Eyyub Peygamber Efendimiz'e

her gün yemek ayırırdı.

Resulullah'ı karşısında bulan Hz. Ey-
yub:

- Hoş geldiniz! Ey Allah'ın Resulu. Bu
sizin gelme vaktiniz değil.

Peygamber Efendimiz:

- Doğru söyledin, dedi.

Sonra Ebu Eyyub El Ensari bahçeye gi-
dip içinde kurusu, olgunu, tazesi olan bir
hurma salkımı getirdi.

Resulullah:

- Bunu kesmeni istemedim. Bize kuru
hurma toplasan olurdu, dedi.

Ebu Eyyub da şöyle dedi:

- Ey Allah'ın Resulu, ben hem kurudan,
hem olgundan, hem de tazesinden yeme-
ni arzu ettim. Daha bir de size oğlak kese-
ceğim.

Hz. Peygamber:

- Eğer kesersen sağılanı kesme, dedi.

Ebu Eyyub bir oğlağı tutup kesti.

Sonra hanımına, “sen hamur yoğurup ekmek yap”, dedi.

Ebu Eyyub oğlağın bir kısmını haşladı, bir kısmını da kızarttı.

Hazret-i Peygamber hemen bir parça ekmeğın içerisinde koyarak şöyle dedi:

- Ya Ebu Eyyub, al bunu Fatma'ya götür. Birkaç günden beri o öyle yemek görmedi.

Yemeğı yiyip doyduktan sonra Allah'ın Resulu şöyle dedi:

- Ekmek, et, kuru, taze, olgun hurma, hepsi bir arada.

Gözleri yaşardı. Şöyle buyurdular:

- İşte bunlar, kıyamet gününde hesabını vereceğımız şeylerdir, dedi.

Ebu Eyyub Peygamber Efendimiz ile birlikte bütün savaşlara katıldı ve hep Resulullah'ın yanında yer aldı. Kahramanlar gibi savaştı.

Resulullah'ın vefatına çok üzülmüştü. Hz. Ebubekir, Hz. Ömer, Hz. Osman ve Hz. Ali zamanında da çok başarılar göstermiş, kılıcını hiç bırakmamıştı.

O, Allah'ın Resulunun dostu ve komşusu, kendisini, canını, malını ve her şeyini İslâm'a adanmıştı.

Ebu Eyyub El Ensari hayat ıboyunca savaşarak yaşadı. Son katıldığı savaş İstanbul'un fethi içindi.

Hz. Muaviye, oğlu Yezid komutasında bir orduyu hazırlayarak İstanbul'a gönderiyordu. O sırada Ebu Eyyub'un yaşı seksenini geçmişti.

Bu yaşı onu Yezid'in sancağı altına girmekten ve Allah yolunda savaşmaktan alı-

koyamamıştı. Çünkü o Peygamber Efendimiz'in şu güzel ve önemli sözünü duymuştu:

“İstanbul mutlaka fethedilecektir. O’nu fetheden komutan ne büyük komutandır. O’nu fetheden askerler ne güzel askerlerdir.”

Yezid ziyaretine gelmişti. Ebu Eyyub El Ensari’ye sordu:

- Bir ihtiyacın var mı?

Ebu Eyyub da şöyle cevap verdi:

- Müslüman askerlerine benden selam söyle ve onlara şöyle de:

Ebu Eyyub size düşman toprağında ordunun varacağı en ileri noktaya kadar yürümenizi, kendisinin de beraberinizde götürülmesini ve İstanbul surlarının dibine gömülmesini tavsiye ediyor.

Müslüman askerleri Resulullah’ın dostunun arzusuna uyarak, düşmana üst üste saldırıda bulundular.

Ebu Eyyub'u da yanlarında götürerek İstanbul surlarına ulaştılar.

Ebu Eyyub'u vefat ettiği yerde mezar kazıp gömdüler.

Aradan çok zaman geçmişti... Müslümanlar o zaman İstanbul'u fethedememişlerdi. Fakat o fetih, Fatih Sultan Mehmed'e 1453 yılında nasip olmuştu.

Fatih Sultan Han, Ebu Eyyub El Ensari'nin İstanbul surları dibine gömüldüğünü biliyordu.

Ebu Eyyub'un mezarını arayarak buldu. O'nun adına mezarının olduğu yere bir cami yaptırdı.

Caminin yanına da türbesini inşa etti.

İşte o mekân halen İstanbul'da kendi ismiyle anılan "Eyüp Sultan"dır. İsmi günümüze kadar gelmiştir.

Yüce Allah Ebu Eyyub El Ensari'ye rahmet eylesin.

Hz. SA'D BİN MUAZ

Sa'd, Evs Kabilesi'nin Eşhel Kolu'nun reisi olmakla birlikte, genel anlamda Evs'in reisliği de onun üzerindeydi ve Medine'liydi.

Medine şehri dedikodu ile çalkalanıp duruyordu. Çünkü Akabe Biatı yapılmış, Medine'li bir avuç müslüman, Allah'ın Resulu'nu, kendi karılarını ve çocuklarını koruyacakları gibi korumaya söz vermişlerdi.

Bununla birlikte de onlara dinlerini öğretmek için Musab'ı Medine'ye göndermişti.

Musab, Esad bin Zurare'nin evine yerleşmişti.

Esad'ın evi, gelen giden müslümanlarla dolup taşıyordu.

Bu kalabalıktan bir çok Medine'li gibi Sa'd bin Muaz da rahatsızlanıyordu.

Ama Esad, onun halasının oğlu olduğu için de bir şey söyleyemiyordu.

Bir gün; Esad, Musab ile birlikte Abdulşel ve Zaferoğulları'ndan olan dayılarının yurtlarını ziyarete çıktılar.

Bu iki topluluk İslam'ı kabul ederlerse bütün Medine halkı İslam'a girerdi.

Bir bahçede müslümanlarla birlikte Musab oturuyordu.

Bunları haber alan Sa'd ve Useyd bin Hudar çok kızdılar. Sanki kan beyinlerine çıkmıştı.

Sa'd, Useyd'e "Kalk git! Şunların yur-dumuza girmesiniönle ve defet gitsinler ! Eğer Esad olmasaydı ben giderdim. Esad benim halamın oğludur. Yüz göz olmak istemiyorum" dedi. O da kalkıp gitti.

Esad, onu görünce:

- Ya Musab, o kavminin efendisidir. O İslam'ı kabul ederse, kavmi de İslam'ı kabul eder, dedi.

Musab, Useyd'e dönerek:

- Ya Useyd, otur anlatayım! Eğer işine gelirse kabul edersin. Yoksa çekip giderim.

- Gerçekten doğru söyledin, diyerek karşılık verip oturdu Useyd.

Musab Useyd'e güzel sesi ile Kur'an okudu. Tertemiz diliyle İslâm'ı anlattı. Useyd can kulağıyla dinliyordu.

Musab yüce hakikatlerle dolu sözlerine devam ediyordu ki, Useyd İslâm'ı kabul ederek kalkıp kavmine doğru gitti.

Sa'd, onu ta uzaktan görür görmez "Allah'a yemin ederim ki, Useyd yanınızdan ayrıldığından başka bir yüzle gelmektedir" dedi. Onun müslüman olduğunu kastediyordu.

Sonra Useyd; Sa'd'ı da, Musab'ın yanına gitmeye ikna etti. Musab ile görüştükten sonra, o da İslâm'ı kabul etti.

Kavmine dönünce şöyle dedi:

- Ey kavmim! Beni nasıl bilirsiniz?

Kavmi:

- Sen bizim efendimiz, en akıllımız, ileri görüşlümüzsün.

Sa'd:

- Öyle ise ben müslüman oldum. Siz de müslüman olmadıkça ne erkeklerinizle ne de kadınlarınızla konuşmayacağım!

Akşam olmadan hepsi müslüman olmuşlardı.

Sa'd İslâm'a girdikten sonra eski şeref ve itibarı daha da artmış, Allah Resulunun yanında sahabenin ileri gelenlerinden olmuştu.

Günler geçti, müslümanlar akın akın. Medine'ye hicret etti. Peygamber Efendimiz de Medine'ye gelmişti.

Putlara tapan Kureyş'li kâfirlerle, müslümanlar arasında yapılan Bedir Savaşı gelip çattığında Peygamber Efendimiz, Ensar'a dönerek onların da görüşlerini almak istedi.

Sa'd ayağa kalkarak:

- Ya Resulullah! Andolsun ki bizler, sana iman edip seni tasdik ettik. Senin getirdiğin Hakk'a bağlandık. Ve onun Hak olduğuna şahitlik ettik. İstedğini yap. Seninle beraberiz. Bizden bir kişi bile bu savaştan geri kalmaz.

İşte Allah'ın Resulu bu sözler karşısında Kureyş'lilerle harp kararını verdi.

Sa'd bin Muaz, bu savaşta çok büyük kahramanlıklar gösterdi. Kureyşlilere o kadar çok kızgındı ki, hatta Kureyşli esir-

lerin öldürölmesini istemişti.

Sa'd Uhud Savaşı'na da katılmıştı. Kahramanlar gibi savaştı. İslâm ordusu dağılmaya başlayınca O, Peygamber Efendimiz'in yanına giderek O'nu korudu.

Sa'd, bir avuç müslümanla ölüm biatı yapmışlardı..

Bu savaşta istediğine ulaşamayan Kureyş kâfirleri, etraftan da topladıkları müşriklerle beraber onbin kişilik bir ordu ile Medine üzerine geldiler.

Müslümanlar Medine'nin etrafına hendek kazmışlardı. Bu yüzden bu savaşa "Hendek Savaşı" adı verildi.

Peygamber Efendimiz, Medine çevresinde olan yahudilerle, Kureyşlilere yardım etmeyecekleri hususunda anlaşma yapmışlardı. Ama ne yazık ki; yahudilerin her zamanki adetleri üzere anlaşmayı bozdukları haberi geliyordu.

Peygamber Efendimiz, haberi doğrulamak için Sa'd bin Muaz başta olmak üzere, birkaç sahabeyi o yahudilere gönderdi.

Giden heyetin gördüğü manzara çok kötüydü. Çünkü; yahudiler savaşa hazır durumdaydılar. Üstelik anlaşma metnine gülüp, hakaret ederek şöyle dediler:

- Ne resulu. Resul kimmiş? Bizler O'nu tanımıyoruz!

Sa'd bu küstahça laflara çok kızdı! Hemen kılıcına sarıldı. Fakat yanındaki sahabeler çabucak engel oldular.

Ensar heyeti bu gördükleri manzarayı haber vermek için Allah'ın Resulüne geri döndüler.

Hazreti Peygamber, Medine ufuklarına baktı. Müşrikler topluluğunu gördü. Yarımadanın dört bir yanından toplanan binlerce kişi, müslümanlar ise bir avuç insan.

İki ordu birbirine yaklaşıyordu, hatta ufaktan savaş başlamıştı bile.

Müslümanlar hendekten düşmanı geçirmemek için gözünü dört açıyor, geçenleri hemen öldürüyorlardı.

Müşrikler ise; Medine'ye giriş yolunun ancak müslümanları hendek başından kovmakla mümkün olabileceğini biliyordu.

Kureyza yahudileri tarihlerine bir kara yazı daha yazmak için kalelerinden indiler.

Onların en büyük arzuları Sa'd'ı öldürmekti. Zira onu harp meydanında kükreymiş bir arslan gibi görüyorlardı.

Derken "Cehhan bin Kays bin Araka" adlı şahıs, ona gizlice yaklaşarak bir ok attı. Koluna isabet ettirdi.

Yarası çok derindi.

Oku atarken kâfir şöyle diyordu:

- Al bakayım, ben Araka oğluyum.

Sa'd koluna saplanan oku söküp attı.

Ok, damara isabet ettiğinden, çok kan kaybediyordu.

• Sonra gizlenen düşmanına baktı ve şöyle dedi:

- Allah senin yüzünü cehennemde terletsin, diyerek başını semaya doğrultarak şöyle devam etti:

- Allah'ım! Şu Kerayzaoğulları'nın cezalandırıldığını görüp, içim ferahlanıncaya kadar canımı alma, ne olur!

Yarası derindi. Mescid-i Nebeviye'ye götürdüler.

Orada Resulullah, onun için bir çadır kurdurup, tedavisi için de bir hekim tayin etti. Fakat Sa'd'ın durumu günden güne kötüye gidiyordu.

Bir gün, akşam üzeri müslümanlar hendekte iyice sıkışmışlardı. Karanlık iyice çökünce müslümanlar biraz nefes aldılar.

Bir de ne görsünler?

Yüce Allah imdatlarına şiddetli bir rüzgâr arkasından toz bulutları gönderince, dikili ne bir çadır, ne de ayakta duran insan bırakmıyordu.

Müşrikler ne yapacaklarını şaşırdılar!

Herkes kaçmaya başladı.

Hatta bir kısım ganimet bile müslümanlara kalmıştı.

Yahudiler, müşriklerin dağıldığını görünce, kendi kalelerine çekildiler.

İslam ordusu kalelerini kuşattı.

Bunu gören yahudiler, eski dostları Evs'ten yardım dilediler.

Bunun üzerine Evs kabilesi Peygamberimiz'e gelerek, vereceği emri istediler.

Peygamberimiz de, Sa'd'ı, yahudilerin

geleceği hakkında karar vermeye hakem tayin etti.

Fakat Sa'd yarası büyük olduğu için mescitten alarak, sahabenin olduğu sahabenin olduğu yere getirdiler.

Sa'd şöyle karar verdi:

- Erkekleri öldürölsün. Malları ganimet olarak, kadın ve çocukları da esir olarak alınsın.

Peygamberimiz cevap verdi:

- Sen yedi kat semanın ötesindeki Allah'ın hükmü ile hükmettin ey Sa'd.

Ve hainlerin hakkında Allah'ın hükmü yerine geldi.

Zalimlerin kökleri kazınmış oldu.

Sa'd gökyüzüne bakarak:

- Allah'ım! Sen bilirsin ki, benim için senin yolunda, senin düşmanların olan müşriklerle savaş etmekten daha zevkli bir şey yoktur. Zannedersem onlarla olan

savaşımız bitti. Bu yaramı şehitliğime sebep kıl.

Kısa bir müddet sonra ruhunu Rabbi'ne teslim etti.

Allah ona rahmet etsin.

Hz. SAİD BİN ZEYD

İslam'dan önce Mekke halkı tamamen putperestti.

Kendi yaptıkları putlara tapıyorlardı.

Sadece Kâbe'de 360 adet put vardı.

Hz. İbrahim'in dininden hiçbir eser kalmamıştı.

Bazı insanlarda bir sıkıntı vardı. Puta tapınmayı mantık dışı buluyorlardı.

Zeyd bin Amr, bayramlardan bir bayram Kureyş'in çok süslü giyindiklerini, çocuklarını süslediklerini gördü.

Ardından putlara kurban vermek için getirdikleri sürülere bakarak:

- Ey Kureyş topluluğu! Allah koyunu yarattı. Onu beslemek için yağmur yağdırdı ve otlar bitirdi. Otları koyunlar yedi ve

büyüdüler. Siz onları lâıık olmayan putların adına kesiyorsunuz. Ben sizi cahil bir millet olarak görüyorum.

Hız. Ömer'in babası bu sözlerinden dolayı Amr'ı iyice azarladı:

- Kahrolasıca! Senden bu çirkin sözleri ikide bir duyuyoruz ve sabrediyoruz! Artık tahammülümüz kalmadı!

Amr, amcasının bu sözlerinden sonra Mekke'yi terkederek Hira Dağı'na kaçtı.

Mekke'ye ancak gizliden gizliye girebiliyordu.

Kendisi gibi düşünen Kureyşli bazı kişiler vardı.

Onlar Varaka bin Nevfel, Abdullah bin Cahş, Osman bin Haris, Umeyye binti Abdulmuttalip'ti ve gizli gizli görüşerek Arapların putlarını sapıklık olarak görüyorlardı.

Zeyd bin Amr bunlara şöyle dedi:

- Vallahi siz kavminizin hiçbir dine mensup olmadığını İbrahim'in dininden çıkıp onu kabul etmediklerini biliyorsunuz. Kendiniz için gireceğiniz bir din arayın. Tabii ki eğer kurtuluşu arzu ediyorsanız.

Zeyd bin Amr kendisini şöyle anlatıyor:

- Yahudilik ve Hristiyanlığı inceledim. Onları kabul etmedim. Çünkü ikisinde de içimi rahatlatacak bir şey bulamadım. Sonra Şam'a gittim. Bana bir rahipten bahsettiler. Ona gittim ve bana şöyle dedi:

- Ey Mekke'li! Senin İbrahim'in dinini aradığını zannediyorum, deyince:

- Evet onu arıyorum, dedim.

- Sen bugün mevcut olmayan bir dini arıyorsun! İyisi mi sen memleketine dön! Allah, İbrahim'in dinini yenilemek için peygamber gönderecektir, eğer ona kavuşursan, ondan ayrılma, dedi.

Zeyd, vadedilen peygambere kavuşmak ve hemen Mekke'ye dönmek için yola koyuldu. Fakat yolda öldürüldü. Tam o sırada Hz. Muhammed, Peygamber olarak gönderilmişti.

Zeyd son nefesini verirken gözlerini semaya dikip şöyle dedi:

- Yarabbi! Beni bu hayırlı şeyden mahrum ettiysen, oğlum Said'i ondan mahrum etme!

Yüce Allah, Zeyd'in dualarını kabul etti. Ve Said bin Zeyd, Allah'ın elçisini hemen tasdik ederek müslüman oldu.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Çünkü Sa'd, Kureyş'in halini beğenmeyen bir evde büyümüş ve hakikat peşinde ölen bir babanın evladıydı.

Said tek başına müslüman olmamış, karısı (Hz. Ömer'in kızkardeşi) Fatıma da

müslümanlığı seçmişti.

Kureyşli'ler Said'i, dininden döndürmek için çok eziyet ettiler. Fakat vazgeçemedikleri gibi, Kureyş'in en cesur insanı olan Hz. Ömer'in İslâm'a girmesini sağladılar.

Said delikanlılık ve gençlik yıllarını İslâm'a adadı. Ve onun yayılması için harcadı. O, müslüman olunca yaşı henüz yirmiyi geçmemişti.

Bedir Savaşı'na katılamadı. Çünkü o zaman Şam'daydı.

Bedir Savaşı'nın dışındaki bütün savaşlarda Peygamber Efendimiz'in yanında yer aldı.

Varlığın sebebi olan Peygamber'den ebediyet müjdesi alan yüce sahabe Said, Mekke'den Medine'ye ilk hicret edenlerdendi.

İman, aşk, heyecan içinde ömür süren

Said bir nefes olsun, efendiler efendisinden ayrılmamıştı.

Peygamber komutasındaki İslâm ordusunda yer alarak nice imansızın ciğerini kılıcıyla delmişti.

Bir grup müslümanla birlikte Kisra'nın ele geçirilmesine ve Roma İmparatorluğu'nun yıkılmasına iştirak etmişti.

Müslümanların giriştiği her olayda, önemli bir rolü olmuştu.

Yermuk'ta kaydettiği kahramanlıklar pek müthişti. O, Yermuk'u şöyle anlatıyor:

- Yermuk'ta ordumuz 24 bin küsurdu. Bizanslılar ise 120 bin kişi ile karşımıza çıktılar.

Sanki gizli ellerin hareket ettirdiği dağlar gibi bize ağır ağır adımlarla yöneldiler.

Önlerinde piskoposlar, patrikler ve

papalar, ellerinde halarla yüksek seslerle dua okuyarak yürüyorlardı.

Onların arkasından da askerler, gök gürültüsünü andıran seslerle, o duaları tekrar ediyorlardı.

Müslümanlar onları bu halde görünce kalplerinde biraz korku oluşuverdi. O anda Ebu Ubeyde bin Cerrah müslümanları savaşa teşvik etmek için şöyle dedi:

- Ey Allah'ın kulları!.. Allah'a dua ediniz ki, Allah da sizlere yardım etsin! Ayaklarınızı sabitleştirsın.

Said anlatmasına şöyle devam ediyordu:

“O anda müslüman saflarından birisi çıktı ve Ebu Ubeyde'ye şöyle dedi:

- Ben, şu anda ölmeye karar verdim! Senin Resulullah'a göndereceğin bir mesajın var mı, deyince EbuUbeyde şye karşılık verdi:

- Benden ve müslümanlardan ona selam söyle!

Ayrıca de ki:

Ey Allah'ın Resulu, biz Rabbimizin vadedtiğini gerçek olarak gördük!

O'nun bu sözlerini işitince kılıcımı sıyırır sıyırmaz kendimi şiddetle yere attım ve dizlerimin üzerine çöküp mızrağımı ileri doğru uzatarak gelen ilk süvariye sapladım.

İşte ondan sonra Allah kalbimden bütün korkuyu aldı.

Bunun üzerine düşmanın üzerine atıldım. Ta ki, yüce Allah müslümanları muzaffer edinceye kadar...

Ebu Ubeyde, O'nu Şam'a tayin etmek istedi.

- Ya Said! Seni Şam'a tayin etmek istiyorum. Ne dersin?

O'ndan şu cevabı aldı:

- Ben, Allah yolunda cihat etmek istiyorum!

Böylece bütün cenkler boyunca kılıç salladı.

Bu mukaddes dava böyle kahramanların omuzlarında yükseldi.

Said'in kalbi eşsiz incilerle doluydu. Kendisi dünya güzelliğine gönöl vermemiş, ilahi aşkın potasında erimişti.

Allah Resulunun, güneşler yanan izin-de yürür, Kur'an ve sünnet caddesinden bir adım olsun ayrılmazdı.

Said bin Zeyd, müslümanların ilk valisi olarak şam'a tayin edilmişti.

Valilik görevinde çok adaletli ve mütevazı idi.

Yaşlanınca Medine'ye yerleşti.

**Said, Medine'de Akik Mevkii'nde ika-
met ediyor ve ziraatle meşgul oluyordu.**

**Hız. Muaviye devrinde "Erva" namında
bir kadın vardı. Bu kadın, Said'in tarla
komşusuydu.**

**Medine Valisi ise Mervan bin Ha-
kem'di.**

**Kadın, Said'i Mervan'a şu suçlamayla
şikâyet etti:**

**- Said, benim arazime tecavüz etti. Be-
nim hakkımı ondan alınız. Ayrıca kadın
halk arasında da bu sözü yayıyordu.**

**Vali bu iş için; üç beş kişiyi görevlen-
dirdi.**

**Görevliler derhal Said'in evine gittiler.
Bunun üzerine Said, onlara şöyle dedi:**

**- Sizin neden geldiğinizi biliyorum! Si-
ze, Resulullah'tan duyduğum bir sözü nak-
ledeyim.**

Allah'ın Resulu buyurdular ki:

“Kim ki, haksız yere başkasını yerinden bir yer alırsa kıyamet günü, yerin yedi kat halka gibi onun boynuna geçirilir.”

Sonra şöyle dedi:

- Yarabbi! Bu kadın yalan söylüyorsa gözü kör olsun! Onu benimle kavgasını yaptığı yerdeki kuyuya at ve benim ona zulmetmediğimi açıklayan bir ışığı benim hakkım olarak ortaya çıkar.

Bu olaydan çok vakit geçmeden Medine'deki Akik Deresi'nden benzeri görülmemiş bir şekilde sel aktı.

Anlaşmazlığa düştükleri sınır ortaya çıktı.

Müslümanlar tarafından Said'in haklı olduğu görüldü.

Bir ay sonra da o kadının gözü kör oldu. O arazide dolaşırken oradaki bir kuyuya düşerek boğuldu.

Said yetmiş dokuz yaşında, tam hicretin elli birinci senesinde Medine'ye bağlı Akik mevkiinde Rabbine kavuştu.

Onun cenazesini Abdullah bin Ömer yıkadı, namazını kıldırdı ve toprağa verdi.

Allah ondan razı olsun, mekânı cennet olsun.

HZ. ABDURRAHMAN BİN AVF

Büyük sahabi Abdurrahman bin Avf Fil vakasından on yıl sonra, kâinatın iman beşiği olan Mekke’de dünyaya geldi.

Nesebi yedinci göbekte Peygamber Efendimiz’le birleşir.

Otuz yaşında iken cihanda en doğru söz sahibi olan sıddık lakabı ile lakaplandırılan Ebubekir’in eli ile İslâm’ın eli ile İslâm’la şereflendi.

İlk müslümanlardan ve cennetle müjdelenenlerdendir. Abdurrahman adı ona; İslâm’dan sonra Resulullah tarafından verildi.

Habeşistan ve Medine muhacirlerindendir. İlk müslümanların karşılaştıkları işkence ile o da karşılaşmış, onlarla birlikte sebat ve sabır göstermiştir.

Allah'ın Resulu Muhacirler'le Ensar'ı kardeş yaptığında Abdurrahman'ın kardeşi de Sa'd bin Er Rabi olmuştu.

Sa'd, kardeşi Abdurrahman'a şöyle dedi:

- Kardeşim ben Medine'nin en zenginlerindenim. Benim iki bahçem ve iki hanımım var. Bak! Bahçelerimden hangisini beğenirsen onu sana vereyim. Hanımlarımdan da hangisi seninle olmak isterse, onu da boşayayım. O da senin olsun.

Abdurrahman Ensar'lı kardeşine şöyle dedi:

- Allah, senin malını ve aileni mübarek etsin, sen bana çarşığı göster.

Abdurrahman'a pazarı gösterdi. O da ticaretle uğraşmaya başladı.

Abdurrahman kısa bir süre sonra mehir verecek kadar para biriktirdi. Sonra da bir kadınla evlendi.

Güzel kokular, sürülerek Resulullah Efendimiz'in yanına geldi.

Peygamber Efendimiz ona:

- Hayrola Abdurrahman?
- Evlendim ya Resulullah!
- Hanımına mehir olarak ne verdin?
- Beş dirhem ağırlığında altın.
- Bir koyunla da olsa ziyafet ver. Allah senin malına bereket verir.

Abdurrahman bin Avf bu duadan sonraki hayatını şöyle anlatıyor:

- Dünya yüzüme gülmeye başladı. Öyle ki, bir taş kaldırırsam, onun altında mutlaka altın veya gümüş bulacağıma inanıyordum!

Bedir'de Abdurrahman bin Avf hakkıyla dövüşmüş ve Allah'ın düşmanı

Ümeyr bin Osman bin Ka'bel Temi'yi öldürmüştü.

Uhud'da kahramanlar gibi savaşmış, müslümanlar dağıldığında o, sebat ederek çarpışmadan yirmi küsur yara almıştı. Bu yaraların bazılarına bir el girebiliyordu.

Hicretin altıncı yılında Allah'ın sevgilisi Peygamber Efendimiz onu Devmet -ül Cengi'ne lider olarak gönderdi. Sarığını kendi eliyle sardı, sancağı ona teslim etti:

- Ya Abdurrahman!.. Allah'ın ismi ile Allah yolunda yürü. Allah emrinde hareket et.. Devmet-ül Cendel'deki Kelb Kabile'sini Allah'ın dinine davet et. Davete icabet ederlerse, onların reisinin kızını kendine nikahla.

Hz. Abdurrahman bu öğütle Devmet-ül Cendel tarafına memur edildi.

Orada üç gün kaldı. Halkı mukaddes din İslâm'a davet etti.

O kadar güzel, o kadar hassas ve o kadar derin bir anlayış gösterdi ki; bütün halk yeni ve yüce din İslâmiyet'e girmek için can atmaya başladı.

Reisin kızı, kendisinin ve babasının rızası ile Abdurrahman'a nikâh edildi.

Ancak Abdurrahman bin Avf'in canıyla yaptığı cihat, malıyla yaptığı cihat yanında hiç kalıyordu.

Allah'ın Resulu bir seriyye hazırlıyordu. Ashabının arasındayken onlara şöyle hitap etti:

- Sadaka veriniz. Çünkü ben bir müfreze çıkarmak istiyorum.

Abdurrahman hemen evine gitti ve koşarak geri geldi:

- Ya Resulullah! Bende dört bin var. İki binini Rabbi'ne borç verdim. İki binini de aileme bıraktım.

Allah'ın Resulu, ona şöyle dedi:

- Allah senin verdiklerini de, vermediklerini de bereketlendirsin.

Allah Resulu, Tebuk Seferi'ne karar verdiğinde paraya olan ihtiyacı zaten adama olan ihtiyacından az değildi.

Bizans ordusu hem kalabalık, hem de hazırlıklıydı. Üstelik Medine'de kıtlık vardı.

Binek hayvanları da az sayıdaydı. Hatta birçok müslüman binek hayvanı olmadığı için savaşa katılamamış, ağlayarak geri dönmüşlerdi.

Bunun için onlara, “Çok ağlayanlar”, Tebuk Savaşı'na katılan orduya da “Güçlük Ordusu” denilmişti.

İşte o sırada Resulullah sahabelerine bu ordu için bağışta bulunmalarını ve sevabını Allah'tan beklemelerini emretti.

İlk bağışta bulunanlar arasında Abdurrahman bin Avf vardı.

Çok yüklü bir altın bağışladı.

Bunun üzerine Hz. Ömer, Peygamber Efendimize:

- Ya Resulullah! Ben, Abdurrahman'ın suç işlediğini görüyorum. O ailesine hiçbir şey bırakmadı, dedi.

Allah'ın Resulu sordu:

- Abdurrahman! Ailene bir şey bırakmadın mı?

- Evet onlara dağıttıklarımın daha çoğunu ve daha iyisini bıraktım.

- Ne kadar?

- Allah Resulunun vaadettiği rızık ve sevabı.

Ordu Tebuk'a gitti.

Allah, burada Abdurrahman bin Avf'a müslümanlardan hiç kimseye nasip etmediği bir şeyi ikram etti.

Namaz vakti gelmişti. Resulullah orta-

lıkta yoktu. Müslümanlara Abdurrahman bin Avf imam olmuştu. Hazreti Peygamber ikinci rekatta geldi ve imama uyarak namaz kıldı.

Dünyada, alemlere rahmet olarak gönderilen Peygambere imam olarak namaz kıldırıktan daha faziletli ve daha övünülecek bir şey var mıydı?

Yüce Allah bu şerefi, cennetiyle müjdelediği Abdurrahman bin Avf'a nasip etmişti.

Resulullah vefat edince, Abdurrahman bin Avf, müminlerin annelerinin işlerini görmeye başladı.

Abdurrahman bin Avf bir gün, kendi arazilerinden birini kırkbin dinara satıp hepsini Zuhreoğulları'na, fakir müslümanlara ve Peygamberimizin hanımlarına pay etti.

Payını gönderdiği Hz. Aişe sordu:

- Bu parayı kim gönderdi?

- Abdurrahman bin Avf!

Resulullah şöyle buyurmuştu:

“Benden sonra size ancak sabırlı olanlar rahmet ederler.”

Allah'ın Resulu'nun yaptığı dua gerçekleşmiş Abdurrahman bin Avf, sahabelerin en zengini olmuştu.

Kazancı artmaya, kervanı Medine'den başka yerlere gidip gelmeye başlamıştı.

Bir gün Abdurrahman bin Avf'ın kervanı Medine'ye geldi. Kervanda yediyüz deve vardı.

Sırtlarında yiyecek, eşya ve halkın ihtiyaç duyduğu herşeyi taşıyorlardı.

Medine'ye girer girmez yer yerinden oynadı.

Onların gürültüsünü duyan Hz. Aişe:

- Bu ne gürültü, diye sordu.

- Bu Abdurrahman bin Avf'ın kervanıdır. Yediyüz deve buğday, un ve yiyecek taşıyor, dediler.

Hz. Aişe sözüne şöyle devam etti:

- Allah onun verdiği dünyada bereketlendirdi. Ahiretteki sevabı ise daha büyüktür. Bir gün Resulullah'ın şöyle dediğini duydum: "Abdurrahman bin Avf cennete emekleyerek girecektir."

Daha develer çökmeden müjdecî, Abdurrahman bin Avfa, müminlerin annesinin sözünü götürüyor ve ona cenneti müjdeliyordu!

Bu müjdeyi duyan Abdurrahman, hemen Aişe'ye uçtu ve şöyle dedi:

- Anne! Bunu Resulullah'tan sen mi duydun?

- Evet, dedi.

Sevincinden adeta uçuyor ve şöyle di-yordu:

-Eğer hayatta iken cennete girebiliyor-sam şahit ol anne! Bu kervan devesi, yükü ve herşeyi ile Allah yoluna fedadır.

Cennete girmekle müjdelendiği o gün-den sonra Abdurrahman bin Avf'ın para dağıtma arzusu artmıştı.

Allah yolunda savaşanlara beşyüz at, diğerlerine de binbeşyüz deve verdi.

Müminlerin annelerinden her birine bol miktarda para vasiyet etti.

Hız. Aışe ona şöyle dua ediyordu:

-Allah ona cennetteki "selsebil" su-yundan içirsin.

Zenginliğı, onu değıştirmemişti.

Bir gün, oruçlu iken ona iftarda yemek getirmişlerdi.

Yemeğe bakıp şöyle dedi:

- Mus'ab bin Umeyr şehit olmuştu. Ona bir kefen bulduk. Başını örttüğümüzde ayakları açığa çıkıyordu. Ayaklarını örttüğümüzde başı açılıyordu. Daha sonra Allah bize dünyadan vereceğini verdi. Ben sevabımızın peşin olarak verilmiş olduğundan korkuyorum!

Bu sözleri söyledikten sonra ağladı ve getirilen yemeği yiyemedi.

Abdurrahman bin Avf vefat edince cenazesini, Sa'd bin Ebi Vakkas taşımış ve Hz. Osman da cenaze namazını kıldırmıştı. Hz. Ali de onun arkasından şöyle demişti:

- Dünyanın iyi şeylerini elde ettin. Değersizlerine önem vermedin. Allah sana rahmet etsin.

HZ. TUFEYL BİN AMR ED-DEVSİ

Tufeyl bin Amr Ed-Devsî, cahiliye devrinde Devs kabilesinin efendisi, beğenilen Arap eşrafından ve sayılı şahsiyet sahiplerinden birisiydi.

Misafirperver, açları ve yoksulları korur, kapısını hiç kimseye kapatmazdı.

Aynı zamanda o, zeki ve yetenekli, şair ve edebiyatçı idi.

Sözün acısını, tatlısını hatta nasıl etkili olabileceğini iyi bilen biri olarak güzel şiir yazar ve okurdu.

Mekke kaynıyordu.

Mekke'ye nur düşmüştü.

Bu nur, kardeşi kardeşten, anneyi oğuldan ayırıyordu.

Mekke'li müşrikler, kendi inançlarından ayrılan ve müslüman olan kişilere yapmadıkları eza ve cefa bırakmıyorlardı.

Müslümanların bir silahı vardı.

O da imandı. Allah'ın Resulu onlara sabrı tavsiye ediyordu.

Kureyş kâfirleri Mekke dışından gelecek misafirlerine çok itina gösteriyor, Allah'ın Resulu ile görüşmemesi için onları uyarıyordu.

Bir yandan da onu kötölüyor, Allah Resulu için bazen şair, bazen sihirbaz, bazen de deli diyorlardı.

İşte Mekke böyle iken Tihame'den Mekke'ye ticaret amacı ile kervanını hazırlayan birisi vardı.

Evet, işte o, Ed-Devsî kabilesinin reisi Tufeyl bin Amr'dı.

Tufeyl bin Amr'ın Mekke'ye geldiğini haber alan Mekke büyükleri, hemen Tufeyl'in yanına gittiler.

O'na ikram ve izzette bulundular.

Kabilesinin durumunu sordular ve Mekke'de gerçekleşen değişimden kendilerine göre çok acı olan haberden, İslâmiyet'in doğuşundan bahsettiler.

Kendi kabilesinde de böyle bir durumun yaşanmaması için, Muhammed bin Abdullah ile görüşmemesini tavsiye ettiler.

Kureyşliler Tufeyl bin Amr'ın şiir ve edebiyattan çok iyi anladığını bildikleri için, ona şair diyemediler ve sonuçta sihirbaz dediler.

Tufeyl bin Amr'a Allah'ın elçisini o kadar kötülediler ki o da iki kulağına sevgili

Peygamberimizi tesadüfen bile görürse duymamak için pamuk tıkadı.

Tufeyl bin Amr, Kâbe'de tavaf ediyordu. Alemlere rahmet olarak gönderilen sevgili Peygamberimiz de sahabeleri ile oturmuş onlarla sohbet ediyor ve Kur'an okuyordu.

Bu arada Tufeyl'in işittiği sözler ne şirde, ne de edebiyatta bir şeye benzemiyordu.

Duydukları onu büyülemeye yetmişti bile.

Tufeyl Bizans ve Fars kültürünü de bildirdi. Bu iki milletin edebiyat ürünlerine de benzemiyordu.

Tufeyl, Peygamber Efendimiz'i gözü ile iyice takip etti, daha sonra da evine gitti.

Tufeyl hadiseyi şöyle anlatıyor:

"Resulullah beni karşısında görünce,

- Hoş geldin, dedi.

Ben de,

- Ya Muhammed! Kavmin bana, senin hakkında her kötü sözü söyledi. Vallahi onlar seni, bana korkunç gösterdiler. O kadar ki, senin sözlerini işitmeyeyim diye kulaklarımı pamukla tıkadım. Fakat, Allah'tan olacak senden bir şeyler duydum. Onları güzel buldum. Dinini bana öğret, dedim.

O da bana İslâm'ı anlattı.

Kur'an'dan İhlâs ve Felâk sûrelerini okudu. Vallahi ben bu ayetlerden daha güzel bir söz duymamış ve İslâm dininden daha doğru ve adaletlisini görmemiştim.”

Tufeyl hemen elini Allah'ın Resulüne uzattı ve ona biat etti ve ardından kelime-i şehadet getirdi.

- Allah'tan başka tanrı olmadığına, Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şaha-

det ederim. Tufeyl bin Amr, böylece gerçek inancı bulmuş ve müslüman olmuştu.

Kureyş'liler, Kâbe'nin etrafında oturup kin ve öfke ile Muhammed'in Mekke'de meydana getirdiği yankıyı ve inançlarına meydan okuyup ilahlarına dil uzatmasından söz ediyorlardı.

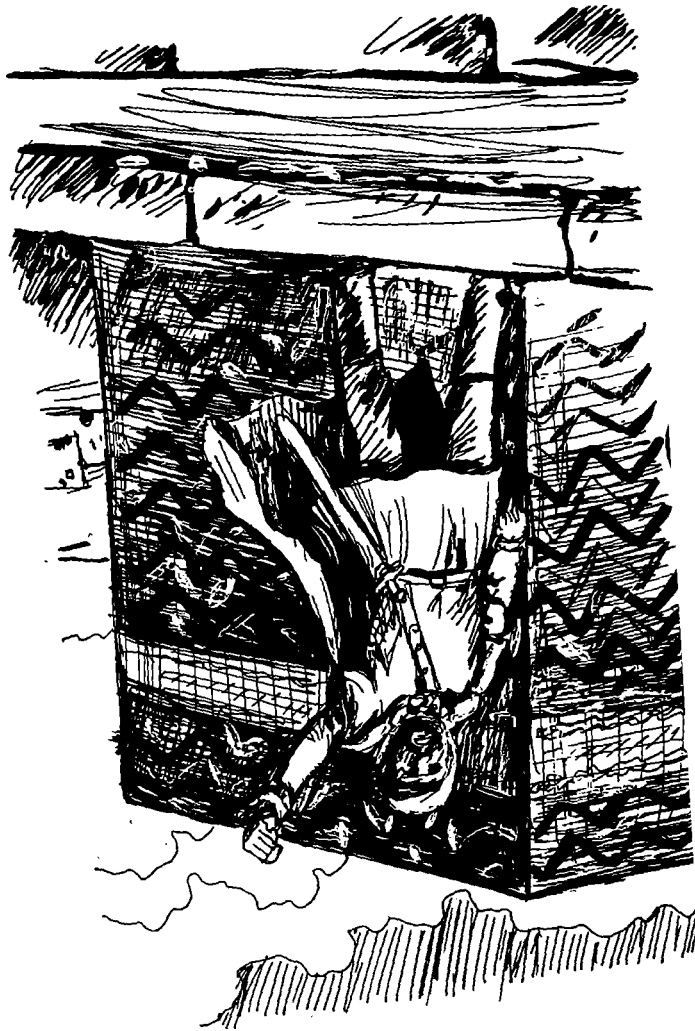
Bu arada birisi yüksek sesle feryat etti:

- Devsi'n efendisi Tufeyl bin Amr, Muhammed'in eliyle müslüman olmuştur.

Kureyşliler, hayret ve korku içerisinde odanın etrafında toplandı.

Çünkü çok iyi biliyorlardı ki; Tufeyl bin Amr müslüman olursa, Devs Kabilesi topluca müslüman olurdu.

Kureyşliler buna inanamıyorlardı. Nasıl olurdu da Tufeyl bin Amr, hiç görüşmediği Hz.Muhammed'e inanır ve müslüman olurdu.

Üstelik o, Resulullah'ı duymamak için kulaklarına uzunca pamuk tıkamıştı.

Bu kargaşa çok uzun sürmedi. Tufeyl, heybetli duruşu ve nurlanmış haliyle onların yanında beliriverdi. Hemen ona yönelerek yumuşak bir lisanla ve çaresizlikle işittiklerini kendisine sordular:

Tufeyl elindeki pamukları önlerine atarak şöyle dedi:

- Andolsun ki benim ve sizin bunca çabalarınıza rağmen Allah, onu dinlemeyi bana lutfetti. Ve ben hiçbir insandan o kadar güzel söz işitmedim. Ey Kureyş topluluğu!.. İşte, şimdi sizler de şahit olunuz ki, ben putları inkâr ediyorum. Ve Hz. Muhammed'in Rabbi'ne iman ettim.

Tufeyl'in bu sözleri Kureyşlileri keder ve üzüntüye boğdu. Fakat tek çareleri susmak ve Tufeyl'i kendi başına bırakmaktı.

Tufeyl şöyle anlatıyor:

- Bir müddet Mekke'de kaldım.

O süre içinde İslam'ın emirlerini öğrendim ve biraz Kur'an ezberledim.

Kavmimin yanına dönmeye karar verdiğimde dedim ki:

- Ey Allah'ın Resulu! Ben, kavmim içinde sözü dinlenen birisiyim.

Kavmime dönüp onlara karşı te'sirimi artıracak bir keramet vermesi için Allah'a dua et, dedim.

Resulullah bana dua etti.

Yüksek bir yerde iken, alnımda, kandile benzer bir ışık belirti.

Şöyle dua ettim:

- Allah'ım! Bu ışık alnımdan başka bir yerde olsun.

Halkımın, onların dininden ayrıldığım için, bunu alnımda meydana gelen bir has-

talık zannedeceklerinden korkuyorum!

İşık yer değiştirip kırbacımın ucuna geldi.

Kavmine vardığında yaşlı babası ona geldi.

Tufeyl ile babası arasında şu konuşma geçti:

- Benden uzak dur, baba! Ben artık senden değilim, sen de benden değilsin.

- Niçin oğlum?

- Ben müslümanım, Muhammed'in dine girdim.

- Yavrum senin dinin benim dinimdir.

- Git öyleyse yıkan, elbiselerini temizle sonra gel. Bana öğretilenleri sana öğreteyim.

Baba, oğlu Tufeyl'in sözüne uydu, gitti yıkanıp temizlendi. Sonra da müslüman oldu. Sonra yanına karısı geldi.

Karısına mesafeli davrandı:

- Yaklaşma bana artık. Ben senden değilim, sen de benden değilsin.

- Niçin kurban olayım söyle, diye şaşkınlıkla karşıladı karısı.

O da karısının şaşkınlığını giderdi:

- İslâm bizi ayırdı. Ben müslüman oldum.

Karısı eşine sadakatla bağlıydı. Yeni inancını o da hemen benimsedi:

- Senin dinin, benim de dinimdir.

Bunun üzerine ona:

- Öyle ise git. Züessera suyunda temizlen, dedi.

Züessera, Devs'in bir putuydu. Karısı, korkmuştu:

- Kurbanın olayım. Züessera'dan çocuklara bir zarar gelmesinden korkmuyormusun?

Eşi öfkelenmişti:

- Allah Züessera'yı kahretsin. O sağır ve dilsizden hiçbir şey zarar gelmeyeceğine ben, sana garanti ediyorum.

Bunun üzerine eşinin sözünü dinledi, temizlendi ve müslüman oldu.

Tufeyl bin Amr kavmi olan Devs'i İslâm'a davet etti. Ebu Hureyre'den başkası İslâm'a girmekte ağır davrandılar. İlk önce Ebu Hureyre İslâm'ı kabul etti.

Tufeyl, Ebu Hureyre ile birlikte Mekk'e'ye gittiler.

Allah'ın Resulu onlara Devs'ten sordu.
Onlar da:

- Ya Resulullah! Onlar şirki bırakamadılar, dediler.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz Devs'e dua etti:

- Allah'ım! Devs'i doğru yola ilet. Allah'ım! Devs'i doğru yola ilet. Allah'ım! Devs'i doğru yola ilet..."

Sonra onlara:

- Şimdi kavminize dönün ve onları yumuşak bir dille dine davet edin, dedi. Tufeyl, Devs'i devamlı İslâm'a davet etti.

Nihayet Resulullah Medine'ye hicret etti.

Bedir, Uhud ve Hendek savaşları oldu.

O sırada Devs'ten seksen aile müslüman olmuştu.

Medine'ye Allah Resulunun yanına geldiler. O arada Hayber fethedilmişti.

Allah'ın Resulu onlara ganimetten verdi.

Mekke'nin fethinde Tufeyl Allah Resulunden, Amr bin Hameme'nin putunu, Zülkefeyn'i yıkmak istedi.

Resul-i Ekrem de ona izin verdi.

Hız. Ebubekir başa geçince, Tufeyl kendisini, kılıcını ve oğlunu halifenin emrine adadı.

Dinden dönenlerle yapılan savaşılara katıldı. Yemame yolunda bir rüya gördü. Orada yalancı peygamber, kendisine “Müseylemetü'l- Kezzab” adı verilen bir kişi çıkmıştı.

Rüyasında, başının tıraş olduğunu, ağzından bir kuş çıktığını ve bir kadının kendisini karnına soktuğunu ve oğlunun oraya giremediğini görmüştü.

Kendi kendine rüyasını tabir ederek:

- Vallahi ben kendimin şehit olacağını ümit ediyorum, dedi. Gerçekten de o, Yemame’de şehit edildi.

Allah ondan rahmetini esirgemesin.

Hz. ZÜBEYİR

Zübeyir'in künyesi Abdullah, lakabı "Havari-i Resulullah"tır.

Nesebi beşinci babada Peygamber Efendimiz'le birleşir.

Zübeyr onbeş yaşlarında iken müslüman oldu.

Müminlerin annesi Hz. Hatice Zübeyr'in halasıydı.

Zübeyr Habeşistan'a ve Medine'ye hicret edenlerdendi.

Cennetle müjdelenen on kişiden ve Hz. Ömer tarafından kendisinden sonra halife seçilmesi için bıraktığı şûra heyetindendi ve Peygamber Efendimiz'i çok se-verdi.

Bir gün Peygamberimiz'in müşrikler tarafından öldürüldüğünü duydu, çok kötü bir halde kılıcını alarak koştu.

Onu yolda Allah'ın Resulu gördü ve şöyle dedi:

- Ya Zübeyr! Sana ne oldu. Ne yapıyorsun?

Vaziyeti Resulullah'a anlattı. Peygamber Efendimiz ona dua buyurdular.

Mekke müslümanlara zindan oluyordu. Kureyşliler zulümlerini günden güne çoğaltıyorlardı.

Müslümanlar yerlerini ve yurtlarını bırakarak tek Allah için yollara düştüler.

Hz. Zübeyr de Habeşistan'a hicret etti. Malını, canını her şeyini bu mukaddes davaya adanmıştı.

Resulullah'ın Medine'ye gittiğini haber alınca, o da Medine'ye hicret ederek uğruna yandığı o nura kavuştu.

Peygamber Efendimiz, Zübeyr ile En-sar'dan Seleme bin Selümül ile kardeş ilan etti.

Hız. Seleme Medine büyüklerinden olup, Akabe'de biat edenlerdendi.

Artık Zübeyr Medine'ye yerleşmiş, Mekke'deki bütün çektiklerini unutmuş ve insanlığın efendisi ile beraber yaşıyordu.

Peygamber Efendimiz, Zübeyr için şöyle demişlerdi:

- Zübeyr benim amcamın oğludur. Ümmetimden olup aynı zamanda yardımcıdır.

İşte bu yüce insan; Peygamber Efendimiz'le bütün savaşımlara katılmış her yerde bir gölge gibi sevgili Peygamberimizi takip etmişti.

Bedir Savaşı'nda kahramanlık göstermiş ve Kureyş kâfirlerinin büyüklerinden bazılarını cehenneme göndermişti.

Zübeyr Uhud Savaşı'nda da vardı. Uhud'da öyle cesaretle ileri atılıyordu ki, kılıcı yıldırımından bir gülle gibi müşriklerin kafasına iniyordu.

Ne zamanki okçular yerlerinden ayrıldılar, işte o zaman vahşet oldu. Bir çok sahabe ile Hz. Hamza da şehid olmuştu.

Hız. Hamza'nın durumunu Zübeyr şöyle anlatıyor:

- Uhud günü, kadının birisi koşarak geldi. Nerede ise ölüleriniğine girecekti.

Resulullah bu kadının ölüleri görmesini istememişti. Ben dikkat ettim. Onu anem Safiyye'ye benzettim.

Allah'ın Resulu durmadan emrediyordu:

- Kadını çekin! Kadını çekin!

Hemen koşup ona şehitlerin içine gir-
meden yetişip haykırdım!

- Dur, dur! Nereye gidiyorsun?

Bu kadın bizzat annemdi. Ona mani ol-
mak istedim! Fakat beni iterek bağırdı:

- Çekil yolumdan!

- Anneciğim! Peygamberimiz buralara
girilmemesi için emir buyurdular!

-Öyle mi oğlum?

- Evet!...

Bunun üzerine annem olduğı yerde
sanki çivilenmişti. Taşıdığı iki kefeni bana
uzattı.

-Oğlum! Hamza'nın şehit olduğunu
duydum! Ona kefen getirdim. Bunlarla
Hamza'yı sarın, dedi.

Kefenleri alıp götürdüm. Yanında En-
sar'dan birisi de şehit düşmüş yatıyordu.

Aynı Hamza gibi tanınmayacak çekil-

deydi. Ciğerleri çıkartılmış, ağzı gözü dağıtılmıştı.

Kefenlerin birisi küçük, birisi büyüktü. Aralarında kurra çekip onları kefenledik.

İşte yüce İslam'ın insanlar arasında ayırım yapmadan oluşturduğu kardeşlik manzarası böyle gözyaşartıcıydı.

Uhud Savaşı'ndan hemen sonra Peygamber Efendimiz, Hz. Ebu Bekir ve Zübeyr'i, Mekke'li müşrikleri takip etmeleri için; yetmiş mücahitle birlikte arkalarından göndermişti.

Kureyşliler bunun öncü kuvvet olduğunu sanarak adımlarını hızlandırdılar ve Mekke'ye doğru kaçtılar.

Hendek Savaşı'nda da Hz. Zübeyr'in büyük faydaları olmuştu.

Peygamber Efendimiz Hendek Savaşı'ndan sonra Hz. Aişe'nin odasına gelip kılıcını astı.

O anda hemen Cebrail gelerek:

- Ya Muhammed! Sen kılıcını asıyor musun? Melekler hâlâ kılıçlarını kınlarına koymadı, diyerek yahudi Kureyşza'yı kastediyordu.

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz hemen durumu ilan etti ve namazlarını Beni Kureyza'da kılmalarını emretti.

Allah'ın Resulu, sahabeye hitap ederek:

- Kim Kureyza Kabilesi'ne gider de, onunla harp eder?

Hiz. Zübeyr ileri atıldı:

- Ben! Ey Allah'ın Resulu!

Resulullah sözünü üç defa tekrarladi.

Hiz. Zübeyr her defasında:

- Ben, ya Resulullah, diyordu.

Bunun üzerine Allah'ın Resulu şu açıklamayı yaptı.

- Her Peygamberin bir havarisi vardır.
Benimde havarim Zübeyr'dir.

Hız. Zübeyr başına konan bu gökler kadar övgü karşısında uçacak gibi olmuştu.

Hayber Savaşı'ndan sonra Allah'ın Resulu Mekke'nin fethine hazırlanıyordu.

Ve bunu kimseye söylemiyordu.

Bu olayı sezen Habib, Kureyş'lilere mektup yazıp, Mekke'ye giden bir kadınla durumu haberdar etmek istedi.

Resulullah'a durum bildirildiğinde bu kadını yakalamak için, Zübeyr'e görev verdi.

Zübeyr, o kadını yakalayıp, saçlarının arasında sakladığı mektubu bularak, Resulullah'a getirdi.

Mekke Fethi'nden sonra Huneyn Savaşı'nda da Zübeyr bulunmuştu. Bu savaşta müslümanlar bir an korkmuş, geri çekilmiş, hatta dağılmaya başlamışlardı. Peygamber Efendimiz şöyle diyordu:

- Ben Peygamberim! Yalan söylemiyorum. Ben Abdülmuttalib'in oğluyum!

İşte o anda düşman saflarına doğru ilerleyerek, küfür ordusunu biçen birisi vardı.

Kâfirler bağıryorlardı. O mutlaka Zübeyr bin Avam'dır. Gerçekten de o Zübeyr'di.

Sonra müslümanlar cesaretlenerek düşman ordusuna gereken dersi vermişlerdi. Hz. Zübeyr Peygamber Efendimiz'in vefatından çok etkilenmişti. Bir süre inzivaya çekildi.

Hz. Ebubekir döneminde başlayan İslâm fetihleri, Hz. Ömer'in zamanında da devam ediyordu. Hz. Ömer:

- Ya Zübeyr! Şam'a git! Orduya katıl, dedi.

Zübeyr de bu emre uyarak orduya katıldı. O sırada, Amr bin As, Mısır'ın fethi için Hz. Ömer'den imdat istedi.

Hz. Ömer de dörtbin kişilik bir imdat ordusu gönderdi. Her bin kişiye bir komutan tayin etmişti. Bu komutanlardan birisi de Zübeyr'di.

Amr bin As, Zübeyr'in savaş tekniğini ve cesaretini bildiği için, ordunun başına onu geçirerek Füstât Kalesi'nin fethine gönderdi.

Hz. Zübeyr, yedi ay kaleyi kuşattıktan sonra üstün zekasıyla kaleyi fethetti.

Hız. Osman zamanında da Zübeyr sessiz kaldı.

Ne zaman ki Medine'de fitne çıktı. Yahudi asıllı Abdullah bin Sebe, adamlarını etrafına toplayarak Allah Resulu'nun şehri olan Medine'ye geldi.

İşte o zaman Zübeyr sessizliğini bozarak bunlara karşı durdu.

Ama olanlar olmuş, Hız. Osman şehit edilmişti.

Zübeyr Hız. Ali'ye biat etti ama o da bazı sahabiler gibi Hız. Osman'ın katillerinin hemen cezalandırılmasını istiyordu.

Fitne yine devam ediyordu.

İşte bu istek üzerine Hız. Aişe 'nin de aralarında bulunduğu bir kalabalıkla Kufe dolaylarına gitmişlerdi.

Bu olaya İslam tarihinde "Cemel Vakası" denir.

Hız. Ali, Zübeyr'i görünce ona:

- Ya Zübeyr! Neden buraya kadar geldin?

- Senin yüzünden.

- Hatırlar mısın? Bir gün Allah'ın Resulu ile yürüyorduk da, sana rastlamıştık. Allah'ın Resulu sana: "Sen bir gün Ali ile boş yere savaşacaksın!" dedi. Bu olayı hatırlayan Hz. Zübeyr'in gözlerinde iplik iplik yaşlar belirdi.

- Evet hatırladım, dedi. Bunu daha önce hatırlatsaydın, yemin olsun ki, buraya kadar seninle savaşmak için gelmezdim.

- Öyle ise mesele kalmadı.

Bu konuşmadan sonra samimi bir şekilde birbirlerinden ayrıldılar.

Zübeyr hemen Basra tarafına yöneldi. Yanındakilere bu olayı hatırlatarak Medine'ye döneceğini söyledi.

Yolda onu takip eden Amr bin Cürmüz isimli nasipsiz insan, namaz vaktini

kollayarak fırsatını bulunca şehit etti. Napsiz insan, Zübeyr'in kılıcını alarak, müjdeyi vermek için Hz. Ali'ye gitti. Onu kapıda gören Hz. Ali kendisini kovarak:

- Sen Allah Resulunun havarisini öldürdün. Sana cehennem ateşini müjdelerim, dedi.

Allah Hz. Zübeyr'e rahmetlerini bol eylesin.

Hz. UBADE BİN SAMİD

Peygamberimiz'e ve O'nun dava arkadaşları olan seçkin cemaati kucak açarak, insanlık tarihinin kaydettiği en üstün misafirperverliği gösteren Ensar'ın ileri gelen simalarından birisi de Ubade bin Samid'tir.

Ubade bin Samid birinci ve ikinci Akabe biatlarına katılmış, Peygamber Efendimiz'i her kötülükten koruyacaklarına söz vermişlerdi.

İkinci Akabe Biatı'nda yetmiş kişiden seçilen ve oniki kişiden biri olan Ubade, Peygamber Efendimiz'le bizzat görüşmüştür.

Yine Saadet Asrı'nın önemli hadiselelerinden olan Rıdvan Biatı'nda Peygamberimiz'in emrinden çıkmayacaklarına ve her hususta ona itaat edeceklerine dair yemin eden seçkin şahsiyetlerin arasında Ubade bin Samid de yer almıştı.

Müslümanlar, Medine'ye hicret edince, Peygamberimiz müslümanlar arasında kardeşlik anlaşmasını yaptı. Hz. Ubade'yi de Mekke'li muhacirlerden EbuMursed ile kardeş ilan etti.

Hz. Ubade otuzbeş yaşlarında İslamiyet'i kabul etti. Okuma yazma bilen sahabilerden olduğu için Peygamberimiz onu Suffe ashabına öğretmen tayin etti.

Suffe, Peygamber Efendimiz'in evinin yanındaydı ve yüz kadar sahabe orada ders görüyorlardı.

Ubade bütün savaşlarda bulundu.

Kaynuka yahudilerinin Medine civarından uzaklaştırılması görevi de Ubade'ye verilmişti.

Ubade dirayetli ve üstün kabiliyetli bir kişiydi.

Hz. Ebubekir hilafeti zamanında hilafeti zamanında Bizans Kralı Heraklius'a elçi olarak Haşim bin As ile Ubade bin Samid'i göndermişti.

Bu iki zat İstanbul'a vardılar. İstanbul halkı onları hayret ve hayranlıkla seyrediyorlardı.

Atlarından indikleri sırada, "La ilahe ilallahu vallahu ekber" deyince sarayın hurma ağacı gibi sallandığı görüldü.

Kralın huzuruna çıktılar. Kral onlara Peygamberimiz ve İslamiyet hakkında bir çok soru sordu.

- Sizin en makbul kelâmınız nedir?

- La ilahe illallahu vallahu ekber.

- Siz bunları evlerinizde söylediğiniz zaman, evlerinizin damları üzerinize çöküyor mu?

- Hayır! Biz o kelimelerin sadece senin yanında öyle yaptığını gördük!

- Vallahi! Mülkümden çıkmaktan nefsim hoşlansaydı, size tabi olurum. Ölünceye kadar da sizin hakir bir köleniz olurum!

Bu itiraftan sonra kral, elçileri kıymetli hediyelerle gönderdi.

Mısır'ın fethi sırasında da Amr bin As'ın yardım istemesi üzerine Hz. Ömer:

- Sana dört kişi gönderiyorum. Bunların her birisi bin kişiye bedeldir, diyerek gönderdiği zatlardan birisi de Ubade bin Samid'di.

Mısır ordu komutanı Mukavkis, Amr

bin As'dan kendileriyle Araplar arasında görüşme yapılmasını istediğinde Amr on kişi seçti.

Ubade bin Samid'i onlara başkan tayin etti. Ubade siyah renkli, iri ve uzun boyluydu.

Amr ondan, başkanlık etmesini ve üç şarttan birisini seçmesini istedi.

Bu üç şart şunlardı:

- Ya müslüman olmak, ya vergi vermek, ya da savaşmaktı.

Ubade, Mukavkis'le görüşmek için öne çıktı.

Mukavkis ukalalık etmek istedi:

- Bu siyahtan başka birisi yok mu onunla görüşeyim, diyerek hem Ubade'yi küçümsedi, hem de müslümanların arasını açmak istediye de hepsi birden:

- Hepimiz aynı görüş ve fikirdeyiz, dediler.

Bunun üzerine Mukavkis görüşünü açıkladı:

- Bize, Bizans'tan sayıları belli olmayan çok sayıda asker geliyor. Siz onlarla başe-demezsiniz. İsterseniz her askere iki di-nar, komutanınıza yüz dinar ve halifenize de bin dinar ödememiz şartıyla sizinle ba-rış yapalım. Biz size acıyoruz! Sizler fakir ve zayıfsınız! Bizans'lılar çok kuvvetli.

Ubade şöyle dedi:

- Size söyleyeceğim üç şey var. Ya müslüman olmanız, ya vergi vermeniz, ya da bizimle savaşmanız.

Bunun üzerine Mukavkis, boş yere Ubade'yi bu üç şarttan başka bir şekilde anlaştırmaya zorladı.

Mukavkis görüşlerini almak için yanın-dakilere söz hakkı verdi.

Onlar da kabul etmeyince savaş yeni-den başladı.

Allah, müslümanlara imkan verdi ve düşmanlardan bir çoğu öldürüldü. Bir kısmı da esir edildi. Böylece Mısır fethedilmiş oldu.

Mısır fethinden sonra Amr bin As, Ubade bin Samid'i yanına çağırdı.

Ubade atının üzerinden inmek istedi ise de Amr ona:

- Hayır inme! Bana mızrağının ucunu ver, dedi. O da mızrağını uzattı.

Amr başından sarığını çıkardı.

Mızrağının ucuna takıp sancak yaparak ona İskenderiye'nin fethi için görev verdi.

Ubade hemen ordusunu savaşa hazırladı ve İskenderiye'yi kuşattı.

Bu kuşatma tam ondört ay sürdü.

İskenderiye, hicretin yirminci senesinin muharrem ayının başında fethedildi.

Muaviye komutasında gerçekleşen Kibris Savaşı onun katıldığı deniz savaŝlarındanır.

Bu savaşta Ubade, hanımını da yanına almıştı. Adaya çıktıklarında Kibris Valisi müslümanlarla bir anlaşma yaptı. Fakat daha sonra Kibrislılar anlaşmayı bozarak Rumlara yardım ettiler. Bunun üzerine Muaviye onların üzerine giderek adayı fethetti ve oraya ŝehirler kurup birçok camiler yaptırdı.

Ubade ilk müslümanlardandı. Birinci, ikinci ve üçüncü akabe biatlarında bulunmuştu.

O şöyle derdi:

- Ben Akabe gecesi Resulullah'a biat edenlerdenim.

Savaştan savaşa koŝan bu büyük komutan, Kur'an-ı Kerim'i de ezberlemiŝti.

Hız. Ömer, Ubade'yi Şam'a oradaki müslümanlara İslam dininin emirlerini ve Kur'an öğretmesi için göndermişti.

Fakat daha sonra Muaviye ile aralarında bir anlaşmazlık çıktı.

Bunun üzerine Ubade Muaveyi'ye:

- Seninle birlikte aynı yerde oturmam, dedi ve Medine'ye döndü.

Onun dönüşünü haber alan Hız. Ömer:

- Neden döndün, diye Ubade'ye sordu. O da aralarında geçen meseleyi anlattı.

Hız. Ömer, bunun üzerine çok kızdı ve şöyle dedi:

- Yerine dön! İçinde senin ve senin gibilerinin olmadığı yeri, Allah kahretsin!

Hız. Ömer sonra Muaviye'ye yazdığı mektupta, "Sen Ubade'ye emirlik yapmayacaksın!" diyordu.

Ubade, Filistin'de kadılık yapanların il-

kiydi. Peygamber Efendimiz'den yüzsek-
sen bir hadis rivayet etmişti.

Ubade, sahabenin ileri gelenlerinden-
di. Fıkıh, hadis alimiydi ve Allah'tan son
derece korkardı!

Ubade, Kaynukaoğulları ile olan anlaş-
masını bozup Allah ve Resulüne yöneldi-
ğinde yüce Allah onun hakkında şöyle bu-
yurdu:

“Kim Allah'ı, Peygamberi ve inananları
dost edinirse; bilsin ki, şüphesiz Allah'tan
yana olanlar üstün gelirler?”

Ubade bin Samid, hicretin 34'üncü yı-
linda, yetmişiki yaşında Şam topraklarında
bulunan Ramle şehrinde vefat etti.

Yüce Allah'ın rahmeti üzerine olsun.

DİĞER YAYINLARIMIZDAN

ISBN 975-7624-22-5

9 789757 624226

